

Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Ocak 2012 Sayı: 7

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Her zaman yeni yıla, iyi dileklerle girilir. Geçmekte olan yılın tüm deb-debesine rağmen, gelecek yıl sevinçle, eğlenceyle karşılanır. Fakat bu kez öyle olmadı. Çünkü yılın son günlerinde Uludere'de gerçekleşen katliamla, yürekler buz kesti. Tam 35 kişi, Irak sınırında katledilmişti. Suçları "kaçakçılık" yapmaktı!

Resmi açıklamaya göre, "insansız hava araçları" sınırdan geçen kişileri tespit etmiş, F-16 uçakları da arka arkaya havalandı, "hedefleri" imha etmişti. Güya onları, PKK'li sanmışlardı, "istihbarat yanlışlığı olmuştu", "bu bir 'kaza'ydı"! Tıpkı Irak'ta, Afganistan'da, Pakistan'da katledilen binlerce sivilin ardından, yapılan açıklamalarda olduğu gibi...

Bir yanda teknolojinin tüm üstünlüğünü kullanıp, "BBG evi gibi" izledikleriyle övünmeler, bir yanda "istihbarat yanlışlığı" ve "kaza"lar... Uludere katliamının "kaza" olmadığı, kurtulan kişilerin açıklamalarıyla da ortaya çıkmış durumda. Fakat diyelim ki, bunlar "kaçakçı" değil, gerilaydı, "hukuk devleti" olduğunu söyleyen bir devletin onları katletme özgürlüğü var mıydı? Ama biliyoruz ki, yıllardır yürütülen kirli savaşta, her tür cinayet, katliam, işkence, vahşet, mübah görülüyor. Burjuva medya, katledilenlerin "kaçakçı" olmasına yazıklanıyor sadece, diğer yandan "niye kaçakçılık yapıyorlar ki" diyenler bile oluyor. PKK'lilerin bu kişilerin arasına gizlenerek sınırı geçtiğini söyleyerek, katliamı meşru gösterenler de çıkıyor. Devletin resmi söylemi de hep bu doğrultuda oldu zaten.

Ne zaman ki tepkiler bir çığ gibi yükseldi, cenazeler onbinlerle kaldırıldı ve her yerde protestolar yapıldı, bu kez "özür dilemek", "tazminat ödemek" gibi, tepkileri bastırıcı önlemler konuşulmaya başlandı. Kaymakamdan Bakanlara, taziye ziyareti için kuyruğa girdiler. Ama halkın tepkisi, Kaymakam'ın üzerinde patlayınca, yeniden "provokatörler" nakaratına başladılar. Katledilen 35 can değil, Kaymakam'ın aldığı üç-beş yara, daha çok konuşulur oldu.

Sayfa 2'de sürüyor

Dünyanın dört bir yanında

İSYAN

DİRENİŞ

GREV!..

Dünyanın dört bir yanında İSYAN, DİRENİŞ GREV...

Kürt halkı, Kaymakam'ın şahsında devlete olan öfkelerini ortaya koydu. Hem katliam yapıp, hem de timsah gözyaşı dökmelerine, artık izin vermeyeceğini duyurdu. Bu yönüyle bir ilkti ve yeni bir dönemci ifade ediyordu.

Yeni yıla Uludere katliamının acısıyla girdik. Yıl boyunca gerek Türkiye'de, gerekse dünyada birçok katliam, işkence ve vahşet yaşandı. Emperyalist-kapitalist sistem var olduğu sürece de yaşanacak... Ancak madalyonun diğer yüzünde, bu sömürü ve baskı sistemine karşı, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların yükselttiği büyük bir direniş var.

2011, Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya, Avrupa'dan Amerika'ya isyanlarla, işgallerle, grevlerle geçti. Yıl boyunca en çok tartışılan konu, yükselen halk hareketlerinin, devrim olup olmadığıydı. Devrim kavramı, uzun yıllardan bu yana ilk kez bu denli sık kullanılıyor ve kendisini tartıştırıyordu. Elbette burjuvazi ve onun çanak yalayıcıları, tıpkı demokrasi, özgürlük, eşitlik kavramlarında olduğu gibi devrimin de içini boşaltmaya çalıştılar. Fakat bu bile, kitlelerin devrim özlemi ve istencinin, ulaştığı boyutu ortaya koyuyordu.

20 yıl öncesinin kulakları sağır eden "tarihin sonu", "kapitalizmin ebediliği" üzerine yapılan güzellmeler, bu isyanlarla birlikte iyice tuzla buz oldu. Emperyalist-kapitalist sistemin, daha fazla sömürü ve baskı anlamına geldiği, insanlığı ve doğayı yakıp yıktığı, savaştan ve vahşetten başka bir şey getirmediği, daha geniş kitleler tarafından açık bir biçimde görüldü. 11 Eylül'den bu yana Ortadoğu'da süren emperyalist paylaşım savaşı ve ardından Amerika'dan başlayarak tüm sistemi saran kriz, gerçeklerin daha net biçimde görülmesini sağladı. Savaşa ve krize karşı yüzbinlerce kişi meydanlara çıktı, isyan etti.

2000'lerin başlarında "küreselleşme karşıtı hareket", daha çok emperyalist-kapitalist ülkelerdeki aydınların, öğrencilerin başını çektiği bir hareketti ve sloganları da "başka bir dünya mümkün" idi. 10 yıl kadar sonra, meydanlar gerçek sahiplerini buldu. İşçi ve emekçiler, ezilen halklar, sokaklara çıktı, grev, direniş ve ayaklanmalarla taleplerini haykırdılar. Onların sloganı, "devrim" di! Diktatörlerin, savaşların olmadığı, insanca yaşayacakları bir düzen istiyorlardı. Bu düzenin "sosyalizm" olduğunu ve savaşızsız-sınıfsız bir topluma ancak sosyalizmle ulaşılacağını, henüz çoğu bilmiyordu. Böyle bir bilinci taşıyacak öncüden yoksundular çünkü. Fakat devrim fikri, sosyalizmle buluşacaktı elbet. Ve işte o zaman, devrim sloganla-

ıyla titremeye başlayan egemenlerin, korktukları başlarına gelecek, sonlarını göreceklerdi.

21. yüzyıla girerken, emperyalist düşünce kuruluşları, "21. yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı olacak" demişti. Bu tespitle, efendilerine hızlı bir biçimde tedbir almaları gerektiğini hatırlatıyorlardı. Aradan 10 yıl kadar, aslında oldukça kısa sayılabilecek bir süre geçti. Ve Arap coğrafyasından Avrupa'ya, Amerika'dan Asya'ya her yerde ayaklanmalar başladı. Peki emperyalistler, bu durumu öngörebildikleri halde engelleyebildiler mi? Hayır! Nasıl savaş ve krizi engelleyemiyorlarsa, bu onların yapısal sorunlarıysa, ona karşı yükselen ayaklanmaları ve direnişleri de durduramazlar! En fazla önderlikleri satın alıp, çeşitli oyunlarla halkı bir süre daha aldatmayı başarabilirler. Şu anda yaptıkları da budur. Fakat kendi deneyimleriyle öğrenen kitleler, komünist ve devrimci bir önderlik altında, bu oyunların da üstesinden gelmeyi başaracaktır. Kuzey Afrika halklarının halen süren isyanı, Yunan işçi ve emekçilerinin durdurulamayan direnişi, bu sürecin bitmediğini, aksine yeni başladığını göstermektedir.

Yeni yıla, artan baskılar, tutuklamalar, katliamlarla girdik. Ama dünyada ve ülkemizde bunlara karşı direnişlerin de hiç eksik olmadığı bir yılı yaşadık. İsyancılar, direnişler ve grevlerdi yıla damgasını vuran. Devrim şiarıydı dillerden, sokaklara taşan...

O yüzdendir ki, "büyük insanlığın" umudu hiç tükenmiyor. Ozanın dediği gibi "Büyük insanlığın toprağında gölge yok / sokağında fener / penceresinde cam / ama umudu var!" Ve bu "umut" boşuna değil! Dünyanın dört bir yanında sokağa çıkan, isyan eden, ayaklanan kitleler, bu umudu daha da besliyor, canlandırıyor.

Umutun adı DEVRİM'dir artık. Şimdi bunu SOSYALİZM'le birleştirme zamanı! 2012, devrim ve sosyalizm mücadelesinin somut kazanımlara dönüştüğü bir yıl olsun!

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Yeni yıl bu defa yeni bir katliam haberiyle geldi. Dağlandı yüreklerimiz... Bilendi öfkemiz... Salt Kürt oldukları için, yoksul oldukları için... Katledildiler acımasızca... Devlet, "istihbarat hatası, biz onları PKK'lı sandık" diyor. Özü, kabahati kadar büyük. Köylü değil de PKK'lı olsalardı, daha mı az yanacaktı canımız; daha mı az acıyacaktı onları seven, inanan, değer verenlerin yürekleri... Zaten artık aradaki fark ne kadar belirsiz! Nüfusun yarısı korucu olan köyün cenazeleri PKK bayrağına sarılarak kaldırılıyor! Aileler BDP'nin arkasında buluşuyor. Gençler, taziye gelen kaymakamı (yani devleti) linç etmeye çalışıyor, bütün öfkelerini ona kusuyorlar. "Kürt olmak"ta birleşiyorlar artık şovenizm karşısında...

Savaş sertleşiyor, ezilen ve sömürülen halkların öfkesi büyüyor. Zengin ile yoksul arasındaki, sömüren ile sömürülen arasındaki uçurum büyüdükçe, sorgulayış, arayış ve mücadeleye yönelik artıyor. Ulusal ve sınıfsal mücadele, akacak kanallara, yıkacak bentlere doğru ilerliyor.

Yeni yıl yeni direnişler, yeni umutlar getirsin.

Ve zafer dolu yıllar, uğrunda savaşanların olsun!

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

7. sayıda

3	Uludere (Roboski) katliamı
4	Gazeteciler tutuklandı
5	Düzenin adaleti
6	21 Aralık'ta KESK G(ö)revdeydi
7	Sağlık'ta dönüşüm, "paran yoksa öl" dönemi
8	Sınıf sendikacılığını yükseltelim
9	Asgari ücret pervasızlığı
10	Türk-iş genel kurulu
11	Meslek liselerinde katsayı uygulaması kalktı
12	Boğaziçi'nde işgal var
14	Irak'ta işgal bitti mi?
16	Kontrgerilla devlettir
17	Gülsuyu'nda 19 Aralık anması
18	Dersim direniştir
19	M. Suphi ve yoldaşlarının ölüm yıldönümü
20	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
21	Devrim yıllarına hazırlanalım

Şırnak'ın Uludere ilçesi, devletin katliamlar zincirinin son halkası oldu. Ama biliyoruz ki, son olmayacak. Çünkü bu devlet, kuruluşundan itibaren katliamlarla dolu bir tarihe sahip. Geçtiğimiz ay Başbakan'ın "özrü" ile yeniden gündemleşen Dersim'den, Maraş, Çorum, Sivas'a, saymakla bitmeyen katliam isimleri var. Şimdi buna Uludere de eklendi.

Kürt halkına dönük katliamların haddi hesabı yok. Öncekiler bir yana, Kürt ulusal hareketinin '84 yılındaki Eruh-Şemdinli baskınlarından beri, yaklaşık 30 yıllık sürede, resmi rakamlara göre 30 bin insan ölmüş. Topluca ve teker teker 30 bin kişi... Bunların içinde cesetleri tanınmaz hale getirilmiş, ailelerinin bile teşhis edemediği cenazeler var. Daha yakın zamanda 22 gerillanın cenazeleri bu şekilde bulunmadı mı?

cukları da olsa, hepsinin tabutları sarı-kırmızı-yeşil Kürt renklerinden oluşan bayraklara sarıldı. Onbinlerce insanın katılımıyla gerçekleşti cenaze töreni. Ve hepsi yan yana tek bir mezara defnedildi. Valiliğin buna izin vermeme çabası yetmedi. Onların korkuları, buranın bir anıt mezar haline gelmesiydi. Oysa Uludere diye bir anıtı, kendileri dikmişlerdi, savaş uçaklarından ölüm yağdırarak... Mezarlar birlikte veya ayrı da olsa, o anıt, faşizmin katliamcı yüzünü haykırmak için hep orada olacaktı. Faşizmin "utanç abideleri"nden biri olarak, tüm insanlığın hafızalarına kazınacaktı... Tıpkı Nazi Almanyası'nın Auschwitz'i gibi...

Uludere, ilk duyulduğu andan itibaren 1943 yılında 33 köylünün kurşuna dizilmesi olayını çağırıyordu. Orgeneral Mustafa Muğlalı'nın Van'ın Özalp ilçesinde, kaçakçılık yapan 33 köylüyü katletmesi,

bi devlet yetkilileri, savcılar, mahkemeler için de... Birbiri ardına kınamalar yapıldı, savcılar harekete geçirildi. 6 kişi hemen gözaltına alındı, bir kişi tutuklandı. Peki **katledilen 35 kişi için gözaltına alınan, tutuklanan tek bir kişi oldu mu?**

Uludere, bu devletin ilk katliamı değil, maalesef son katliamı da olmayacak demistik. Şırnak'ın köylerinin bombalanması da yeni değil. 1994 yılında Şırnak'a bağlı Kuşkonar ve Koçağalı köylerine savaş uçağı ve helikopterlerden bombalar ve kurşunlar yağdı. İçlerinde çocukların da olduğu 38 kişi, bu bombardımanda katledildi. Katliamla ilgili ne yapıldı peki? Kaç kişi suçlu bulundu ve yargılandı?

Şırnak Cumhuriyet Savcısı, PKK tarafından havan ve patlayıcı maddelerle yapıldığını iddia ederek, dosyayı Diyarbakır DGM'ye gönderdi. Diyarbakır DGM, bu konuda yeterince delil olmadığını söyleyerek, Şırnak'a geri yolladı. Şırnak savcısı, olayın PKK tarafından yapıldığını yineleyerek dosyayı tekrar Diyarbakır DGM'ye gönderdi. Şırnak ve Diyarbakır arasında gelip-giden bu dosyadan, aradan 17 yıl geçtiği halde bir adım yol alınmadı.

Şimdi 35 canını yitirmiş insanlar, Kaymakam'a saldırınca kıyamet kopuyor. **Bu halk biliyor ki, kendisi cezasını vermediği sürece, devletin suçluları bulup cezalandırmak gibi bir niyeti ve girişimi olmayacak!** Uludere'yi de en kısa zamanda unutturmaya çalışacaklar ve yılları bulan "soruşturma" trafiği içinde hasıraltı edecekler.

Fakat halklar Uludere'yi unutmayacak, unutturmayacak... Dersim'i, Maraş'ı, Sivas'ı unutturmadığı gibi...

Uludere katliamı, Kürt halkının kopuşunda bir dönemeci ifade ediyor. "Barış, uzlaşma, diyalog" gibi son yılların en sık kullanılan kavramları, Uludere ile birlikte bombalandı. Şimdi yeniden "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"ndan söz ediliyor. Her ulus gibi, Kürt ulusunun da bu hakka sahip olduğundan...

Bu halk çok katliam yaşadı, çok acı çekti. Ama acılara alışılmıyor! Ve öyle bir noktaya geliniyor ki, "acıya kurşun işlemiyor" artık. Uludere, o noktayı işaret ediyor. Bir dönemece, yol ayrımına geldiğini gösteriyor.

Uludere, birçok yönden unutulmayacak! Çünkü tarihe bir şerh düştü.

Devletin katliamlar zincirindeki son halka ULUDERE (ROBOSKİ) KATLİAMI

Uludere katliamı, Kürt halkının kopuşunda bir dönemeci ifade ediyor. "Barış, uzlaşma, diyalog" gibi son yılların en sık kullanılan kavramları, Uludere ile birlikte bombalandı. Şimdi yeniden "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"ndan söz ediliyor. Her ulus gibi, Kürt ulusunun da bu hakka sahip olduğundan... Bu halk çok katliam yaşadı, çok acı çekti. Ama acılara alışılmıyor! Ve öyle bir noktaya geliniyor ki, "acıya kurşun işlemiyor" artık. Uludere, o noktayı işaret ediyor. Bir dönemece, yol ayrımına geldiğini gösteriyor.

Şimdi Uludere'nin Ortasu köylüleri de çocuklarının parçalanmış cesetlerini topladı. Savaş uçaklarının parçaladığı ve Irak-Türkiye sınırlarına dağılan çocuk cesetlerini... Katledilen 35 kişinin ikisi dışında hepsi çocuktu. Daha 12 yaşında iken, kaçakçılık yaparak evin geçimini yüklenen çocuklar... **Kürt bölgesinde çocuklar erken büyüyordu, savaşın ve yoksulluğun yaşandığı her yerde olduğu gibi...** Küçük omuzlarına büyük yükler biniyordu ve onların bunu taşıyama lüksü yoktu. Türkiye'nin her sınır köyü gibi, onların da payına "kaçakçılık" düşmüştü. Şehirlerdeki "berber çırağı" gibi küçük yaşta giriyorlardı bu "işe"! Zaten "kaçakçılık, gençlerin ve çocukların yaptığı bir işti" diyordu, köyün büyükleri... 130 hanelik köyün 60 hanesinin "korucu"lukla geçindiğini, diğerlerinin ise "kaçakçılık" yaptığını, başka da bir geçim araçlarının olmadığını söylüyorlardı. Ve bunu karakol dahil devletin yetkili kurumlarının bildiklerini, göz yumduklarını...

Ölenlerin içinde korucu ailelerin çocukları da vardı. Zaten Bakanlar da bu aileye taziye ziyaretinde bulundular, Başbakan o sırada telefonla "baş sağlığı" diledi. Diğer ailelerin yanına gelmediler, gelemediler... Uludere Kaymakamı'nın taziye ziyareti sırasında kitlenin öfkesinden nasibini alması, kendilerinin de benzer şekilde karşılanacağı korkusuydu bunun önemli bir nedeni. Ama korucu ailelerine ziyarete öncelik vermemeleri, sınıfsal-siyasal bir tercihti de.

Ölenlerin içinde korucu ailelerin ço-

Ahmet Arif'in "33 kurşun" şiiriyle ölüm-süzleşmişti. Yakın zamana kadar Mustafa Muğlalı'nın ismi, bölgedeki kışlalarda, caddelerde boy gösteriyordu. Devlet, böyle bir katliamın sanığını kahramanlaştırıyor ve Kürt halkının burnunun dibine sokarak bir tehdit unsuru olarak sürekli canlı tutuyordu.

Şimdi Uludere'nin sorumluları aranıyor! Yarın, belki de Muğlalı gibi kışlalara, caddelere adını verecekler! Katliama karşı tepkiler yükselince, bildik "sorumluları arıyoruz" açıklamalarını duyduk yine. Şimdi "bu istihbaratı kim verdi" tartışması var. Olayın nedeni "yanlış istihbarat"mış güya! Sorumlu, MİT mi, Genelkurmay mı, yoksa "PKK içindeki ajanlar mı?" diyerek, klik çekişmelerine alet etmeye ve rakip klikleri tasfiye etmede bir kaldıraç haline getirmeye çalışıyorlar. Bu işin başında Taraf gazetesinin olması bile, bu çabayı ele veriyor.

Yakın zamanda Başbakan tarafından kulağı çekilen medya patronları, Uludere katliamını 12 saat görmezden gelerek üzerlerine düşeni yaptılar yine. Şırnak Valisi'nin açıklamasından sonra, çok küçük bir haber olarak verdiler önce. **Protesto gösterilerinin başlamasıyla birlikte, resmi açıklamalar birer birer yapılmıca, medya da ancak o zaman katliamı görebildi.** Eğer Kürt halkı büyük bir tepki gösterip sokağa çıkmasaydı, ne bu açıklamalar yapıldı, ne de medyada yer bulurdu. Kaymakam'a inen birkaç yumruk ve tekme, 35 kişinin katledilmesinden daha önemli bir haberdir onlar için. Ve ta-

Katliamı protesto için Taksim'deydik

29 Aralık perşembe günü okulda öğrendik Şırnak'ta yaşanan katliamı. İnsansız Hava Araçları'nın kürt köylüsünü bombalamalarını zaman zaman duyuyorduk haberlerden. Bu sefer duyduklarımıza inanamadık. Açık bir katliamdı bu.

Hemen çevremizden olay hakkında bilgi almaya çalıştık. Çoğunluğu 15-20 yaş aralığında olan Kürt gençleri geçimlerini sağlamak için mazot ve gıda maddesi kaçakçılığı yapıyorlar. Gençlerin yolu asker tarafından kesiliyor ve arkasından bombardıman başlıyor. Köylere dönmek isteyen köylüler F-16'lardan atılan bombalarla parçalanarak katlediliyor. Köylüler gece bomba seslerini duyuyorlar, sabah araziye çıktıklarında kendi çocuklarının parçalanmış cesetleriyle karşılaşılıyorlar. Kimi parçaları köpeklerin ağızlarından alıyor ve katırlarına yükleyerek köylere getiriyorlar.

O gün saat 16.00'da Taksim'de basın açıklaması yapılacağını öğrendik. Hemen yola çıktık, arkadaşlara haber verdik durumu. Taksim'e gittiğimizde slogan seslerine doğru yürüdük. Bir grup katliamı protesto için sloganlar atıyordu. O sırada BDP milletvekilleri de geldiler alana. Beyaz tülbentli kadınlardan yaşlı amcalara, türbanlı kızlardan genç delikanlılara kadar herkes oradaydı. Kimisi "PKK intikam" sloganları atarken, kimisi "PKK halktır halk burada", "Katil Erdoğan" sloganları atıyordu. "Fettullah emretti Erdoğan katletti" pankartı taşıyanların yanı sıra, katliamdan fotoğraflar taşıyanlarda vardı eylemde. İnsanlar sloganlarını hınçla atıyor, bu katliama karşı duyduğu öfkeyi dile getiriyorlardı. Milletvekillerinin konuşmalarını duymak için sloganlar kesiliyor zaman zaman, ama konuşmalar tamamlanmadan slogan sesleri yükseliyor dört bir taraftan. Biz de karıştık aralarına.

Konuşmalarda devletin yeni bir katliam gerçekleştirdiği, bu olayın 33 kurşun olayı gibi kapatılamayacağı, peşine düşüleceği haykırılıyor, katliamın MGK toplantısından saatler sonra gerçekleştirilmesine dikkat çekiliyordu ve "hareket eden herşeyi vurun" politikasının, 35 köylünün canına mal olduğu belirtiliyordu.

Basın açıklaması bittikten sonra kitle dağılmak istemedi. Sabahat Tuncel "bu basın açıklamasını olaysız bitirelim, provakasyona gelmeyelim. Bizi şiddeti seven insanlar olarak gösteriyorlar, böyle olmadığını gösterelim" diyerek açıklamayı bitirdi. Bu arada kitle yavaş yavaş dağılmaya başladı. Biz de alandan ayrıldık. Ayrılırken Hernepeş marşı söyleniyordu.

Sonradan öğrendiğimize göre, kitle alandan ayrılırken Tarlabası'na geldiğinde, polis saldırmış. Kürt gençlerinin öfkesi öylesine büyük ki, saldırının şiddetine rağmen dağılmayıp, hızla yeniden toplanmışlar. Çok sayıda kişi yaralanmış, birçok kişi de gözaltına alınmış.

PDD okuru

Gazeteciler tutuklandı

Devlet, KCK adı altında sürdürdüğü operasyonlarının son halkasını, Kürt basınına yaptı. DİHA, Özgür Gündem, Fırat Haber Ajansı'nın basıldığı operasyonlarda, aralarında Etkin Haber Ajansı, Birgün, Evrensel, Vatan gazetesi muhabirlerinin de bulunduğu 49 gazeteci ve gazete çalışanı gözaltına alındı. 20 Aralık sabahı polis tarafından yapılan baskınlarda bilgisayar kasalarına, haber notlarına el konuldu. 24 Aralık'a kadar sorguları süren gazetecilere KCK'yla ilgilerinin yanı sıra "Neden siyasi haberler yapıyorsunuz?", "KCK'nın talimatlarıyla mı hareket ediyorsunuz?", "Abdullah Öcalan'dan mı talimat alıyorsunuz?" gibi sorular sorulduğu ortaya çıktı.

Sorguların ardından 13 kişi serbest bırakılırken 36 gazeteci tutuklandı. Gözaltıların yaşandığı saatlerden itibaren ise yapılan eylem ve yürüyüşlerle gazetecilere destek verildi. Baskının olduğu 20 Aralık'ta öğle saatlerinde Özgür Gündem gazetesinin bürosu önünde basın açıklaması yapıldı. Milletvekillerinin de katıldığı açıklamada gözaltıların derhal serbest bırakılması istendi.

Aynı akşam Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan bine yakın kişi Galatasaray Meydanı'na yürüdü. Proleter Devrimci Duruş çalışanlarının da katıldığı eylemde, Özgür Gündem gazetesi taşınırken sıklıkla "Özgür basın susturulamaz", "Faşizme karşı omuz omuza", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji bratiya gelan" sloganları atıldı. Galatasaray meydanında yapılan açıklamada, "operasyonla muhalif ve özgür basının sesi kısılmak isteniyor" denildi. Gözaltı süresince Taksim yürüyüşleri devam ederken, İstanbul Emniyet Müdürlüğü ve mahkemenin yapıldığı Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi önünde de oturma eylemleri yapıldı.

Devlet, KCK adıyla yürüttüğü operasyonlarda, Kürt halkının sesini kısmak istiyor. Belediye başkanları, BDP yöneticileri, üyeleriyle başlayan süreç, aydınların, yazarların, profesörlerin tutuklanmasına oradan da gazetecilere uzandı. Kürt halkının taleplerinin geriye çekilmesi, sıkıştırılması amaçlanırken, baskınlara tepkiler de alabildiğine artıyor.

Eskişehir'de KCK operasyonlarını protesto

Gazetecilerin, KCK adı altında yürütülen operasyonlarla gözaltına alınmasına ve basına yapılan baskılara karşı Eskişehirde de bir protesto yapıldı.

"Özgür basın susturulamaz" pankartının taşındığı eylemde, Türkiye'nin en fazla siyasi tutukluya ve tutsak gazeteciye sahip ülke olduğu ve baskılarla, tutuklamalarla muhalefetin susturulmaya çalışıldığı vurgulandı. Basın açıklamasını okuyan Ahmet Uluçelebi; "Ape Musaları, Hüseyin Denizleri, Ferhat Tepeleri, Metin Göktepeleri, Hrant Dinkleri katlettiler de, Gündem Gazetesi'ni yerle bir ettiler de, özgür basın geleneği yok mu oldu" diye sordu ve "Basın özgür oluncaya dek, gazeteciler cezaevinden bırakıluncaya kadar sokakları terk etmeyecek, basın özgürlüğünü hep isteyeceğiz" şeklindeki konuşmasıyla, sürdürülen protestoların bitmeyeceğini belirtti.

Eylem sırasında "Özgür basın susturulamaz!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Gözaltılar, tutuklamalar, askılar bizi yıldıramaz!" sloganları atıldı.

Düzenin adaleti!

Hakkari’de 23 Nisan 2009’da yapılan bir gösteri sonrasında, Seyfullah Turan adlı çocuğun başına defalarca vurarak komalık eden özel hareket polisi, yargılandığı mahkemede suçsuz bulundu. Bahadır Turan adlı polis, “taksirle (istemedi) yaralama” suçundan ceza aldı ve art arda yapılan indirimlerle “iyi hali” de eklenerek 7 aylık cezası da ertelendi.

Seyfullah Turan’ın dipçikle ezilen kafasında kırıklar ve çatlaklar oluşmuş ve hayati bir tehlike yaşamıştı. Doktorların büyük çabasıyla ölümden döndü.

Turan’ın avukatları, bu işkenceci için “*kasten öldürmeye teşebbüs ve işkence*” den dava açılmasını talep ettiler. Dava açıldı fakat Hakkari’de görülmesi gereken dava, Isparta’ya taşındı ve işkenceci polis “kasten yaralama” maddesiyle yargılandı.

23 Aralık’ta yapılan karar duruşmasında ise, polis adeta ödüllendirildi. Tanıkların ifadeleri, doktor raporları ve kameraların da çektiği görüntüler ortada iken, mahkeme, polisin “*meşru müdafaa halinde ve psikolojisinin bozuk olduğu, zor kullanma yetkisini kullandığı*” gibi savunmalarını esas alarak, genellikle trafik kazaları ve istemeden yaralamaya sebep olan hallerdeki “taksirle yaralama” suçunu uygun buldu.

Böylesine ortada olan bir durumda bile mahkemenin bu yaklaşımı, burjuva medyada dahi “*istemedi vurmuş!*” başlıklarıyla yer aldı.

Aynı günlerde İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin, “*teröre destek verenleri*” şöyle sıralıyordu: “*Belki resim yaparak tuvale yansıtıyor. Şiir yazarak şiirine yansıtıyor, günlük makale yazarak, oralarda bir şeyler yazıp çiziyor. Hızını alamıyor, terörle mücadelede görev almış askeri, polisi doğrudan çalışmasına, sanatına konu yaparak, demoralize ediyor.*”

Asıl “hızını alamayıp” hemen her konuda böylesi açıklamalar yapan İçişleri Bakanı’ydı. Ressamları, şairleri, gazetecileri, hatta bilim insanlarını, mesleklerini icra ederken “teröre destek vermek”le suçlarken; ellerinde silahları, copları, bombalarıyla devlet terörünü en vahşi biçimde gerçekleştiren polis ve askeri, ne kadar da masum gösteriyor. Ona göre, asıl “suçlu” askeri, polisi “sanatına konu yaparak demoralize eden” şairler, ressamalar, yazarlar...

İşte onun için mahkemeler de bir çocuğun kafasını ezerek öldürmeye çalışan polise “iyi hal” indirimi uyguluyor, cezasız bırakıyor. Bırakıyor ki, polis ve asker, işkence ve katliamlarına devam etsin. Hatta “polisi askeri demoralize eden” sanatçıyı, gazeteciye, onlara dava açmaya yeltenen avukatları tutuklayarak, önlemini iyice açıyor. Yeter ki kimse polisin askerin moralini bozmasın, o insanlık dışı işleri yapmasına engel olmasın!

Türkiye’de cezaevlerinde 128 bin kişi bulunuyor. Neredeyse alfabenin bütün harfleriyle yeni cezaevi açtıkları halde, yetiştiremiyorlar. Şu anda 11 bin 624 kişinin “kapasite fazlası” olduğu resmi açıklamalarla duyuruluyor. İçeridekilerin yüzde 50’si de tutuklu. Avrupa’nın en büyük “Adliye Sarayları”nı kuruyorlar, ama davalar yıllarca sürüyor. Bunların içinde gerçekten halka karşı işledikleri suçlardan tutuklu ve hükümlü bulunan kaç kişi var? Bunlarla ilgili yapılan suç duyuruları, davaya bile konu edilmiyor! Ancak büyük tepkilere yol açan, eylemlerle duyurulan sınırlı sayıda polis-asker yargılanabiliyor. Onlar da son örneğini gördüğümüz gibi, olabilecek en hafif maddelerden yargılanıp çıkıyorlar. Ama 100’e yakın gazeteci içeride. Avukatlar, bilim insanları, bu sömürü ve zorba sisteme başkaldıran komünist ve devrimciler içeride... Hem de F tiplerinde, tecrit hücrelerinde...

Düzenin adaleti budur! Devletin önemli bir üst kurumu olan mahkemelerin görevi de, bu sömürü ve soygun sistemini ayakta tutmaktır. O yüzden ona karşı mücadele edenleri tutuklar, ağır cezalara çarptırır, devlet adına en aşağılık işler yapanları, katilleri, işkencecileri ise aklamaya çalışır. Ama nereye kadar?!

NATO ve Füze Kalkanı Karşısı Birlik Şişli’de eylem yaptı

Nato ve Füze Kalkanı Karşısı Birlik eylemlerine devam ediyor.

Birlik, 25 Aralık’ta yaptığı yürüyüş ve basın açıklamasıyla emperyalizmin ve işbirlikçi Türk devletinin savaş ve işgal politikalarını protesto etti. PDD’nin içinde olduğu birlik bileşenleri, saat 16.30’dan itibaren Şişli meydanında toplanmaya başladı. Flamaları açtıktan sonra sloganlarla bekleyişini sürdüren Birlik bileşenleri, saat 17.00’de “Emperyalizme ve siyonizme kalkan olmayacağız” pankartının arkasında kortej oluşturdu.

Nato ve Füze Kal-

kanı Karşısı Öğrenciler ise, eyleme “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak! Nato ve füze kalkanına geçit yok!” pankartıyla katıldı.

Mecdiyeköy yönünü trafiğe kapatan kitle “Emperyalizme kalkan olmayacağız”, “Siyonizme kalkan olmayacağız”, “Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak”, “Kahrolsun emperyalizm yaşasın mücadelemiz”, “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo’yu unutmayın”, “Katil ABD işbirlikçi AKP”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol”, “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği”, “Yaşasın halkların kardeşliği-Biji bratiya gelan”, “Katil İsrail Filistin’den defol”, “Yaşasın devrimci dayanışma” sloganlarını atarak AKP Şişli İlçe binasının önüne kadar yürüdü.

Yürüyüş boyunca geçen arabalar kornalarıyla destek verirken, duraklarda bekleyenler de eylemi ilgiyle izledi. AKP önünde polis yoğun güvenlik önlemi aldı. Birlik açıklamasının ardından, öğrenciler de bir basın açıklaması okudu. Yürüyüş ve basın açıklamasına 400 kişi katıldı.

Birlik, 3 Aralık’ta da Taksim Tramvay durağında bir basın açıklaması yaparak, Suriye’ye saldırıya hazırlanan emperyalistlere ve Türk devletine karşı, Suriye halkının yanında olduğunu duyurdu. Saat 15.00’te toplanmaya başlayan Birlik bileşenleri, “Emperyalistler ve işbirlikçileri Ortadoğu’dan elinizi çekin” pankartının arkasında flamalarıyla yer aldılar. Sloganların atıldığı eylemde Suriye’ye yapılması planlanan saldırı girişimleri protesto edildi. Eyleme 150 kişi katıldı.

Yapılan açıklamada şunlar söylendi:

NATO VE FÜZE KALKANI PROJESİNE HAYIR EMPERYALİZME VE SİYONİZME KALKAN OLMAYACAĞIZ!

AKP hükümeti, geçtiğimiz yıl Portekiz’in Lizbon kentinde yapılan NATO zirvesinde ABD patentli füze kalkanı projesini kabul etmişti. 14 Eylül 2011’de ise proje kapsamında ABD ile karşılıklı olarak imzalar atıldı ve füze kalkanına ait radarların Malatya’nın Kürecik beldesine kurulması karar altına alınmış oldu. Bu anlaşmayla TC Devleti emperyalist ve siyonist güçlere “kalkan” olacağını ilan etmiş, emperyalistlerin Ortadoğu’daki kanlı savaş politikalarına ortak olmuştur. AKP hükümeti “komşularla sıfır sorun” politikası ile başladığı yolda, şu an İran ve Suriye ile savaşın eşiğine gelmiş durumdadır. Son yapılan YAŞ toplantısında ana gündem olarak Suriye’nin alınmış olması, TSK’nin savaşa hazırlık durumunun incelenerek, ortaya çıkan ihtiyaçların karşılanması için tedbirlerin alınmış olması, açıkça savaşın kapıda olduğunun göstergesidir. Suriye ve İran cephesinden gelen açıklamalarda, ülkelerine yapılacak herhangi bir emperyalist müdahalede ilk hedeflerinin Türkiye’deki füze kalkanı olacağını belirtmişlerdi. (...)

Kürecik’teki füze kalkanına karşı yürütülen mücadele, emperyalistlerin bölgesel savaş politikalarına ve onların işbirlikçilerine karşı yürütülen mücadelenin de temel halkalarından biridir. Bizler tüm işçileri emekçileri, ezilenleri emperyalizme ve siyonizme karşı ortak mücadeleye, antiemperyalist bir mevziyi birlikte oluşturmaya çağırıyoruz. (...)

21 Aralık'ta KESK g(ö)revdeydi

KESK, 21 Aralık'ta "Grevli Toplu Sözleşme, Güven- celi İstahdam, İnsanca Yaşayacak Temel Üc- ret, Baskı Ceza ve Sürgünleri Durdur- mak ve Ek Ödeme- lerin Emekliliğe Yan- sıtılması" talebiyle bir günlük uyarı grevi yap- tı. Devletin savurduğu tehditlere rağmen, emekçi memurlar birçok ilde alanlara çı- karak tepkilerini dile getirdiler.

Sabah saatlerinde bulundukları iş alanlarında basın açıklamaları yaptılar. Ardından şehir merkez- lerine yürüyüşler düzenleyip, mitingler gerçekleştir- diler. Başta İstanbul, Ankara, İzmir, Eskişehir, İz- mit, Adana ve Diyarbakır, olmak üzere birçok ilde mitingler ve basın açıklamaları yapıldı. Kürt illerin- de grev, hem yaygın, hem de kitlesel bir şekilde gerçekleşti.

Grevden sonra da devletin tehditleri devam etti. Sağlık Bakanlığı açık açık halkı, "memurları şikayet etme"ye çağırdı ve gelecek çağrılarının ardından memurlar hakkında hukuki sürecin başlatılacağını duyurdu.

KESK'in örgütlediği greve, genel olarak katılı- mın yüksek olması dikkat çekiciydi. Oysa KESK, grev kararını bir ay kadar önce ve tabanın görüşle- rine başvurmadan almıştı. Kararı aldıktan sonra da grevi örgütlemek için gerekli çalışmayı yapmadı. Üyeler, grevin taleplerini, internet ve gazete ilanla- rından öğrendiler. Önceki grevlerde en azından afişler ve bildirilerle çalışmalar gerçekleştirilirken, bu kez sadece grevden bir hafta önce yerelerde yürüyüşler yapıldı. Eylem, asıl olarak sağlık işko- lunda çalışanların eylemiydi. TTB, çok önceden 21 Aralık'ı grev günü ilan etmişti. KESK ise, son anda bu eyleme katılma kararı aldı. Greve sağlıkçıların katılımı da, tüm kesimlerin üzerindeydi. KESK dı- şındaki memur sendikaları, zaten başından itibaren böyle bir eylemin dışındaydılar. DİSK, Türk-İş ve diğer meslek örgütleri de sınırlı bir destekle yetindi.

Bütün bunlara rağmen greve katılımın yüksek olması, emekçi memurlar içinde, devletin son dö- nemde attığı adımlara duyulan öfkenin büyüklüğün- ü gösteriyor. KESK, iyi bir çalışma yapsaydı, kuş- kusuz katılım da, coşku da çok daha yüksek olurdu. KESK'in anti-demokratik uygulamalarına duyulan tepki ve bu tür eylemlerin iç boşaltıcı etkisi, emekçi memurları sendikaya karşı mesafeli hale getiren faktörlerdi. KESK, daha önceki yıllarda da

bir günlük grevler yaptı. Fa- kat bu- nun ar-

kası gelmedi. Eğer başta toplu sözleş- me ve grev hakkı olmak üzere, temel talepleri için meşru direniş hattını sü- rekli kılmaz ise, KESK küçülmeye, emekçi memur hare- keti ise gerilemeye de- vam edecektir.

21 Aralık, en fazla bir "uyarı" grevi niteliği taşıyordu. Devletin bu "uyarı"yı ciddiye alması ise, KESK'in 21 Aralık'ın devamını getirmesine bağlıdır. KESK üyesi emekçi memurlar, yönetimlerinin üzerinde bu yönde bir bas- sınıç oluşturmaktadır.

İstanbul'da emekçi memurlar, en kalabalık eylemlerini gerçekleştirdiler. Sabahın erken saatlerinden itibaren iş- yerleri önünde açıklamalar yapıldıktan sonra, Çapa, Cerrahpaşa ve Eminö- nü'nde toplanan memurlar, Beyazıt meydanına yürüdü. Eğitim-Sen ve SES'in ana gövdesini oluşturduğu mi- ting kolları coşkulu bir şekilde yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşe TTB, TMMOB, DİSK'in yanı sıra PDD'nin de bileşenle- rinden olduğu HSGGP destek verdi.

Çapa'da ve Cerrahpaşa'da saat 10.30'da toplan- maya başlayan sağlık emekçileri, Haseki Hastane- si önünde birleşti. "Sağlıkta dönüşüm ölüm demektir", "Direne direne kazanacağız", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Sağlıkta dönüşüm istemiyoruz", "İşçi-memur elele genel greve", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Özgür basın susturulamaz", "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganları atıldı. Eminönü ve Çapa kolları, saat 13.00'te Beyazıt meydanına vardılar. Greve halkın desteği ve ilgisi de büyüktü. 20 bin kişinin toplandığı Beyazıt meydanında TTB, DİSK, KESK adına konuşmalar gerçekleştirildi. Eylemlerde, 20 Aralık'ta devlet tarafından DİHA ve Gündem, Fırat Haber Ajansı'na yapılan baskınlar da protesto edildi. Tutuklu olan KESK üyelerine, devrimci tutsaklara selam gönderilirken, hep bir ağızdan "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük" slo- ganları atıldı. İstanbul'daki miting programında Grup Yorum ve MKM Sanatçısı marşlarını ve tür- külerini kitleyle birlikte seslendirdi.

Gebze'de de grev coşkulu geçti. DİSK Birleşik Metal, Nakliyat İş, Emekli Sen, Çelik İş, SES, Ma- kine Mühendisleri Odası, BDSP, ESP, ÖDP ve PDD'nin eyleme katılımları oldu. Saat 12.30'da Ev- lendirme Dairesi önünde başlayan yürüyüş, Gebze Meydanı'nda basın açıklaması ile sona erdi. Geb- ze Meydanı girişinde, aylardır direnişte olan GEA işçilerinin katılımı, alkış ve sloganlarla karşılandı. Yürüyüş boyunca, "Gün gelecek, devran dönecek, sermaye işçiye hesap verecek", "Parasız eğitim, parasız sağlık", "Yaşasın halkların kardeşliği", "İş- yan, grev, direniş", "Savaşa değil, eğitime-sağlığa bütçe", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları atıldı. Yürüyüşte ajitasyon konuşmalarıyla, burjuvazi-

nin, işçi ve emekçilere yönelik saldırıları teşhir edil- di. Miting, halay çekildikten sonra dağıldı.

Eskişehir'de sabah saat 10.00'da Adalar İl Sağlık Müdürlüğü önünde toplanılarak grev başla- tıldı. Emekçilerin toplanması sırasında ajitasyonlar çekilerek neden greve gittikleri, taleplerinin neler olduğu sık sık dile getirildi. Kitlenin toplanmasıyla birlikte Hamamyolu'na doğru yürüyüş başladı. Coş- kulu olan yürüyüşte sık sık "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek!", "Toplu söz-leşme hakkımız grev silahımız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı. Yürüyüş kolu Hamamyolu saat kulesine ge- lince Eğitim Sen örgütlenme Sekreteri Ender Per- vane bir konuşma yaptı. Pervane, konuşmasında neden greve gittiklerini açıkladı. Daha sonra Ha- ber-Sen Genel Başkanı Ufuk Beytekin bir konuşma

gerçekleştir- di. Beytekin konuşmasına bir ozanın sözleri ile başlayarak "Arzuhal ey- lesem defte- re sığmaz" dedi ve emekçilere, öğrencilere,

toplumsal muhalefete yönelik baskılara dikkat çek- ti. Konuşmalardan sonra saat kulesinde çember oluşturuldu, halaylar çekildi, müzik dinletisi yapıldı. KesK'e bağlı sendikaların bulunduğu kitleye Prole- ter Devrimci Duruş okurları da katıldı.

Ankara'da sabah saatlerinden itibaren işyerleri- nin önünde toplanan emekçiler, yaptıkları basın açıklamalarının ardından ana buluşma yerine doğ- ru hareket ettiler. Güven Park'ta toplanan Eğitim- Sen'li emekçiler, Milli Eğitim Bakanlığı önüne yürü- yerek, bir basın açıklaması gerçekleştirdi. SES üyeleri Hacettepe Hastanesi önünde toplandı. SES'lilerin katılımı kitleselliğiyle dikkat çekti. Ziya Gökalp Caddesi'ndeki ana buluşma noktasına ge- len emekçiler, burada miting yaptı. Devrimci ve ile- rici kurumların da desteklediği miting boyunca "Ge- nel grev genel direniş", "Kıdem hakkımız gasp edi- lemez", "Sağlıkta dönüşüm ölüm demektir", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Savaşa değil sağlığa bütçe" sloganları atıldı. 10 bin emekçinin katıldığı mitingde KESK Genel Başkanı Lami Özgen konu- şma yaptı. Greve ve eyleme ayrıca Dev Sağlık-İş'li emekçiler de katılım gösterdiler.

İzmir'de emekçiler üç noktada toplanarak Ko- nak Meydanı'na yürüdüler. Talepleri içeren pan- kartlar taşıyan emekçilere, Konak Meydanı'nda KESK MYK üyesi Ali Kılıç seslendi. Kılıç'ın konu- şmasının ardından müzik dinletisi verildi ve halaylar çekildi. 8 bine yakın kitlenin katıldığı yürüyüş ve miting boyunca "İnsanca yaşamak istiyoruz", "Se- falete teslim olmayacağız", "Direne direne kazana- cağız", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganları atıldı.

İstanbul-Beyazıt

SAĞLIKTA DÖNÜŞÜM

“Paran yoksa öl” dönemi

9.5 milyon kişinin kullandığı yeşil kart, 2012'nin ilk ayında iptal edilecek. Sadece kişi başına aylık geliri, asgari ücretin üçte biri olanlar, yani 279 TL'nin altında olanlar, ücretsiz sağlık hizmetinden yararlanacaklar. 279 TL'nin üzerinde geliri olanlar, kademe olarak prim ödeyecekler. Ödenecek primin tutarı gelir düzeylerine göre değişiyor. 33 TL'den başlayıp 200 TL'ye kadar çıkıyor.

AKP hükümeti “Genel Sağlık Sigortası” adıyla “sağlıkta dönüşüm”ü başlatmıştı. Yükselen tepkilerle ertelenen bazı maddeler, 2012 yılı ile birlikte yürürlüğe girdi. Ve “sağlıkta dönüşüm”ün cilaları dökülüp, gerçek durum ortaya çıkmaya başladı. **Bu, yeşil kartın iptalinden, prim ödeme zorunluluğuna, ilaca ödenecek “katkı payı”na kadar, her aşamada sağlığı paralı hale getirme operasyonudur.**

Bu yasaya göre, sağlık hizmetleri “Kamu Hastaneleri Birliği”ne bağlanarak yönetilecek. Sağlık Bakanlığı'na bağlı hastaneler “Kamu Hastaneleri Birliği”ne devredilerek Sağlık Bakanlığı tamamen sağlık alanının dışına çıkarılacak. Oluşan “Kamu Hastaneleri Birliği” yönetimine özel sektörden yöneticiler (doktor olması gerekmiyor) getirilecek.

Bunun anlamı, **sağlık alanında tekelleşmiş özel hastane ve ilaç tekellerinin yöneticileri, birliğin başına geçecekler demektir. Bu tekellerin yöneticileri, doğal olarak halkın sağlığını önemsemezler, “şirket karlarını nasıl yükseltirir” düşüncesiyle hareket ederler.**

Demek ki, “sağlıkta dönüşüm”, **tekellere azami kar alanı açma dönüşümüdür. “Sağlıkta dönüşüm”- hastaları müşteri, hastaneleri şirkete dönüştürmenin adıdır.** Halkın sağlığından para kazanma, “paran yoksa, öl” demektir.

Sağlık alanında gasp edilen haklar

Yeşil Kart, hiçbir sosyal güvencesi ve parası olmayan insanların yararlandığı bir haktı. Diğer yandan yoksulluğun en açık göstergesi... Çünkü **9.5 milyon gibi büyük bir çoğunluk, yeşil karta muhtaç hale getirilmişti.** Bu kadar büyük bir çoğunluğun, hiçbir sosyal hakkı ve güvencesinin olmadığını resmediyordu. Şimdi bu kırıntı da ellerinden alınıyor. Sadece 279 TL'nin altında geliri olması yetmeyecek, her yıl gelir durumunu kanıtlaması ve “vize” alması gerekecek.

Kademeli olarak prim ödeme sistemi, sağlığın paralı hale getirilişinde yeni bir aşamadır. Daha önce, sigortalı bir işte çalışan kişilerin birinci dereceden akrabaları, sağlık hizmetlerinden parasız olarak yararlanabilirken, bu hak adım adım gaspedildi. Şimdi 18 yaşını doldurmuş herkese (aylık 279 TL gelire sahip değilse) prim ödeme zorunluluğu getiriliyor. 18 yaşından küçüklerin ise, tedavi olmaları için, onlara bakmakla yükümlü kişiler tarafından primleri ödenmek zorunda.

Bununla da yetinilmiyor, her ilacın fiyatına göre 3 TL'ye varan fark ücreti alma hazırlığı yapılıyor.

TBMM'ye sunulan yeni bir tasarıya göre, her ilaca “katılım payı” adı altında para alınacak. İlaç tekellerinin yüzde 18'lik KDV'ye olan yükümlülüğünü, yüzde 8'e düşüren hükümet, bu açığı halktan “katılım payı” adı altında kapatmaya çalışıyor. Yani ilaç tekellerine kıyak çekilirken, yine halka yükleniliyor. Sigortalı hastalardan her bir ilaç kalemi ve kutu adedi için 3 TL'yi geçmemek üzere “katılım payı” istenirken, yatan hastalardan da bu pay, yüzde 1 oranında olması gündemde.

Sağlığın paralı hale getirilmesi, bu gasplarla bir bir gerçekleşiyor. Diğer yandan doktorların muayenehane açma hakkı, kamu hastanelerinde ameliyat yapmaları yasaklanırken, özel hastanelere transferler gerçekleşmekte, doktorların ücretleri düşürülmektedir. **İthal doktor ve hemşire yasalarıyla da, amaç sağlıkta ucuz işgücü yaratmak ve sağlık emekçilerin çalışma koşullarını daha da ağırlaştırmaktır.**

Dünya Sağlık Örgütü'nün 2009 Ağustos ayında yaptığı araştırmaya göre, Türkiye'de 100 bin kişiye 153 doktor bakıyor. Başka bir ifadeyle, bir doktora 653 hasta düşüyor. Bir doktora 653 hasta! Bu tablo karşısında doktorlar, bırakalım hastasını tedavi etmeyi, doğru düzgün ilgilenemez bile. Bu durum, doktorun görevini sadece reçete yazmaya indirgemektedir.

İşte Türkiye'nin sağlık hizmetindeki tablosunun geldiği nokta budur.

Sağlık karlı pazar alanı

Sağlık insanın temel hakkıdır. Kamu hizmetine girer. Devletler de bedava sağlık hizmeti vermek zorundadır. Bunun için işçi emekçilerden vergi kesilir, prim alınır. Ama kapitalist devletlerde sağlık hizmeti bedava verilmez, para alınır.

Sağlık hakkı '80'den sonra adım adım gaspedildi. Özelleştirme furyası sağlığı da vurdu. Özel hastanelere pazar alanı açıldı. Son olarak da AKP hükümeti döneminde emperyalist tekellerin direktifiyle “sağlıkta dönüşüm ve sosyal güvenlik reformu” projesiyle kapsamlı bir saldırı başlatıldı. Öyle ki, “sağlıkta dönüşüm” projesinin emrini veren emperyalist tekeller, bütçeden sağlığa ayrılan yüzde 13'lük payı bile fazla bularak, kısılmasını istediler.

“Sağlıkta dönüşüm” projesinin uygulamaya sokulmasını isteyen Dünya Bankası, 56,1 milyon euro kredi vererek, süreci hızlandırmış, “parayı veren düdüğü çalar” misali, aslan payını emperyalist tekeller kapmıştır. Türkiye'de sağlık ve sosyal hizmetler alanında emperyalist tekeller, 2005'te 74 milyon dolar yatırım yaparken, bu miktar 2009'da 106 milyon dolara çıkmış, 2010 yılının sadece ilk 10 ayında 54 milyar doları bulmuştur. Buna paralel sigorta şirketleri de palazlanmıştır. 2006'da 18.6 milyar TL olan sigorta şirketlerinin varlık toplamı, 2009'da 33.4 milyar dolara çıkmıştır.

Yapılan “dönüşüm” projesiyle ve özelleştirme saldırısıyla sağlık alanı tekeller için muazzam bir kar alanı haline getirildi. İnşaat şirketleri bile sağlık alanına girdiler. Kapitalizmin temel yasası sağlık alanında da işliyor; azami kar neredeyse, sermaye oraya koşuyor.

Sosyal güvence sosyalizmde

Sağlık insanın yaşam ünitelerinin başında gelir. İnsan ne kadar sağlıklı olursa, toplumsal yaşama, düşünsel ve üretimsel katkısı o kadar fazla olur.

Burjuvazi de bunu bilir. Sermaye sahipleri, sermayesini üretime sokmak ve misliyle geri dönmesini sağlamak için, işçinin işgücüne ihtiyaç duyar. Bu yüzden ki, çalıştırdığı işçinin, yarın, öbür gün, daha ertesi gün, işgücünden faydalanmak için, işçinin hem neslini devam ettirmesi, hem de üretimin devamını sağlamak zorunluluğundan, asgari yaşam ücreti verir, vermek zorunda kalır. Fakat kapitalizmin gelişen yoğunluk düzeyi, sermaye sahiplerini daha fazla azami kar elde etmeye götürür. Daha fazla azami kar kazanma hırsı, işçinin çalışma koşullarının giderek kötüleşmesini, ücretinin de düşmesini beraberinde getirir. Öyle ki, işçi sağlığı güvenliği bir maliyettir kapitalist için. Sağlık, alınması gereken bir tedbir olmaktan çıkar, tersine para kazanmanın alanı olur. Marks'ın dediği gibi, *“kapitalist, gölgesini satmadığı ağacı bile keser”*.

Kapitalizmde sağlık hizmet olarak sunulmaz; hasta müşteri, hastaneler şirket, sağlık, para kazanmanın bir alanıdır. Sosyalizmde ise sağlık, herkesin ücretsiz faydalanacağı bir kamu hizmetidir. Sosyalizmde sağlığa “koruyucu hekimlik” anlayışıyla bakılır. Herşeyden önce hastalık yaratan nedenleri ortadan kaldırmak esas alınır. Koruyucu hekimlik, koruyucu sağlık hizmeti, sağlığa elverişsiz ortamların nedenlerini açığa çıkartıp, önlem alıp kurutmaktır.

Mesela kapitalist sistemde sanayi alanlarında çevre temizliğine bakılmaz. Fabrikaların çevreye yaydığı kirliliğin, insan sağlığına etkileri, rastgele dökülen kimyasal maddelerin yaydığı ölümcül hastalıklar, önceden öngörülmesine rağmen, hiçbir tedbir alınmaz, üretim devam eder. Ama sosyalist sistemde buna izin verilmez. Kurulacak bir sanayi biriminde, üretimden önce koruyucu hekimlik devreye girer. Kimyasal maddelerin yaydığı hastalıktan, çevre kirliliği yaratan her şey önceden hesaplanır, önlem alınır, ondan sonra üretim yapılır. Öngörülmeyen bir şey çıktığında ise, üretim hemen durdurulur, önlem alındıktan sonra üretime geçilir. Keza bir işletmede, fabrikada, öncelik işçi sağlığı ve güvenliğine verilir. Sağlığa ve iş kazalarına sebep olacak ortamların, risklerin önlenmesi, üretimden önceliklidir. Yani iş kazalarına yolaçan ve işçi sağlığını tehdit eden her türlü risk, üretim yapılmadan önce tespit edilir, önlem alınır. Sonra üretim başlar. Maliyeti ne olursa olsun, öncelikli olan işçi sağlığı ve güvenliğidir.

Sosyalizmde sağlık, kamu hizmeti olarak verilir, herhangi bir ücret talep edilmez. Sağlığa, para kazanılacak alan olarak bakılmaz, hizmet olarak sunulur. **Sağlığın paralı olmadığı bir dünya, sosyalizmle mümkündür. Sosyal güvence sosyalizmdir! Kahrolsun kapitalizm!**

Ne kitle, ne “demokratik toplumcu” sendikacılık SINIF SENDİKACILIĞINI YÜKSELTELİM

İşçi sınıfının önemli mücadele araçları olan sendikalar, dün olduğu gibi bugün de önemini korumaktadır. Sendikaların oluşmalarından günümüze kadar; onlara biçilen misyon, tanımlama üzerine tartışmalar da süregelmiştir. Sendikaların misyonunu ekonomik mücadeleyle sınırlı tutanlar olduğu gibi, onlara partinin rolünü yükleyenler de olmuştur. Her akım, sendikalara biçtiği misyona uygun tanımlama da yapmıştır, yapmaktadırlar. “Kitle sendikacılığı”, “Endüstriyel sendikacılık”, “Mücadeleci sendikacılık” vb gibi. Bunları yeni bir tanımlama daha eklendi: “Demokratik toplumcu sendika”. Kürt hareketi ve onun çizgisinde olan örgütlerin öne sürdüğü “Demokrati toplumcu sendika”ya geçmeden önce, kısaca sendikaların tarihine ve sınıflar mücadelesindeki yerine bakmakta yarar var.

Sınıf mücadelesinde sendikaların yeri

Sendikalar işçi emekçilerin önemli mücadele araçlarıdır. Tarihse olarak tek tek işçilerin patronlara karşı hak arama mücadelesinden, birliklere dönüşen “işçilerin örgütlenmesinde odak noktası, işçilerin güçlerinin toplanma noktası, parçalanmış birbiriyle rekabet halinde olan işçilerin ortaklaşa hareket araçlarıdır.” (Marks) Her oluşum gibi, sendikalar da ilk oluştuklarında ilkeldiler. Yerel ekonomik birlikler olarak ortaya çıkan bu birlikler, giderek işkolunda, oradan ülke çapında merkezi birliklere dönüştü, ekonomik ve siyasal mücadele araçları oldular.

İşçi sınıfı, ideolojik, politik, ekonomik, üç temel mücadelesini, çeşitli örgüt biçimleriyle sürdürür. Bunların içinde parti ve sendikalar temel örgütlenme araçlarıdır. Bu iki temel örgütlenme aracının işlevi, herhangi dönemsel ara bir örgüte devredilemez.

Dernek, platform, dayanışma evleri vb ara örgüt biçimleri gelip geçicidirler. Bir dönemin ihtiyacı olarak çıkarlar, sonra işlevsizleşirler. Fakat **sendikalar, herhangi bir dönemsel ara örgüt modeli değil, işçi sınıfının olmazsa olmaz temel mücadele örgütleridir.**

Parti, işçi sınıfı ve emekçileri, nihai kurtuluşa götüren genel kurmayı, yol gösterenidir. Sendikalar ise, partiye ideolojik-siyasi olarak bağlı, sınıfın kitlese örgütleridir. Fakat sendikalar kendiliğinden bu duruma gelemeyiz, sınıf sendikacılığına dönüşmezler. **Onların sınıf sendikacılığına dönüşmesi, yani devrim ve sosyalizm hedefiyle taleplerini yükseltmesi, ancak sınıf bilinçli proleterlerin öncülüğünde gerçekleşir.** Bu da sınıfın partisinden bağımsız değildir.

Sendikaların, ayrı bir örgütlenme tarzı, ayrı kasası, tüzüğü vardır. Ancak ideolojik ve politik olarak çeşitli partilerin etkisi altındadırlar. **Hangi sınıfın (burjuva ya da proletarya) etkisi altında olduğunu, sınıflar mücadelesindeki örgütlülük düzeyi belirler.** İşçi sınıfının devrimci örgütlülük düzeyi ge-

Reformist akımlar, her daim sendikaların misyonunu demokrasi mücadelesiyle sınırlamaya çalışmıştır. Yine bazı sınıf dışı akımlar, sendikaların konumunu genel bir halk örgütlenme modeline indirgeyerek, hem işçi sınıfının önderlik misyonunu alaşağı ederler, hem de sendikaların temel mücadele aracı işlevini sulandırır.

riyse, o zaman sendikalar, düzen partilerinin etkisi altına girerler.

Sendikalar, işbirlikçi bürokratik sendikacılar vasıtasıyla, uzun bir süredir burjuvazinin hizmetine sokulmuşlardır. Öyle ki bugün için artık hangi sendikanın hangi düzen partisine bağlı olduğu gizlenemeyecek kadar açıktır. İşbirlikçi sendika bürokratları da bu bağımlılığı saklama ihtiyacı bile duymamaktadır. Her seçim dönemi, çeşitli sendika başkanları düzen partilerinin listelerinden meclise girmektedir. Diğer yandan sendikaların tepesine çöreklenmiş bu bürokratik kast, sendikaları para kazanmanın bir aracı olarak da görmekte, orayı bir ticaret şirketi gibi değerlendirmektedir. **Burjuvazi gibi düşünen, burjuvazi gibi yaşayan bu işbirlikçi bürokratlar, sınıfa yabancılaşmıştır.** Onların gözünde üyeler, sadece aidattan ibarettir. Dolayısıyla bırakalım işçi sınıfı mücadelesine katkılarını, sınıf mücadelesinin önünde aşılması gereken engellerdir.

Sınıflar mücadelesi tarihi inişli çıkışlıdır. Sendikalar da bu inişli çıkışlı duruma göre pozisyon alırlar. Reformist akımlar, her daim sendikaların misyonunu demokrasi mücadelesiyle sınırlamaya çalışmıştır. Yine bazı sınıf dışı akımlar, sendikaların konumunu genel bir halk örgütlenme modeline indirgeyerek, hem işçi sınıfının önderlik misyonunu alaşağı ederler, hem de sendikaların temel mücadele aracı işlevini sulandırır.

“Demokratik toplumcu” sendika

Sendikalar üzerine çeşitli arayışlar, değişik siyasal örgüt modelleri önermeler süregeldi. Kimi akımlar da, mevcut sendikaları ve onlara üye yüzbinlerce işçiyi bir tarafa bırakıp, kendi tabela sendikalarını kurdular.

Tabela sendikacılık da, sendikalara yeni tanımlama getirenler de hepsi, “sendikal kriz”e çözüm olarak sunuldu. Oysa krizde olan burjuva sendikacılığıydı. Buna çözüm üretebilmek için, önce teşhisi doğru koymak gerekiyordu. Fakat burjuva ideolojisinden etkilenen siyasal akımların, ne teşhisleri doğrudu ne de buna bağlı olarak “çözüm”leri doğru oldu.

Şimdi bu “çözüm” modellerine “demokratik toplumcu sendikacılık” da eklenmiş bulunuyor. KESK Genel Başkanı Lami Özgen, Özgür Gündem’de çıkan bir röportajda şunları söylüyor:

“Sendikal zeminde geçmişten itibaren tartışılan birden fazla anlayış var... Ve tabii 20 yıllık sendikal sürecin getirdiği deneyim ve bundan hare-

ketle Kürt emekçilerinin öne çıkardığı Demokratik Toplumcu Sendikal (DTS) anlayış var... Kapitalizm kendisini yeniden yapılandırdıkça üretim süreçleri parçalandı ve farklı katmanlar ortaya çıktı. Artık sınıfı klasik tanımla kavrayamayız. Yeni bir sınıf tanımına ihtiyaç var. DTS, çalışan statüsünde olan, emeğiyle geçinen toplumsal bütün kesimleri kendi içeri-

sinde barındıran bir kavramdır. Burada gündelik işçilerden tutun, reel sektördeki işçilere, mevsimlik tarım çalışanına, hatta işsizlere kadar bütün kesimleri kapsayan bir kavramdır. Bunun hem Türkiye ölçeğinde hem de dünya ölçeğinde tartışılması lazım.” (Özgür Gündem 6 Ekim 2011)

Biliyoruz ki, **Kürt ulusal hareketi için, işçi sınıfı mücadelesi, ulusal mücadeleye tabi ve ikincil bir sorundur.** Ağırlıklı olarak kamu emekçileri sendikaları içinde etkili olan bu hareket, sendikaları, kendi ulusal taleplerini yükseltmek için kullanmaktadır. Uzun bir süredir de Kürt sorunun çözümünü, düzen-içi çözümlere bağlamışlardır. “Barış” ve “demokrasi”, en temel talepleridir. Ve bu kavramları, sınıflardan bağımsız, sınıflarüstü bir şey olarak sunmaktadırlar. Nasıl ve kimlerle barış veya nasıl bir demokrasi, kimin demokrasisi gibi sorular sorulmadan, “demokrasi mücadelesi” adı altında soyut ve uzlaşmacı bir mücadele yürütülmektedir. Bu bakışaçısı, doğal olarak sendikal anlayışlarına da yansımaktadır.

“Demokratik Toplumcu Sendikal” anlayışını savunanlar, ilk başta işçi sınıfının diğer toplumsal kesimlerden farkını ve kapitalist toplumdaki öncü rolünü silikleştiriyorlar. “Çalışan statüsünde olan, emeğiyle geçinen toplumsal tüm kesimler” diyerek, sınıfsal farklılıklar yok sayılıyor, “çalışan” kavramı içinde hepsi aynılaştırılıyor. Bu yaklaşım, **işçi sınıfını, “toplum”un içinde eriten bir yaklaşımdır ki, tüm reformcu-halkçı kesimlerin genel özelliğidir.** “Kapitalizm kendisini yeniden yapılandırdı... Artık sınıfı klasik tanımla kavrayamayız. Yeni bir sınıf tanımına ihtiyaç var” denilerek, işçi sınıfı ve onun temel örgütlenme aracı sendikalar üzerine çarpıtmalar başlamaktadır. Ve bu savlar, yeni de değildir. ‘80’li yılların sonlarında revizyonist kampın çökmesiyle birlikte, “sosyalizmin öldüğü”, “kapitalizmin ebediliği” üzerine kulakları sağır eden anti-propaganda, “elveda proletarya” çığırkanlığı ile birlikte yürütülmüştü. Bunun da temelini, “kapitalizmin yeniden yapılandırılması”, “sınıfın yapısının değişmesi” gibi tezler oluştuyordu. **İşçi sınıfı, genel olarak “çalışanlar”, “ezilenler”, “toplum” gibi kavramların içine sokularak unutturulmaya, yok sayılmaya çalışıldı.** “Kitle sendikacılığı”, “toplumsal sendikacılık” adı altında ortaya çıkan sendikal anlayışlar da, bu propagandaların etkisi altında gelişti. Sınıfsal farklılıkların silinmesi ve işçi sınıfı vurgusunun kaybolması ile “sınıf sendikacılığı” anla-

yışının terk edilmesi, at başı gitti. Dolayısıyla “demokratik toplumcu sendikacılık” hiç de yeni bir sendikal anlayış değildir. Aksine yıllardır ortada dolaşan ve artık ipliği pazara çıkmış burjuva liberal cep-hanelikten alınan argümanlarla oluşturulmuş, reformist bir sendikal anlayıştır.

Lami Özgen, son genel kuruldan sonra “meclis tarzı örgütlenme”ye geçtiklerini söylemekte, bunu da “sendikanın demokratikleşmesi” olarak sunmaktadır. *“Daha önce sendika ya da konfederasyon merkez yürütme kurulları tek başına karar alma organlarıydı; şimdi karar alma organlarını biraz daha genişletmiş olduk. Daha fazla sayıda yönetici, üye veya temsilcinin karar alma sürecine katılması, hem demokratik bir işleyişi güçlendirir hem de kararların hayata geçmesine oldukça katkısı vardır.”* (agy)

Öncelikle belirtelim ki, **bir örgütlenmenin demokratikliği, sadece biçimsel değişikliklerle sağlanamaz. Aslolan işin özüdür, sendikaya bakıştır.** Bunu da yukarıda ortaya koymaya çalıştık. Diğer yandan kağıt üzerinde son derece demokratik kararlar alınmakla birlikte, bunların yaşamda karşılık bulmadığı, pratiğe yansımada örnekler de hiç az değildir. KESK, genel merkezden şube yönetimlerine kadar reformist kesimlerin eline geçtiğinden bu yana, hızla bürokratlaşmış, bürokratlaştıkça da kendi kitlesinden kopmuştur. İşyeri temsilcileri işlevsizleştirilmiş, üye toplantıları yapılmaz olmuştur. **Eylem kararları başta olmak üzere, alınan tüm kararlar, bırakalım üyeleri, temsilcilerden bile habersiz alınmakta, eylemlerin yeri ve tarihi, telefon mesajıyla iletilmektedir.** Üyeler, sadece eylemlere çağırılacağı zamanda hatırlanmakta - o da çoğu kez bu biçimiyle- böyle olunca eylemlere katılım da sürekli düşmektedir.

Seçimlerde ise, bildik burjuva ayak oyunları dönmekte, reformist bir blok oluşturulmakta ve küçük oynamalarla bu blok, yönetimde kalmaktadır. **Devrimci adayların yönetimlere girmemesi için özel olarak çaba harcanmakta; girmeyi başardıklarında ise dışlanmakta, çeşitli zorluklar çıkararak istifaya zorlanmaktadır.** Elbette devrimcilerin birleşik bir duruş ortaya koymamalarının, reformistlerle yer yer ilkesiz birliklere girmelerinin de bunda rolü vardır. Genel olarak devrimci hareketin gerilemiş olması, reformistlerin başta KESK olmak üzere birçok sendikada üstünlüğü ele geçirmelerini sağlamıştır. Memur sendikalarının kurulmasında belirleyici bir role sahip olan devrimci ve komünistler, bu süreç boyunca adım adım uzaklaştırılmıştır. Kıran kırana süren sendikalaşma mücadelesinde ortada görünmeyen reformist partiler ise, (buna Kürt ulusal hareketi de dahildir) devrimci hareketlerin güç yitirmelerinden de faydalanarak, daha rahat

koşullarda yönetimleri ele geçirmişler ve o günden bu yana da oraya çöreklenmişlerdir. Reformist önderlik altındaki KESK, giderek daha anti-demokratik uygulamalarıyla kastlaşmış bürokrat sendikacılığın bir örneği haline gelmiştir. Türkiye’de ilk memur sendikalarının kurucusu olduğu halde, sürekli kan kaybetmektedir. Örgütlenmede anti-demokratik tarzın, mücadele çizgisinde pasif ve uzlaşmacı hattın getirdiği nokta budur. Bu durum, “karar alma organlarını genişletmek”, “meclis tarzına geçmek” gibi biçimsel değişikliklerle düzelemez.

Sendikaların başta Kürt sorunu olmak üzere, toplumsal sorunlara duyarlı olması, bu sorunlar için de eylem yapmaları, kuşkusuz çok önemlidir. Ancak **KESK yönetimi, ağırlıklı olarak Kürt sorunu na dönük açıklamalarda bulunur, bu doğrultuda eylemler yaparken; kamu emekçilerinin ekonomik-demokratik sorunlarıyla yeterince ilgilenmez, kitlesini bu konularda harekete geçirmez ise, kamu emekçilerinin sendikası olma özelliğini kaybeder.** Son yıllarda KESK’ten uzaklaşmaların bir nedeni de budur. Öte yandan **“anadilde eğitim” gibi son derece demokratik bir talebi, “sendikamız kapanacak” diyerek tüzüğünden çıkararak da Kürt hareketinin “demokratik toplumcu” sendikacılarıdır.** Militan bir mücadele yürütülmeden “demokrasi mücadelesi” verilemez. KESK, en kritik anlarda böylesine ciddi adımlar atmıştır. Devletin emekçi memurların sendikal mücadelesini zayıflatmak için bir kama gibi soktuğu Kamu-Sen’i

tanıyıp meşrulaştırmaktan, “toplulu görüşme” oyununa ortak olmaya kadar, bir dizi konuyu sıralamak mümkündür.

“Demokratik toplumcu sendikal” anlayışın KESK’i getirdiği nokta, budur. Ayrıca bu anlayış, işçi ve emekçilere, burjuva parlamentosunu umut olarak sunmaktadır. “Kongre hareketi” adı altında irili ufaklı yapılarla düzen-içi “ana muhalef” görevini üstleneceğini bildiren Kürt ulusal hareketi, işçi ve emekçilerin mücadelesini de böyle bir sendikal anlayışa hapsetmiştir.

Sınıf sendikacılığı daha yukarı

Ne “demokratik toplumcu sendika”, ne “kitle sendikacılığı”, ne “mücadeleci sendikacılık”... Aslolan sınıf sendikacılığıdır.

Reformist akımlar, dün olduğu gibi bugün de işçi ve emekçilerin mücadelesini, ekonomik-sendikal sınırlar içerisinde tutmaya çalışıyorlar. Mücadele hedefleri, düzen-içi kısıntılarla sınırlı olduğundan sendikaları da buna uygun örgütler haline getiriyorlar.

Yaratılan bu erozyona karşı, sınıf sendikacılığı bayrağı yükseltilmelidir. Tüm zorluklara rağmen sınıf sendikacılığında ısrar, komünist ve devrimcilerin her zamankinden daha fazla üstlenmesi gereken görevidir.

Sınıf sendikacılığı ufkunu, ekonomik taleplerle, parlamentarist hayallerle sınırlamaz. Sınıf sendikacılığı ekonomik talepler için mücadele ederken de, bu talepleri, politik taleplerle birleştirir, nihai hedefine ise, kapitalizmi yıkmayı, sosyalizm uğruna mücadeleyi koyar.

“Asgari ücret” pervasızlığı sürüyor

Bu yıl belirlenen asgari ücret, milletvekillerine yapılan “kıyak emeklilik”le çakıştığı için, çok daha görünür ve tartışılır hale geldi. Asgari ücret belirlenirken, üzerinde oynanan enflasyon rakamı baz alınırken, milletvekilleri dahil, devletin üst düzey yöneticileri ve bürokratların maaşları, yüzde yüz düzeyinde arttırılıyordu. Bunların içinde en fazla tepki çeken, milletvekillerinin emekli aylıklarının 4 milyardan 8 milyara yükselmesi idi. İşçi emeklilerinin yıllardır bekledikleri “intibak yasası” halen çıkmazken, bir gecede milletvekili emekliliklerinin maaşları yüzde yüzlük bir artışla denk hale getirildi. İşçi emeklilerin beklediği “intibak yasası” ile yapılacak artış en fazla 170 lira olacaktı oysa. Ama bu bile çok görünerek, yıllardır oyalanıyordu.

Halkın milletvekillerine yapılan bu zamma gösterdikleri tepki üzerine, Cumhurbaşkanı tarafından bu yasa teklifi, meclise geri gönderildi. Ancak küçük düzenlemelerle yeniden yasalaşacağı şimdiden belli.

Buna karşın asgari ücret, sözde enflasyon oranında yani yüzde 10 civarında artırıldı. O da her zaman yapıldığı gibi 6 aylık iki döneme bölünerek... Buna göre, Ocak ayından itibaren asgari ücret net 701,14 TL olacak. Oysa TÜİK gibi devletin resmi istatistik kurumu bile, açıklık sınırını 900 TL’nin üzerinde hesaplamış ve asgari ücretin 1000 TL olması gerektiğini belirtmişti. Bu haliyle “asgari sefalet ücreti” tanımını bile yetersiz kalıyor.

DİSK-AR’ın yaptığı hesaplama göre, asgari

ücrete yapılan aylık 42,9 TL, günlük 1,41 TL artışla, günlük yalnızca 100 gram beyaz peynir ya da 123 gram zeytin alınabiliyor. Günlük artış ile alınabilecek dana eti miktarı ise 57,5 gram. 4 kişilik bir ailede öğün başına düşen miktarlar, bu değerlerin 12’de 1’i.

Bilindiği gibi asgari ücretle çalışanlar, işçi statüsünde olanların toplam yarısını oluşturuyor. Dolayısıyla milyonlarca kişiyi kapsıyor. Aynı zamanda kayıt dışı çalışanlar dahil, bir çok kesim için de bir baz oluşturuyor. Asgari ücret, toplumun refah düzeyinin bir göstergesi kabul ediliyor çünkü.

Hal böyleyken özellikle son yıllarda asgari ücrette komik zamlar yapılıyor. Tüm temel ihtiyaç maddeleri astronomik miktarlarda yükselirken, asgari ücretin tek rakamlı şekilde belirlenmesi, zengin-yoksul arasındaki uçurumu daha da derinleştiriyor. Sendikalar, asgari ücreti saptarken, “enflasyon oranı değil, yoksulluk sınırı baz alınmalı” diyorlar, fakat her yıl yapılan bu komik zamlar karşısında ciddi hiçbir tavır ortaya koymuyorlar. Sadece kınamakla ve teşhirle yetiniyorlar ki, bu da devletin bu konudaki pervasızlığını arttırıyor.

Türk-İş Genel Kurulu yapıldı “Suskun Türk-İş istemiyoruz”

Türk-İş'in 21. Olağan Genel Kurulu, 8-11 Aralık tarihlerinde Ankara'da yapıldı. Bu kurulda bir süredir ayrı bir platform kurarak birlikte hareket eden Sendikal Güç Birliği Platformu (SGBP), Petrol İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın'ı, Türk-İş Genel Başkanlığına aday olarak gösterdi. Genel Kurulda Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu ile Öztaşkın başkanlık için yarıştılar. 362 delegenin oy kullandığı Genel Kurulda Kumlu 223, Öztaşkın ise 127 oy aldı. Kumlu'nun listesi iki değişiklik ile önümüzdeki 4 yıl için seçilmiş oldu.

SGBP adayının delegelerin üçte birinin oyunu alması başarı olarak sunuluyor. Keza Kumlu'nun konuşmasında verdiği sözler ve Türk-İş Genel Kurulu'nun aldığı kararlarda da SGBP'nin etkisi olduğu düşünülüyor. Elbette bir muhalefetin bulunması, kurumun başındakileri daha dikkatli olmaya zorlar. Ancak Genel Kurul'da da bir kez daha görülmüştür ki, SGBP, AKP karşıtlığında birleşenlerin muhalefetidir. Güç Birliği'ni destekleyen delegelerin, Türk-İş Genel Sekreterliği görevini de yapan faşist Türk Metal sendikasının başkanı Pevrul Kavlak'ı alkışlamaları, bunun göstergelerinden biriydi. AKP'li bakanlar haklı olarak protesto edilir ve konuşturulmazken, Kemal Kılıçdaroğlu ayakta alkışlanması da...

Buna karşın Güç Birliği'nin AKP karşıtlığı ile sınırlı bir muhalefet yürütmesi bile, Genel Kurul'un havasını değiştirdi. Delegelerin en sık attıkları sloganlar, “Suskun Türk İş istemiyoruz!”, “Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!”, “Tazminata uzanan eller kırılmalı!” sloganları olması, tabanın rahatsızlığını ve mücadele isteğini ortaya koyuyordu. SGBP için-

de yeralan Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) de Genel Kurula tutuklu gazeteciler sorununu taşıdı. TGS delegeleri, “Tutuklu gazeteciler serbest bırakılsın”, “Dokunan Yanıyor, yanana kadar dokunacağız” dövizleriyle dikkatleri üzerlerinde topladılar. Kumlu da konuşmasında bu konuya girmek zorunda kaldı.

Esasında Genel Kurul'a katılan Bakanlar ve muhalefet partisinin temsilcileri dahil, herkes kürsüde keskin konuşmalar yaptılar. Öyle ki, Çalışma Bakanı Faruk Çelik bile, “Çalışma saati 12, izin yok, örgütlenme yok, tazminat yok. Kölelik gibi bir yaklaşım var” diyerek taşeron işçilerinin durumunu özetledi. Ardından “bunu Çalışma Bakanı olarak söylüyorum” demese, konuşanın, bu çalışma koşullarının sorumlularından biri olan bir Bakan tarafından yapıldığı anlaşılmayacaktı.

Genel Kurul'da taşeron uygulamasının, esnek çalışmanın kaldırılması; grev hakkı önündeki tüm yasakların kaldırılması; işsizlik sigortası fonunun amacı dışında kullanımının önlenmesi; içerideki “düşünce suçluları”nın derhal serbest bırakılması; kıdem tazminatına dokunulmasının genel grev nedeni olduğu gibi, önemli kararlar alınmıştır. Ancak mesele, karar almakta değil, onu uygulamaya sokmaktır. Bilindiği gibi, kıdem tazminatı ile ilgili karar daha önceden alınmış bir karardır. Fakat AKP hükümetinin kıdem tazminatının gaspına dönük girişimlerde Türk-İş, ciddi hiçbir eylem yapmamıştır. Bu kararların yaşama geçmesi, tabanın basıncıyla ve yönetimi aşan bir örgütlülükle olacaktır ancak. Tekel işçilerinin direnişi ve sonrasındaki gelişmeler, tüm işçi sınıfının

fının ders çıkaracağı deneyimlerle doludur.

Genel Kurul sonrası SGBP temsilcileri, platformu koruyacaklarını duyurmuşlardır. Platformun varlığını korumasının yeterli olmayacağı açıktır. Önemli olan, platformun sınıf mücadelesine katkısıdır. Ki bugüne dek izledikleri çizgi, sadece AKP karşıtlığı ile sınırlı ve göstermelik eylemlerden ibarettir. SGBP, Tekel direnişinin satılmasından birinci derecede sorumlu Mustafa Türkel'den, devrimci-demokrat sendikacıları tasfiye eden Nihat Yurdakul'a kadar birçok sarı sendikacıyı içinde barındırmaktadır. Bu konuda özeleştiril bir yaklaşım içine girmeden ve pratikte bunu göstermeden, kendi deyimleriyle “mücadeleci sendikacılık” yapmaları mümkün değildir. SGBP'den bu yönde umut besleyenler de ham hayaller kuran reformistlerdir. Ancak kesin olan bir şey vardır ki, Türk-İş tabanı, sendika yönetimlerini zorlamaktadır. “Türk İş değişecek Türkiye değişecek” sloganıyla, hem Türk-İş'in hem de Türkiye'nin değişmesini isteyen önemli bir dinamik olduğu görülmüştür. Bu dinamik, kendi taban örgütlerini kurarak yönetimleri üzerinde baskı oluşturur ve öncü, devrimci işçileri sendika yönetimine taşıyabilirse, elbette birçok şey değişecektir.

İstanbul'da, Belediye-İş üyesi 5 sendika yöneticisinin işten atılmasını protesto etmek için, Belediye-İş üyesi işçiler, 22 Aralık'ta protesto yürüyüşü düzenlediler.

Bu kişilerin işten atılmasına giden süreç, 17 Ocak 2011 tarihinde, Belediye-iş 1 No.lu şube başkanının, etkileyebildiği işçilerle birlikte Hak-iş'e bağlı Hizmet-iş sendikasına geçmesiyle başlamıştı. Bu geçiş, Belediye-iş sendikasına yönelik bir AKP operasyonuydu ve İstanbul Büyükşehir başta olmak üzere belediyelerde örgütlü olan Belediye-iş sendikasını tasfiye etmeyi amaçlıyordu. Bu operasyon, sınıf bilinçli, mücadeleci kimi işçilerin çabasıyla durduruldu. İşçiler, Belediye-iş genel merkezi üzerinde büyük bir baskı oluşturarak, İstanbul şubelerini hızla toparladılar; yeni şube yönetimleri oluşturuldu, sendikaya yeni kadrolar alındı ve kaybedilen üyelerin geri alınması için kıran kırana bir mücadele başlatıldı.

Bu mücadelenin bir yanını örgütlenme çalışmaları, tek tek işçilerin yanına giderek yapılan görüşmeler, temsilci toplantıları, genel işçi toplantıları ve eğitimler oluşturuyordu. Diğer yanında ise, patron konumundaki belediye bürokratlarının, işçilerin örgütlenmesini engelleme çabalarına karşı, direniş ve fiili mücadele vardı.

Bu süreç, asıl olarak mücadele ve örgütlenme deneyimi olan devrimci işçilerin üzerinden yürütüldü. Bu işçilerden bazıları, sendika yönetimi içinde önemli noktalara getirildi. Ve dizginsiz bir çalışmayla, işçilerin yeniden Belediye-iş'e üye olması için mücadele edildi. Belediye-iş genel merkezinin tutumu ise, adeta bu müca-

deleyi yürütenleri kontrol altında tutmak ve denetlemekten ibaretti. Sendikanın bu kadar hareketli hale gelmesi, işçilerin bilinçlenmeye ve sendika bürokrasisinin eksikliklerini tartışmaya başlaması, hatta sendika genel merkezinin eleştiri konusu olması, genel merkezi fazlasıyla rahatsız ediyordu. Öyle ki, işçilerin Hizmet-iş sendikasına kayması ve Belediye-iş'in İstanbul Büyükşehir'de yetkiyi kaybetmesi bile, onları bu kadar rahatsız etmiyordu.

Genel merkez, bu rahatsızlığının ne kadar büyük olduğunu, sözleşme için yetki başvurusunun yapıldığı 30 Ekim 2011 tarihinde, üç şubede, birer temsilci dışındaki tüm sendika şube yöneticilerini ve Hizmet-iş'e karşı mücadele sürecinde sendikaya alınan tüm kadroları görevden alarak gösterdi. Yetki başvurusunun sonuçlanmasını bile beklemeden, işçiler üzerinde güvensizlik yaratacak bir tarzda, devrimci işçileri ve yöneticileri bir anda tasfiye ediverdi.

Sendika yöneticiliği görevinden alınan 5 işçi, İstanbul Büyükşehir Belediye-si'ndeki işlerine geri dönmek için 2 Kasım günü başvuruda bulundular. Belediye ise, bu 5 işçinin iş akdinin feshedildiğini açıkladı. Genel merkez, bu durumda tam bir ilgisizlik içine girerek 5 işçiyi ortada bırakacağını gösterdi. Yine işçilerin zorlamasıyla 22 Aralık günü, Büyükşehir Belediyesi'ne yürüyüş yapma kararı alındı.

Eylemde bir konuşma yapan 1 No.lu şube eski yöneticisi Hüseyin Yıldız, İBB'nin kendi yasalarını bile çiğneyerek ekmeklerini ellerinden aldığını belirtti. Yıldız, işçilerin elindeki tek varlığın onurları ve ekmekleri olduğunu, özgürlük mücadelesi verdiklerini belirterek, yaşadıklarını AKP'nin tüm toplum üzerinde estirdiği terörün bir parçası olduğunu söyledi. “AKP gücünü bölünmüşlüğümüzden, parçalanmışlığımızdan, dağınıklığımızdan alıyor” diyen Yıldız, birlikte mücadelenin önemini vurgulayarak konuşmasını bitirdi.

Belediye-iş sendikası, Türk-İş içinde Sendikal Güçbirliği Platformu (SGBP) oluşturarak Türk-İş genel merkezine karşı mücadeleyi başlatan sendikalardan birisi. Türk-İş'in hiyerarşisinde demokrasi olmadığından, söz haklarının bulunmadığından, mücadele tarzının yanlışlığından sözeden Belediye-iş genel merkezi, kendi içindeki mücadele dinamiklerini yoketmek ve muhalifleri sendikadan silmek konusunda tam bir pervasızlıkla davranıyor. Belediye işçilerinin Hizmet-iş'ten geri kazanılması için en fazla çalışan kadroları tasfiye ederek bunu açıkça kanıtlamış oluyor.

Meslek liselerine katsayı uygulaması kalktı

Yıllardır katsayı uygulamasının adaletsizliğinden bahsedildi. Bu nedenle YÖK, katsayının etkisini azaltmak için kimi adımlar attı. Öyle ki, farklı liseler arasındaki katsayı farkı giderek silikleşti. Son olarak 30 kasım 2011 tarihinde YÖK Genel Kurulu, aldığı bir kararla katsayıyı tümünden kaldırdı. YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın, skandallar ve sınav yolsuzluklarıyla dolu görev süresi 10 Aralık 2011 tarihinde bitiyordu. Özcan, giderayak bu hamleyi yaptı, AKP hükümetinin en önemli hedeflerinden birini gerçekleştirerek katsayı uygulamasını kaldırdı.

Meslek liselerine ve düz liselere eşit puan uygulaması yapılarak öğrencilerin eşitleneceğini savunan YÖK, bu uygulamanın en çok İmam Hatip mezunlarına yarayacağını açıklamıyor. Eşitlik üzerinden naralar atan Özcan, hiç görmediği derslerden sınava girecek olan öğrencilerin ne duruma geleceğini söylemiyor. Üstelik katsayının kaldırılmasının, meslek liselerinde okuyan öğrencilerin, kendi alanlarıyla ilgili bölümleri kazanma şansının elinden alınmasına yol açtığını da gözlerden gizliyor. Katsayıların farklı olması, meslek liselerinde okuyan öğrencilerin tek avantajıydı oysa ki. Çünkü meslek liselerinde, diğer liselerde okutulan matematik, fizik, kimya, biyoloji, coğrafya, felsefe grubu dersler yoktur, ya da çok azdır. Sınavda buradan gelecek sorulardaki eksiklik, kendi alanı söz konusu olduğunda verilen yüksek katsayı ile kapatılmaktaydı. Katsayının kaldırılması, en başta işçi emekçi çocuklarının üniversite hakkına vurulmuş yeni bir darbe anlamını taşıyor.

Okul katsayılarının farklı olmasından en fazla şikayetçi olanlar, İmam Hatip Liselerinde (İHL) okuyan öğrenciler ve dinci-cemaatçi kesimler. Katsayı, İHL öğrencilerinin, hukuk, tıp, siyasal bilgiler gibi yüksek puanlı, diğer taraftan kariyer olanakları daha geniş alanları tercih edebilmesini zorlaştırıyordu. İHL'yi bitirenler, ilahiyat fakültesine yönelmek zorunda bırakılıyordu. Aynı şekilde, devlet içinde ve önemli stratejik noktalarda kadrolaşma isteği olan cemaatler de bu engele takılıyordu. Cemaatlerin çocukları için, İHL'ye devam etmek ile, gelecekte bürokrasi içinde yerleşmek arasında bir tercihti söz konusu olan. Şimdi devlet, kendisi için çok önemli olan bu engeli kaldırmış oldu. Artık İHL'ye giden ve en gelişkin cemaatçi dersanelerde eğitim gören öğrenciler, istedikleri bölümde okuyabilecekler.

Aslında bu karar sadece AKP'nin değil, BBP ve MHP'nin de işine geliyor. BBP, YÖK'ün açıklamasının ardından, "bu konuya ilişkin aksi bir hareketi olan bundan sonra BBP ve Alperenlerin hasmıdır" açıklamasını yapmıştı. MHP de katsayı uygulamasının eşitliği sağlamadığı iddiasıyla meclise kanun teklifi vermişti.

Biz biliyoruz ki, esas eşitliği sağlayacak ve eğitim kalitesini artıracak olan, eşit parasız, bilimsel, anadilde eğitimidir. Kapitalizmde eşitsizlik işçi ve emekçiler için doğduğu anda başlıyor. Eğitimin ticarileştirildiği üniversite kapılarında ise, en çarpıcı haliyle yaşanıyor. Eşitliğin sağlanabilmesi için mücadele etmemiz gerekiyor ve gençlik bu potansiyeli taşıyor.

Genç Sen 5. Genel Kurulu

Genç Sen 5. Genel Kurulu, 10 Aralık cumartesi günü Ankara'da bir düğün salonunda yapıldı. Fakültelerden gelen delegeler düğün salonunu doldururken, bol tartışmalı bir toplantı olacağı, Genel Kurul başlamadan önce, öğrenciler arasında delege seçimi ve önergelerin tartışılmasında yaşanan sınırlardan belliydi.

Genel Kurul devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Hopa davasından tutuklanmış ve bir gün önce serbest bırakılan bir Genç Sen'inin konuşmasıyla devam etti. Ardından MYK'dan bir Genç Sen'li geçen senenin değerlendirmesini sundu, mali durum değerlendirmesi yapıldı.

Değerlendirmelerin ardından kendilerini "K Listesi" olarak adlandıran grup adına bir Genç Sen'li Genel Kurul sürecine sağlıklı girilmediği, öncesinde önergelerin tartışılmadığı üzerinden bir basın metni okudu. Arkasından böyle bir Genel Kurul'un yapılmasını uygun görmediklerini, Olağanüstü Genel Kurul'a gidilmesi gerektiğini belirterek Genel Kurul'dan ayrıldıklarını bildirdi.

Sonrasında İstanbul Üniversitesi'nden bir Genç Sen'li de Genel Kurul'a hazırlık sürecinin yapılmadığını, delegasyon seçimlerinin sağlıklı yapılmadığını ve önergelerin tartışılmadığını anlattı. Bu nedenle orada herhangi bir temsiliyet durumunun olamayacağını söyleyerek delege kartını masaya bıraktı ve Olağan Genel Kurul'a gidilmesi gerektiğini belirtti. Ondan sonra söz alan başka üniversiteden Genç Senliler de benzer süreçleri yaşadıklarını anlatıp, Genel Kurul'un iptal edilmesini istediler.

Konuşmalar ve yoğun tartışmaların ardından Olağan Genel Kurul yapıp yapılmaması oylamaya sunuldu. Gelen delegelerin de belirttiği gibi bir gecede yapılan naylon üyelikler ve reformist kesimin ağırlığı üzerinden genel kurul yapılması oylamada kabul edildi. Bir grup Genç Sen'li de bu kararın, öğrencilerin gençlik mücadelesine yakışmayacağını savunarak genel kurulu terk etti.

Sendikal anlayış ister işçi sendikalarında olsun, ister öğrenci sendikalarında olsun, sarı sendikacılıktan kızıl sendikacılığa dönüşmediği, bürokrat sendikal anlayış mahkum edilmediği müddetçe, hak alma mücadelesi her zaman çalkantılar yaşayacak ve devrim yolunda her zaman gedikler bulunacaktır.

İÜ ORMAN FAKÜLTESİ'NDE VAN PANELİ

İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi'nde Orman Mühendisleri Odası Öğrenci Komisyonu Van konulu bir panel düzenledi. Panel 7 Aralık Çarşamba günü Orman Fakültesi Konferans Salonunda gerçekleştirildi.

Van Erciş depreminden sonra Van halkıyla dayanışmaya giden GENÇ OMO'cular, panelde deprem tecrübelerini aktardılar, ayrıca deprem konusuna öğrencilerin duyarlılığını artırmak için konuşmalar yaptılar. Van'a gönüllü giden öğrencilerin KESK'in kurduğu yardım çadırında, Van Belediyesi ile koordinasyon içinde yürüttükleri çalışmaları anlattılar.

Söz alan ilk öğrenci, Van depremini duydukları andan itibaren oraya gitmek için seferber olduklarını, ancak sürekli önlerine sorunlar ve engeller çıkarıldığını anlattı. Bu sorunlar bir bir aşıldıktan sonra, nihayet otobüslere binerek deprem bölgesine ulaştılar.

İkinci depremde orada bulunan kriz merkezi çalışanı da, ikinci depremin yıkıcı gücünden bahsetti.

Son olarak söz alan bir diğer öğrenci ise, şunları söyledi: "Paneli düzenlemekteki amacımız; ülkemizin bir deprem bölgesi olduğunu hatırlatmak, bunu her gün aldığımız sarsıntı ve deprem haberlerinden de anlıyoruz. Biz öğrenciler bu anlamda geleceğin depremzedeleri olarak bu konuda bilinçlenmeli ve duyarlı hale gelmeliyiz. Nerede deprem olursa

olsun ilk duyduğumuz andan itibaren yardım kampanyaları başlatmalı ve oraya yardıma gitmeliyiz. Böyle zorluklardan ancak dayanışma ve paylaşım ile kurtulabiliriz."

Boğaziçi'nde işgal var!

Boğaziçi Üniversitesi'nde 5 Aralık'ta başlayan işgal sürüyor. Güney Kampüs'ün ticarileştirilmesi, Starbucks gibi kafeler açılarak öğrencilerin toplanma ve ucuz yemek yeme alanlarının yokedilmesine karşı başlayan bu işgal, öğrencilerde büyük bir değişim de yaşıyor. İşgalci öğrenciler, Starbucks'ın içinde kendilerine bir yaşam kurmuş durumdalar. Film seyrediyorlar, yemek yapıyorlar, o alana gelen hocalarından dersler alıyorlar ve en önemlisi tartışıyorlar, kendi gelecekleri ile ilgili kararlar almayı öğreniyorlar. Öğrencilerle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PDD: Direnişin içinden biri olarak direnişin amaçlarını anlatabilir misiniz? Nasıl başladı?

Fezal: Biz zaten öğrenciler olarak Güney Kampüsü'nü kullanamıyoruz. Orada oturabileceğimiz ve yemeğimizi yiyebileceğimiz güzel bir kafeterya da yok. Bir gün Güney Kampüs'te Starbucks açılmış diye duyduk ve konuşmaya başladık. "Ya gördünüz mü güzel yemek yiyecek bir yerimiz yok! Ama kaç tane cafe'miz ve sandviçimiz oldu!" Üstelik bir de Starbucks söz konusu. Konuşurken, bir şeyler yapmak ve ihtiyaçlarımızı göstermek gerekliliği ortaya çıktı.

Zeynel: En başta Güney Kampüsü'nün boşaltılması söz konusuydu. Ben eski girişli olduğum için biliyorum. Eskiden öğrencilerin daha sosyal olabileceği ve birbiriyle kaynaşabileceği "orta kantin" gibi yerler vardı. Artık endüstriyel bir üniversiteye doğru götürüyorlar. "Öğrenci gelsin dersine girsin, dersine giderken de Starbucks'tan kahvesini alsın! Hayatı oradan hızlı hızlı aksın!" istediler. Oturmasınlar, çünkü oturlarsa konuşurlar! Bir yerlerde beraber olmasınlar, toplantı yapamasınlar! Mesela bu okulda 10 kişi "Bir filmi çok beğendik, izleyelim" derse-niz yapamıyorsunuz. Kulüp gibi bürokratik bir şey gerekiyor. Orta Kantin'de bunu yapabiliyorduk, film gösteriyorduk, hiçbir yerden izin almadan söyleşi yapabiliyorduk. 1 Mayıs'la, 19 Aralık'la, depremle ilgili, Tekel işçilerinin direnişiyle ilgili birçok söyleşiyi orada yaptık. Sonra o kantin kapandı yerine çok lüks bir şey açıldı. Sandviçleri 8-10 lira olan, kahveleri çok pahalı olan bir yer. Çok sınırlı bir malzeme ve yemek yiyebileceğiniz bir şey yok. Daha sonra o da kapandı, dersler Kuzey Kampüs'e alındı. Kuzey Kampüsü, tam devlet hastanesi gibi bir yer. Yeni binada eskiden bir kültür salonu vardı.

Grup Ezgi'nin Günlüğü, Grup Yorum, Erkan Oğur gibi grupların ve sanatçıların geldiği konser verdiği bir mekanımız vardı. Orayı da yıktılar, SSK hastaneleri gibi bir bina diktiler. Hep dersliklerle dolu ve öğrenciler sürekli ders çalışsın istediler. O da gitti! Nasıl ki şehrin yoksulları en dışa itiliyorsa, burada da bir "soylulaştırma" yapıyorlar. İstanbul'un kent-sel dönüşümünü biz bu kampüste yaşıyoruz. Hani Tayyip Erdoğan, İstanbul'a vize istiyordu ya, Starbucks'ın vizesi de para, bir nevi ekonomik gelir. Starbucks'da bir kahveye ben 8-10 lira veremem, çoğu arkadaşımız da veremez. Dolayısıyla öğrenciler buradan tasfiye ediliyor. Hem ekonomik tarafı var, hem ideolojik tarafı var.

Fezal: Hafta sonu diyelim Güney Kampüs'e indik, öğrenci olmayan, takım elbiseli insanların bir kokteyl ortamına girip çıktığını görüyoruz. Rektör, bir yerlere veriyor. Biz kullanamıyoruz ama başkaları kullanıyor.

Örgütlenmesini nasıl yaptınız? Karar alma mekanizması nasıl? Bu eylem, önceden karar alınarak mı, yoksa aniden mi başladı?

Fezal: Daha çok SBK'daki (Sosyal Bilimler Kulübü) arkadaşlarla bu konu konuşuluyordu. Starbucks'ta bir çay içme şeklinde başladı. "Kendi çayımızı demleyelim, bir çay içelim! Kendi taburelerimizde oturalım, burasının bizim olduğunu gösterelim" dedik. Bu bir ay boyunca her hafta sürdü. Film gösterimleri yapıldı ve birçok insan toplandı. İnsanlar gördü, duydular. Ama en büyük ses, bu işgalden sonra geldi. "Bir şey elde ettiğimizi hissetmiyoruz, sadece oturuyoruz çay içiyoruz" dedik. Ondan sonra bir işgal kararı alındı ve oldukça hızlı yayıldı. Medyada epey ses buldu.

Okuldaki öğrencilerin arasındaki etkisi nasıl? Haklı buluyorlar mı, katılıyorlar mı?

Fezal: Tabi karşı sesler de oldu. Fakat hocaların destek vermesi, dersleri burada yapmaları çok iyi oldu. Daha önce Starbucks'a hiç gelmeyen insanlar gelmiş oldular. Desteklediklerini söylediler. Elbette her şeyde birleşemiyoruz, ama "güzel ve ucuz yemek yiyebileceğimiz bir yer yok" konusunda birleşiyoruz.

Zeynel: Belki okulda Starbucks'ın en çok müşterisi İşletme Kulübü'ndendir. Daha çok böyle şirketlerle çalışıyorlar. O kulübün yaptığı ankette bile üniversitedekilerin yüzde 52'si "Hayır Starbucks'ı istemiyoruz" demişler. Yüzde 38'i "İstiyoruz" demiş, geriye kalanlar da kararsız. Boğaziçi Üniversitesi'ne gelen öğrenciler, daha çok üst ve orta sınıf ailelerden geliyor ama burada bir temsiliyet sorunu da var. Bizim rektörlüğe sorduğumuz soru; "Siz burayı açarken kime sordunuz?" oldu. Öğretim üyelerine sorulmuyor, öğrencilere sorulmuyor, çalışan emekçilere sorulmuyor. İlk örnek bu değildi ve daha önce de böyle şeyler oldu. Buna bir itiraz aslında. Bu nedir? YÖK'ün getirdiği bir şey. 12 Eylül'den sonra üniversitelerin düzenlenmesinde söz,

yetki, karar hakkının belli bir azınlığa bırakılması-nın sonucu. Bunu kim oluşturuyor; üniversiteyi yönetenler ve sermayeyle işbirliği yapanlar. Öğrenciler ihtiyaçlarını nasıl giderir değil de, bu mekan daha çok nasıl kar getirir? Soru buradan olunca cevap da Starbucks oluyor ve bizim de tepki gösterdiğimiz nokta burası.

Fezal: Tepki ilk olarak Starbucks'tan çıktı, ama onu aşan bir şeye dönüştü. Başka sesler de yükselmeye başlıyor. "Yemekhane istiyoruz" deniliyor. "Kampüsler arası servis istiyoruz" deniliyor. Biz ulaşma para veriyoruz. Mesela bir kampüste dersimiz oluyor, o ders bittikten 10 dakika sonra başka bir kampüste ders var ve biz oraya yetişmek için, o araçlara binmek zorundayız. Ona para veriyoruz. Bu konu tartışılmaya başlandı.

Yani diğer sorunları da tartışmaya yol açtı, öyle mi?

Zeynel: Tabi. Şunu da söylemek gerekiyor. Starbucks, Latin Amerika'da, Kuzey Afrika'da çiftçilerin kanını sömüren uluslararası ve adı kirlenmiş bir şirket. Biz buna tepki duyuyoruz ama mesele salt anti-emperyalizmle sınırlı değil. Üç ayakta söyleyecek olursak, birinci mesele bu temsiliyet meselesi. Öğrencilerin, öğretim üyelerinin, emekçilerin, söz, yetki, karar hakkının olmaması. İkincisi "soylulaştırma" meselesi. Hani kimi dershane dergilerinin kapağında yer alan çimlere yayılmış Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin resimleri ve vitrin meselesi. Ve son olarak ucuz ve kaliteli gıda veren yerlerin olmayışı. Bununla birlikte üniversitelerdeki harç zamlarına, öğrenci belgelerinin ücretli olmasına, sosyalleşme mekanlarının olmayışına kadar birçok sorun var. Biz bu eylemi yaparken şunu gördük; sürekli derslere girip çıkan, birbirini tanımayan, sadece notlar üzerinden ilişki kuran değil de; gelip birbirini dinleyen ve sorunlarını tartışan öğrenci-öğretmen ilişkisini keşfetmeye başladık. Buradan, "daha geniş bir Okul Meclisi kurabilir miyiz"e uzanan bir tartışma da başladı. Ya da Öğrenci Kooperatifi'ni kursak ve

1992 yılında Kozlu'da 467 madencinin ölümüyle sonuçlanan maden katliamını protesto etmek için, Genç Komünarlar tarafından Boğaziçi Üniversitesi rektörlüğü işgal edilmişti. İşgali anlatan yazılar, sonradan kitap haline getirilmişti.

herkese hitap etse. Bu gibi tartışmalar oluyor. Mekan, aslında bir tartışma zemini açtı bize. Üniversite'deki bir çok şeyin düzelmesi için itiraz alanı açtı. Marka tartışmasından çıkıp, üniversitenin nasıl olması gerektiği, öğrencinin, öğretim üyesinin nasıl olması gerektiği, nasıl yaşaması gerektiğini sorduran bir mekan oldu bizim için.

Burada daha önce '92 yılında bir işgal yaşandı, o konuda bir bilginiz ve fikriniz var mı?

Fezal: Onu duyduk, evet rektörlüğü işgal etmiş öğrenciler. Sonra polis saldırmış. Biz öyle bir müdahaleyle karşılaşmadık. Medyada da *"çok barışçıl bir eylem, öğrenciler gitmiş oraya yerleşmişler, haklarını alıyorlar, bir yerleri kırıp parçalamıyorlar"* şeklinde çıktı. Ama buraya geldiğimiz ilk gece, neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk. Polis de gelebilirdi. Burası maliyeye mi ait, okula mı ait bilmiyoruz. Ama karar aldık, burada duracağız dedik ve 60-70 kişi buradaydık gece. Bir müdahaleyle karşılaşmadık. Şimdi böyle ilerliyor.

Aslında '92 yılındaki Boğaziçi işgalinde de gençler, işgal ettiği yerleri yıkıp dökmüyor, okula hiçbir zarar vermiyor. Polisin saldırısıyla ortaya çıkan tahribat, işgalci gençlere mal edilmeye çalışılıyor. O gençler, Kozlu'da katledilen madencilerin sesi olmak, devletin ilgisizliğini teşhir etmek için gerçekleştirmişlerdi bu eylemi. Öğrencilerin, hem kendi sorunlarına, hem de toplumu ilgilendiren yaşamsal sorunlara sahip çıkmasının önemli bir örneğiymiş bu eylem. Burada da şimdi daha ucuz yemek sorunuyla başlayan, ama sonrasında her konuya ilgi uyandıran bir şey oluşmuş gençler arasında. Bir politikleşmeye de yol açmış.

Zeynel: Kesinlikle! Burada, öğrencinin topluma ilişkisinin nasıl olması gerektiğine dair sorular sordurdu ve bu politikleşmeye yol açtı. '92 işgalinin de göstermiş olduğu bir şeydi bu belki. Bir üniversite öğrencisinin dışarıda olup bitenlerden çok da bağımsız kendisini var edemeyeceğini gösterdi. Nasıl Ayazma'daki Tarlaş'ındaki kentsel dönüşüm yoksulları bir yere itiyorsa, buradaki kentsel dönü-

şüm de yoksul öğrencileri bir yere doğru itiyor. Aynı şekilde bir arkadaşımız tutuklandı burada, *"Devrimci Karargah'la ilişkisi var"* iddiasıyla. Ve biz şunun altını çizdik bu süreçte; bu tutuklama, dışarıdaki tutuklama teröründen bağımsız değil. Kürt halkına, sosyalist devrimcilere saldırılardan bağımsız bir şey değil. İtirazımız da buradan gelişti. *"Bütün öğrencileri geri verin"* gibi bir şiarla yola çıktık. Ciddi ve güzel bir eylem oldu. Bu işgale katılan çoğu arkadaşımızın da destek verdiği bir şey oldu.

Bundan sonra işgalin gidişatıyla ilgili neler düşünüyorsunuz?

Fezal: Şimdilik biz Starbucks'ın dışına çıkmak istiyoruz. Yarın (18 Aralık) yemekhanede bir eylem yapacağız. Kendi yaptığımız yemeği dağıtacağız ve *"Siz yediğiniz yemeğin maliyetini biliyor musunuz? Yemekhaneye ödediğiniz para ne kadar? Bakın bizim verdiğimiz yemeğin maliyeti daha düşük oluyor"* diyeceğiz. Ayrıca yemekhanenin yemekleri kötü ve muhtemelen bizim yemeklerimizi daha çok beğenecekler. Onu göstermek için yapacağız. Onun dışında başka eylemler düşünülüyor.

Zeynel: Bizim burada yaptığımız biraz Starbucks'ı aşan bir şey oldu. Acaba temsiliyetimizi süreklileştirilebilecek bir şey yaratabilir miyiz? Bir Öğrenci Meclisi, hatta daha geniş tartışıp bir Okul Meclisi gibi bir karar alabilir miyiz? Öğrencileri, emekçileri ve öğretim üyelerini temsil eden bir Meclis fikri tartışılıyor. Aynı şekilde bir de Öğrenci Kooperatifi tartışması var... Ürünleri doğrudan çiftçiden alıp öğrencilere sunan kaliteli bir kantin yaratabilir miyiz diye. Burada atölyeler oluyor. Alternatif dersler yapıyoruz. Bir yandan eğitimimizi sürdürüyoruz. Tiyatro gösterimleri oluyor, film gösterileri, söyleşiyor oluyor. Müzik dinletileri oluyor. Biz burada bir yaşam kuruyoruz. Hemen tepki veren bir protesto değil, kendisini kuran ve oluşturan bir eylem tarzı var burada. O bakımdan kıymetli. Bir neticeye bağlanacaktır. Halihazırda rektörlük hiç yapmadığı bir şey yapıp, bu Starbucks ihalesinin nasıl olduğunu anlatan bir yazı gönderdi öğretim üyelerine. Ayrıca kendisi kişisel bir yazı yazdı, eylem hakkında ne düşündüğüne dair. Bizi hala muhatap al-

mış değil, ama onun da olacağını düşünüyoruz. Ne yapabiliriz'e dair tartışmalarımız forum şeklinde sürüyor. Neticelenmiş değil ama yakın bir zamanda neticeye bağlanacağını düşünüyorum.

Boğaziçi Üniversitesi, sizin de belirttiğiniz gibi, daha çok orta ve üst sınıfta varlıklı ailelerin çocuklarının okuduğu bir üniversite olarak politikaya uzak görünen bir yer. Böyle mi gerçekten? Hem kendi sorunlarına, hem toplumsal sorunlara duyarlılık bakımından?

Fezal: Bu orta sınıf olma durumu ve buradan mezun olunca birçok insanın beyaz yakalı olarak çalışacağı konusunda da bir şeyler yapıldı burada. Beyaz Eylem Platformu geldi, beyaz yakalı olarak çalışanlar. Onların söylediği şey, *"buradan mezun olunca birçok insan beyaz yakalı olarak çalışacak, ama şunu unutmamalıyız ki, buralarda işçi olarak çalışacağız ve haklarımızı aramak için yine örgütlenmemiz lazım"*. Bunun dışında bize sunulan o suni yaşam; güzel kıyafetler, şirketlerin verdiği lap-toplar, blackberry'ler... *"O suni yaşamdan sıyrılmalı ve gerçekleri görmeliyiz"* diyorlardı.

Zeynel: Mesele taa ÖSS'den başlıyor. Buranın puanı çok yüksek ve ÖSS'yi kazananlar da özel ders alan ve dershanelere giden varlıklı ailelerin çocukları. Ayrım en baştan başlıyor. Ama ona rağmen Türkiye'deki orandan az değil muhalif ve itiraz eden sesler. 2005-2006'da Diyarbakır'da yapılanlara karşı Diyarbakır'a gidildi. Türk ve Kürt halklarının kardeşliğini isteyen ve ölümlere dur diyen "Kardeşlik İstiyoruz Haftası" yapıldı. Hrant Dink'in katledilmesinden sonra "Karanlığı Sorguluyoruz" adı altında bir hafta düzenlendi. Tekel işçileriyle dayanışmak için buradan gidildi. Emek haftası düzenlendi. Aslında bakıldığında sürekli dışarıyla da bağlantılı olan bir hareket söz konusu. Sizin de az önce bahsettiğiniz gibi '90'larda da zaten politiktir. Elbette ki, vitrinine koymak istediği mühendisler vb. var. Ama bir şekilde sorunlara müdahale eden, kendini toplumun dışında görmeyen bir öğrenci topluluğu da mevcut.

Teşekkür ediyoruz.

Tutuklamalar, gözaltılar sürüyor

✗ 5 Aralık'da Dersim DHF örgütlülüğüne polis tarafından operasyon düzenlendi. Dernek kapısını kıran polis, içeriye girerek gazetelere ve diğer belgelere el koydu. Aynı gün ev baskınları da yapılırken, 5 DHF'li gözaltına alındı ve tutuklandı. Tutuklamaları protesto etmek için DHF ve devrimci-ilerici güçler, İstanbul, Ankara, Dersim, İzmir, Antalya, Mersin'de basın açıklamaları yaptı.

✗ 13 Aralık'da polis İstanbul'da Güzeltepe, Nuretepe, Çağlayan'da ev baskınları gerçekleştirdi. Sabahın erken saatlerinden itibaren mahalleleri ablukaya alan polisin gözaltı saldırısına karşı devrimciler direnirken, çıkan çatışmalarda polis gaz bombası kullandı. Ev baskınlarında ve eylemlerde 40'tan fazla kişi gözaltına alındı, 17 Aralık'da mahkemeye çıkarılan 13 devrimci tutuklan-

dı. Gözaltıların tutulduğu İstanbul Emniyet Müdürlüğü önünde Halk Cephesi 4 günlük oturma eylemi yaptı. Baskının olduğu gün ise Nuretepe'de yürüyüş düzenleyen Halk Cepheliler gözaltıları protesto etti.

✗ 29 Kasım'da Eskişehir, Ankara, Denizli ve Bolu'da gözaltına alınan 7 Odak dergisi okuru 2 Aralık'da çıkarıldıkları mahkemece tutuklandı. Tutuklananlar Sincan F Tipi Hapishanesi'ne götürüldüler.

✗ 3 Aralık'da Diyarbakır'da BDP tarafından düzenlenen mitinge saldıran polisin açtığı ateş sonucu ağır yaralanarak hastaneye kaldırılan Murat Eliboz 4 Aralık'da yaşamını yitirdi.

✗ Füze Kalkanı'na karşı eylem yapmak isteyen Halk Cephesi ve Liseli Dev Gençliler, Kocaeli'nde, Çanakkale'de, Antalya'da çadır kurdular. Polis saldırısına maruz kalan eylemciler, sloganlarla

gözaltına alındı. Dövülüp sürüklenerek gözaltına alınan öğrenciler, serbest bırakıldıktan sonra tekrar çadır kurmaya eylem alanına gittiler. Polisin müdahalesi eylemlerle protesto edildi.

Berdan Matbaasının sahibi tutuklandı

Dergimizin basıldığı Berdan Matbaası'nın sahibi Sadık Daşdöğen 16 Aralık'ta gözaltına alınarak tutuklandı. Hakkında kesinleşmiş hüküm bulunan Daşdöğen Metris Hapishanesi'ne gönderildi. Bir hukuk garabeti olan Daşdöğen'in yargılanması, geçtiğimiz yıl sonuçlanmış ve bir yıllık bir hapis cezası verilmişti. Hapis cezasına neden olan kitabın yazarı ve sahibi beraat ettirildi. Daşdöğen'in cezalandırılması aslında devrimci ve ilerici yayınları basanlara da bir gözdağı anlamına geliyor. Daşdöğen daha önce de çeşitli yayınlar nedeniyle gözaltılar ve yargılamalar yaşamıştı.

ABD askerlerinin, 15 Aralık 2011 tarihinden itibaren Irak'tan çekilmesi başladı. 31 Aralık günü son asker de Irak'tan ayrıldı(!) Böylece 21 Mart 2003 tarihinde resmen başlayan işgal, 15 Aralık 2011 tarihinde, yine resmen bitirilmiş oldu. 2007 yılında 170 bine kadar çıkarılan ABD askeri sayısı, bugün artık resmi olarak sıfırlanmış durumda.

Resmi açıklamalar böyle, ancak ne ABD gerçekten geri çekildi, ne de “son ABD askeri” Irak'tan ayrılacak. ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden, 3 Aralık günü Abdullah Gül ile yaptığı görüşmede “*Irak ile bağlarımızı koparmıyoruz, birçok bakımdan aslında bağlarımızı daha da derinleştiriyoruz*” diyerek, bu çekilmenin biçimsel yönünü itiraf ediyordu. Keza Irak Başbakanı Maliki de, “*güvenlik, terörizmle mücadele, Irak ordusunun eğitimi, eğitim ve ülkenin zenginliğinin artırılması noktalarında ABD'nin yardımına ihtiyaç duyduklarını*” söyleyerek, bunu onaylıyordu.

ABD askerlerinin Irak'ta kalması için çeşitli bahaneler ve farklı biçimler üretildi. Mesela “ABD elçiliğinin korunması için” kalacak olan birlik, çekilme kapsamında sayılmıyor; oysa sadece büyükelçilikte, “bürokrat, CIA ajanı ve uzman” olarak tanımlanan kadro sayısı 16 bin civarında. Keza Kürdistan bölgesinde “peşmerge-leri eğitmek üzere” kalacak olan ABD askerleri de, Bağdat'tan çekilen askerler! Yani aslında ABD askerleri Bağdat'tan Kürdistan'a çekilmiş oluyor. “Özel Güvenlik Birimleri” kapsamında kalacak olan asker sayısı da onbinlerle ifade ediliyor. Özel Güvenlik Birimleri, ABD'nin sorumluluk almadan, asker cenazeleriyle uğraşmadan ve uluslararası kamuoyunda kendi prestijini zedelemekten, her tür saldırıyı, vahşeti gerçekleştirmek için bulunmuş etkili bir araç. Sadece bu tabloya yansıyanlar bile, Irak'tan çekilmenin propagandif olduğunu göstermeye yetiyor.

ABD hiçbir zaman Irak'ta tam hakimiyetini kuramadı; işgal gerçek anlamda Irak'ı teslim alamadı. Ama ABD, işgalin sürmesinin bütün olumsuz etkilerini yaşadı. Bir taraftan asker cenazeleri ve savaşa harcanan bütçe nedeniyle iç kamuoyunda ABD yönetimi zorlandı.

Irak işgali bitti mi?

ruma düştü, diğer taraftan dünya kamuoyu nezdinde katliamcı ve sömürgeci bir emperyalist olarak teşhir oldu. Üstelik de, Irak'ta her geçen gün inisiyatifi biraz daha kaybetti. Bu nedenle **ABD artık resmi olarak değil, gayriresmi olarak işgali sürdürmeyi planlıyor. “İşgalci” konumundan “yardımcı” konumuna geçmeye çalışıyor.** Aslında ABD'nin çekilmesi, Irak'taki yenilginin resmileşmesi anlamını taşıyor.

9 yılın bilançosu

ABD bugün işgali bitirdiğini açıklıyor. Ancak 9 yıllık işgal, Irak'ı kelimenin gerçek anlamıyla yıktı geçti, Ortadoğu'yu yerinden oynattı. Bugün artık, 9 yıl öncesinden çok farklı bir dünyada yaşıyoruz.

Bağdat'taki ABD bayrağını indirerek işgalin bittiğini duyuran Savunma Bakanı Leon Panetta, “*Dökülen kanın ve yapılan harcamaların, Irak'a demokrasinin getirilmesi karşısında değdiğini*” söyledi. Oysa Irak'a getirilen şey “demokrasi” değil; işgal, katliam, vahşet, sürgün, mezhep çatışması, sömürü, yağma, ekonomik yıkım, tarihin ve geleceğin yokedilmesi idi.

Countercurrent Stratejik Araştırmalar Merkezi'nin savaşın 5. Yılında (2008'de) hazırladığı rapora göre, 5 yılda ölen Iraklı sivil sayısı 1.7 milyonu geçti. BM ve Dünya Sağlık Örgütünün verileri ile hazırlanan bu rapora göre, '91 yılındaki Birinci Körfez Savaşı ile birlikte, ABD'nin Irak'taki operasyonlarında ölen sivil sayısı 3.9 milyon kişidir. Bu rakamlar sadece sivil sayısını göstermektedir. Ölen Iraklıların toplam sayısı elbette bunun çok üzerindedir. Nüfus kayıtları doğru düzgün tutulmadığı, çok yoğun bir göç yaşandığı, sivil katliamları gizlendiği için, gerçek rakamlara ulaşmak mümkün de değildir.

Savaş milyonlarca Iraklıyı evinden toprağın-
dan kopardı. 1 milyon 683 bin Iraklı, Suriye, Ürdün gibi çevre ülkelere göç etti. İç göç rakamları da bunun kadar büyük. 1.5 milyon Iraklı, evini terk ederek başka kentlere göçetti. Hepsisi de benzer sebeplerle gerçekleşti. Bulunduğu yerin ABD işgali altında olması; evinin yıkılması ya da bölgedeki su, elektririk gibi altyapı hizmetlerinin çökmesi, bölgesinde mezhepsel ya da ırksal olarak azınlıkta kalması gibi nedenlerle 5 milyondan fazla Iraklı yerinden yurdundan oldu.

Halkın yaşamsal ihtiyaçları karşılanamaz hale geldi, ülkenin altyapısı çöktü. Elektrik, su gibi en temel ihtiyaçların düzenli olarak karşılanması savaş başladığından bu yana hiç mümkün olmadı. Kanalizasyon

atıklarının nehir sularına boşaltılmasından dolayı kolera gibi dünya genelinde çoktan geride bırakılmış olan salgın hastalıklar, Irak halkını kırdı geçirdi. Yetersiz beslenme, sağlıksız yaşam koşulları ve radyasyonlu bombalar-silahlar nedeniyle, çocuk ve bebek ölümleri, sakat doğumlar dizginsiz bir artış gösterdi. Eğitim-sağlık gibi en temel ihtiyaçlar ulaşılamaz hale geldi.

Saddam döneminde Irak, laik bir devlettir. İşgal ile birlikte aşama aşama şeriat devletine dönüştürüldü. Anayasa, şeriat hükümlerine göre düzenlendi. Irak'taki mezhepler arasındaki ayrılıklar, şiddetli çatışmalara dönüştü, Şii ve Sünniler arasında düşmanlık tohumları ekildi. Geçmişte karışık olarak oturu-
lan mahalleler, büyük etnik çatışmaların arkasından, yüksek duvarlarla çevrili ve artık karışık olmayan gettolara dönüştürüldü.

Ebu Garip cezaevinde, tutsaklara yapılan akıllamaz ve insanlık dışı işkenceler, ABD'nin Irak'a götürdüğü “demokrasi”nin gerçek yüzünü ortaya serdi. Amerikan askerlerinin nasıl birer psikopat katile dönüştükleri, yaptıkları işkenceler ve çektikleri resimlerle kendisini açık biçimde ortaya koydu. Bu psikopat katillerin bir kısmı da, ordunun görünmek istemediği noktalarda devreye giren ve sivil katliamlar, işkenceler, adam kaçırmalar, yol kenarında infazlar konusunda pervasız bir sicile sahip olan özel güvenlik şirketlerinde çalışıyorlardı.

ABD'nin Irak ve Afganistan'da savaşan 1.5 milyon askerinin yaklaşık 800 bininin hastalandığı ve sakatlandığı söyleniyor. Resmi rakamlar elbette bunun çok altında. Bu hastalık ve sakatlanmaların birkaç bin kadarı çatışmada yaralanmak türünden somut savaş etkileri. Ancak yüzbinlerce asker ciddi psikolojik rahatsızlıklar ve bombaların yaydığı radyasyondan kaynaklanan kanser türü hastalıklarla boğuşuyor. 4 bin 500 Amerikan askeri ise ülkesine tabut içinde döndü. Tabi bu arada, ABD ordusunun Afganistan'da birçok asker cenazesini ülkeye geri gön-

dermekle “uğraşmadığı”, ölen askerleri yakarak kalıntılarını da çöpe attığı ortaya çıktı. Irak'ta da aynı şeyi yapmalarının önünde engel yok.

Savaşın ABD'ye toplam maliyetinin 3 trilyon dolara ulaştığı söyleniyor. Elbette bu da resmi rakam. Daha savaşın ilk günlerinde kayıtdışı olarak uçaklarla Irak'a birkaç ton ağırlığında paranın taşındığı duyulmuştu. Keza 2006 yılında Iraklı Sünni örgütlerle ABD ordusunun arasında El Kaide karşıtı bir anlaşma imzalanmasının da ABD için maddi bir bedeli olmuştu. Irak'taki yolsuzlukların, bürokratları satın almak için harcanan paranın haddi hesabı bulunmuyor. Irak'taki ABD'li yöneticiler, milyarlarca dolar tutarındaki parayı nereye harcadıklarını açıklayamıyorlar.

Irak'ta “kaybolan” silah ve teçhizatın da miktarı ve hesabı bilinmiyor. Mesela ABD'de 2007 yılında açıklanan bir Sayıştay raporu şunu söylüyor: “*Ordu, Haziran 2004-Eylül 2005 tarihleri arasında Irak güçlerine verildiği bildirilen 110 bin AK-47 makineli tüfek (Kalaşnikof), 80 bin tabanca, 135 bin koruma ekipmanı ve 115 bin kaskın akıbetinin ne olduğunu söyleyemiyor.*” Bu silahların bir kısmının El Kaide'ye karşı savaşması için Sünni örgütlere verildiği, ancak önemli bir kısmının da El Kaide'nin eline geçtiği tahmin ediliyor. Silahların bir kısmının da Türkiye'deki Danıştay saldırısı ve Rahip Santaro cinayeti gibi kontra eylemlerinde kullanıldığının açığa çıkması, bölgedeki karmaşık kontra ilişkilerini ortaya seriyor.

Çekilme İran'ı güçlendiriyor

ABD'nin çekilmesinin yarattığı boşluk, mezhepler arasındaki iktidar savaşını güçlendirdi. ABD, her seçimin arkasından, büyük pazarlıklar yürüterek, üç blok arasındaki tüm dengeleri gö-

zeterek yeni yönetimi oluştuyordu. Irak'ta son seçimlerin sonuçlarının açıklanmasının bile aylar sürmesinin altında yatan buydu. Ancak gide-
rek bu pazarlıklarda, Şii blokun ağırlığı ve kazançları artmaya başlamıştı.

ABD'nin çekilmesi, Irak'ta iktidarın yeniden düzenlenmesi anlamına geliyordu. Ve ilk hamle Şii kesimden geldi. Irak'ın Şii Başbakanı Nuri el Maliki, daha ABD askerlerinin geri çekilmesinin tamamlanmasını bile beklemeden Sünni Cumhurbaşkanı Yardımcısı Tarık el Haşimi hakkında tutuklama kararı çıkarttı. Kararın nedeni, parlamento önünde düzenlenen ve Maliki'yi hedef aldığı düşünülen bombalı saldırı olarak açıklandı. Gerçekte ise, Sünni kesim üzerinde bir baskı kurma ve Şiilerin gücünü pekiştirme amacını taşıyordu. Haşimi, Kürdistan bölgesine kaçarak Kürtlere sığındı. Maliki ayrıca, tutuklama kararına tepki olarak meclisi boykot eden Sünni Irakiye grubuna mensup bakanları, boykotun devam etmesi durumunda kabineden atabileceği mesajını da verdi.

Federal Kürdistan yönetimi, önce Haşimi'yi Bağdat'a teslim etmeyeceklerini, misafir ettiklerini ve istediği kadar kalabileceğini açıkladı. Arkasından, Bağdat'ın kabul etmesi durumunda, Erbil'de kurulacak bir mahkemede Haşimi'nin adil biçimde yargılabileceği söylendi. Bu arada, Bağdat'ta patlayan bombalar, aynı iktidar savaşının devamı olarak, başkenti kan gölüne çevirdi.

ABD, işgalin başından itibaren, siyaseten işbirlikçilerini oluşturma ve iktidarı “emanet etme” konusunda istediği başarıyı yakalayamadı. Önce Şiileri güçlendirmek istedi, Sünnilerin ekonomik-siyasi-askeri gücünü dağıttı. Ancak Şiiler ilk günden itibaren işgal karşıtı bir konum aldılar. Üstelik Irak'taki Şiilerin güçlenmesi, İran'ı da güçlendiriyor, İran'ın Irak üzerindeki hakimiyetini artırıyor. Kürtler, ABD'ye karşı belli güvensizlikler taşı-salar bile ABD'ye bağımlı bir çizgi izlediler; ancak Kürtlerin kendi bölgeleri dışında bir iktidar savaşına girişmelerine izin verilmedi. Zaten Kürtler, Talabani aracılığıyla bir ellerini hep Çin'de tutmayı tercih ettiler.

Bu durumda ABD, Sünnilerle anlaşma yapmaya, onların ülke üzerindeki hakimiyetini artırıma-ya çalıştı. Ancak değişmiş olan dengeleri yeniden kurması mümkün olmadı. Bu nedenle Irak'taki hükümet ve bürokrasi üzerindeki etkisini her geçen gün kaybetti.

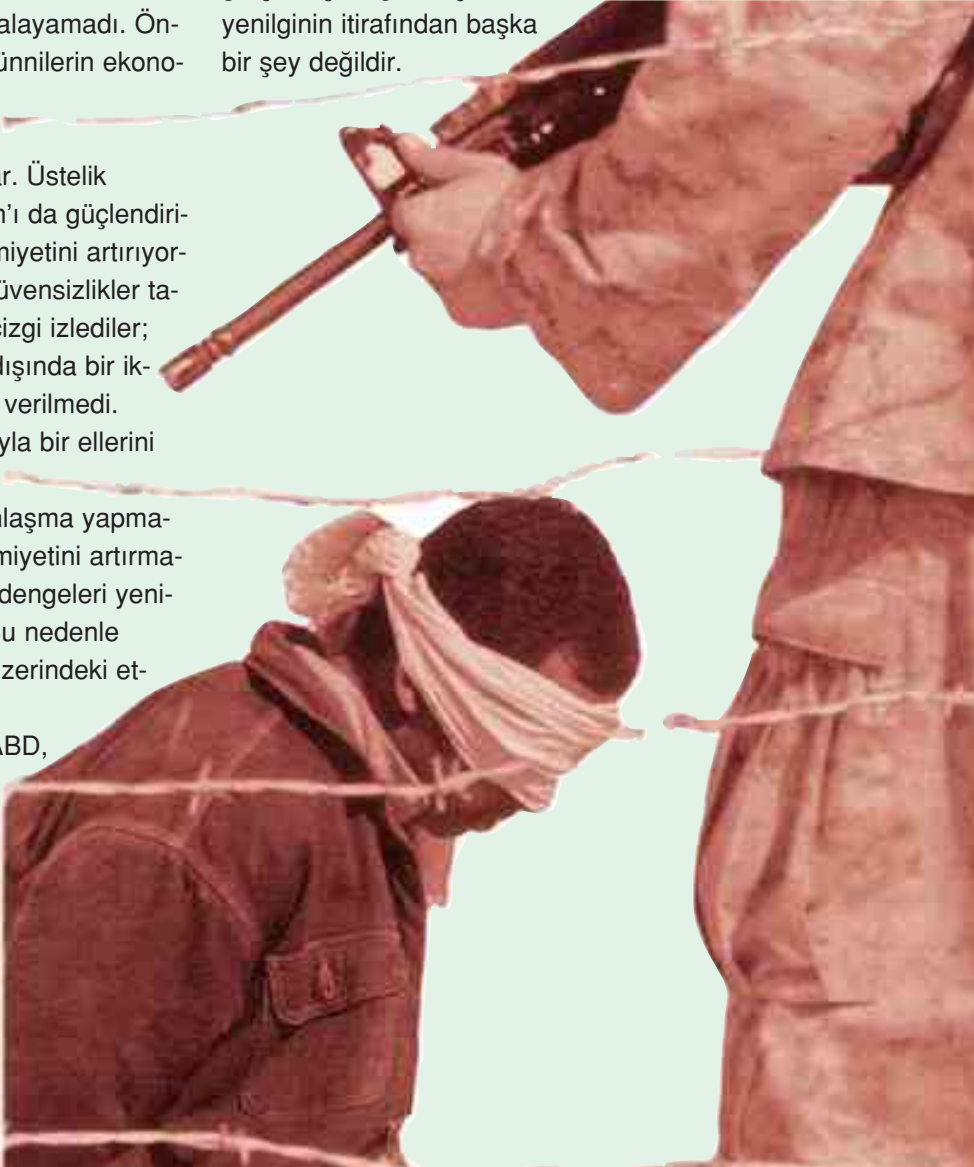
Bugün ekonomik olarak da ABD, Irak'ta tam hakimiyetini kuramamış durumdadır. Irak'taki yabancı yatırımların yalnızca yüzde 10 kadarı ABD'li tekellere aittir. Geri kalan ekonomi, başta

İran, Çin ve Rusya olmak üzere, pekçok farklı ülkenin yağması altındadır. BP (İngiltere), Shell (Hollanda), Total (Fransa), Exxon Mobil (ABD), General Electrics (ABD), Siemens (Almanya), Hyundai Mühendislik (Güney Kore), HBSC (İngiltere), Gazprom Neft (Rusya), Lukoil (Rusya), CNPC (Çin), Katar Telekomünikasyon bunlardan en önemlileridir. Türkiye'den Çalık ve TPA-O'nun da 800 milyon doları aşkın yatırım anlaşmaları bulunmaktadır. İngiliz Financial Times gazetesi ise yazdığı bir yazıda “*Irak'taki ekonomik fırsatlardan*”, savaşa destek vermeyen ve katılmayan ülkelerin yararlandığını; Türkiye, İran, Çin, Güney Kore ve Arap ülkelerinin, Irak'ın ulaşım, telekom ve inşaat faaliyetlerindeki yatırım hacminin İngiltere ve ABD'den daha fazla olduğunu anlattı.

* * *

ABD'nin Irak işgali, “*Irak'a demokrasi götürmek*” ve “*Ortadoğu halkları için bir tehdit olan Saddam'ın kimyasal silahlarını yoketmek*” gibi parlak ambalajlara sarılmıştı. İşgal sonrasında, Irak bırakalım “demokrasi”yi, bir kan gölüne dönmüş durumda. Diğer taraftan, bugün ABD'nin en büyük düşmanı olarak görünen İran, ABD'nin Irak'taki başarısızlığının ürünü olarak güçlendi, Ortadoğu'daki Şii ve ABD muhalifi kesimleri kendi himayesi altına aldı ve ABD'nin karşısına en etkili tehdit unsuru olarak dikildi.

Bugün ABD, ekonomik olarak ağır bir krizin etkisi altında bunalmış; siyasal olarak dünya halkları nezdinde sömürgeci ve katliamcı yüzü teşhir olmuş; askeri olarak Irak ve Afganistan'da yenilmiş bir emperyalist durumundadır. Irak ekonomisi ve altyapısını enkaza çevirmiş, aşiretler arasında istediği kurumsallaşma ve ülke yönetiminde istediği usaklığı yaratamamış, petrolü tam hakimiyetine alamamış bir halde gerçekleştirdiği bu “çekilme”, yenilginin itirafından başka bir şey değildir.

KONT'RGERİLLA DEVLET'TİR

Ayhan Çarkın, itiraflarına devam ediyor. '90'lı yıllarda "Özel Harekat Timi" içinde görev alan Çarkın, geçtiğimiz aylarda bu dönemde işlenen ve resmi kayıtlara "faili meçhul" olarak geçen cinayetlerin, kendisinin de içinde bulunduğu polisler tarafından işlendiğini söylemişti. Bir televizyon kanalında "bin kişiyi öldürdük" diyen Çarkın, daha sonra savcılığa çağırılmış ve tutuklanmıştı.

Ayhan Çarkın'ın da içinde bulunduğu "Özel Harekatçı"ların başında İbrahim Şahin bulunuyordu. Çarkın, ifadelerinde İbrahim Şahin, Korkut Eken ve Mehmet Ağar'ın bu cinayet şebekesinin başında yer aldığını yineliyordu. Susurluk sonrasında bir süre tutuklu kalan İbrahim Şahin, "hafıza kaybı" yaşadığı ve olayları hatırlamadığı gerekçeyle serbest bırakılmıştı. Şahin, "Ergenekon davası" kapsamında yeniden tutuklandı ve Ayhan Çarkın'ın itiraflara başladığı dönemde ise 7 kontrgerilla elamanıyla birlikte tahliye edildi. Bu kez gerekçe, "Ayhan Çarkın'ın soyut iddiaları dışında tutukluluğu gerektirir bir kanıt olmaması" şeklindeydi.

Ayhan Çarkın'ın iddiaları o kadar "soyut" ki, Çarkın, tek tek isim vererek kimleri öldürdüklerini söylemekle kalmıyor, bazılarını bizzat kendisinin gömüğünü, gömülü yerleri de gösterebileceğini söylüyordu. Bunların içinde **5 Mayıs 1992'de gözaltında kaybedilen Hüsamettin Yaman ve Soner Gül adlı devrimci öğrenciler de vardı. Daha önce de Ayhan Efeoğlu'nun İstanbul Emniyeti'nde işken-ce sonucu öldürüldüğünü açıklamıştı.** Son açıklamalarında eski MİT'çi Tarık Ümit'in de nereye gömüldüğünü bildiğini söyleyerek, bunların yerlerini gösterebileceğini ve DNA testi yapılırsa, kimliklerin de açığa çıkacağını bildirdi.

Bu açıklamalarının gazetelerde yer almasının ardından, Çarkın cezaevinden çıkarılarak, Silivri ve Sapanca'da kazılar yapıldı. Fakat buralarda herhangi bir cesede rastlanmadığı bildirildi. Çarkın'ın itiraflara başlamasıyla birlikte, yerlerinin değiştirilmesi hiç zor değil tabii. Diğer yandan **MİT'çi Tarık Ümit ve Behçet Cantürk'ün cesetleri aranırken, savcılık Ayhan Efeoğlu için arama izni vermedi.** Efeoğlu'nun avukatı, gözaltında kaybedilen Ayhan ve Ali Efeoğlu kardeşler için suç duyurusunda bulunduklarını açıklamıştı. Fakat bu iki devrimci öğrenci hakkında halen hukuki bir işlem başlatılmış değil.

Ağar'dan Eymür'e, Çiller'den Demirel'e...

Ayhan Çarkın'ın itirafları, 90'lı yılların kontrgerilla cinayetlerini yeniden gündeme getirdi. O dönemin sorumlularından Mehmet Ağar'ın ismi de sıkça geçmeye başladı. Ağar, geçtiğimiz aylarda 5 yıl gibi komik bir cezayla yargılanmıştı. Sıranın kendine doğru geldiğini düşünen **Ağar, bir basın toplantısı düzenleyerek, o dönemde işlenen suçları "kollektif suçlar" olarak nitelendirdi. Bir kez daha devletin görevlileri olarak ve onların bilgisi dahilinde bu cinayetlerin işlendiğini teyit etti. Ken-**

disinin de konuşmayı çok istediğini söyleyerek, "suç ortakları"na üstü örtük bir tehdit de gönderdi. Bu açıklamalarının ardından İbrahim Şahin ve diğer Özel Harekatçıların tahliyesi, hatta bunlara yurtdışına çıkma yasağının bile getirilmemesi, devletin kaçmalarına göz yummasından başka bir şey değildi.

Çarkın, ifadelerinde dönemin başbakanı Mesut Yılmaz'ın Lütfi Topal cinayetinin tüm ayrıntılarını bildiğini söylüyordu. Mesut Yılmaz bu iddiayı hemen yalanladıysa da, dönemin üst düzey yetkililerinden **Tansu Çiller, Süleyman Demirel, Doğan Güreş'in isimleri daha sık telaffuz edilmeye, onların da yargılanması gerektiği söylenmeye başladı.**

Tam da böyle bir dönemde eski MİT Kontrterör Daire Başkanı Mehmet Eymür'ün gözaltına alınması, onun vereceği ifadeler doğrultusunda yeni tutuklamaların olacağı yönündeki beklentiyi arttırdı. Eymür'ün ifadelerinin bir kısmı basında yer aldı. Bir kısmı ise "soruşturmanın gizliliği" denilerek saklanıyor. Bunlar içinde Çiller'den Demirel'e kadar ifadelerin olabileceği tahmin ediliyor.

Eymür, 12 Mart döneminde Ziverbey Köşkü'ndeki işkenceleri yapan ve Ulaş Bardakçı'nın katledilmesine katılan bir katildi ve 12 Eylül döneminde de Ermeni örgütü ASALA'ya karşı yapılan suikastlerde bulunmuştu. '90'lı yıllarda MİT'in başında o bulunuyordu, Emniyet'in başında ise Ağar. Kontrgerilla cinayetlerini bu ikilinin yönettiği birimlerin yaptığı Susurluk sonrasında açığa çıkmıştı. Ve Eymür, kendini sıyırmak için, ilk olarak "ortağı"nı suçluyordu. Ağar'ın kaçakçılarla, mafya ile bağlantısı olduğunu, öldürdükleri kişilerin üzerinden çıkan paraları aralarında paylaştıklarını, kimilerine de şantaj yaparak yüklü miktarda para aldıklarını söylüyordu.

Ayhan Çarkın bile açıklamalarında, Eymür için, "sanki o dönem olan bitenleri sonradan öğrenmiş, hiç karışmamış gibi davranıyor. Oysa olan bitenin merkezinde kendisi vardır" diyerek onun suçunu bir kez daha yineledi. Susurluk soruşturması kapsamında ifade veren Hanefi Avcı da, Ağar ve Eymür'ün işin başında olduklarını söylemişti. Fakat halen bu iki isim, tutuklanmış değil. Örtük ve açık ifadelerle, birbirlerini suçluyor ve işin içinden sıyrılmaya çalışıyorlar. Eymür'ün ifadesi alındıktan sonra Ağar'ın alelacele yaptığı basın toplantısındaki "konuşurum" tehdidi ve her şeyin devletin bilgisi dahilinde yapıldığını yinelemesi, boşuna değildi. Ağar'ın "kusurlarımız oldu ama suçumuz olmadı" sözü de, devlete hizmette kusurlarını kabule yanaşırken, halka karşı yaptığı suçları kabule yanaşmayacağını ilanıydı.

Kontrgerillayı halk yargılayacaktır

AKP hükümeti, Ergenekon davasını başlatırken, 90'lı yılların kontrgerilla cinayetlerinin aydınlanacağını, o dönemin sorumlularının yargılanacağını söyleyerek, başta aydınlar olmak üzere kitlelerin desteğini arkasına almıştı. Fakat aradan geçen yıllarda, amacının bu cinayetlerin faillerini yargılamak değil, kendisine rakip kliği temizlemek olduğu anlaşıldı.

Ayhan Çarkın'ın itiraflarıyla birlikte son aylarda yeniden hız kazanan bu dönemin sorumlularının yargılanması, yine klikler arası bir

hesaplaşma şeklinde yürütülüyor. Eymür'ün tutuklanmaması, keza İbrahim Şahin başta olmak üzere özel harekatçıların tam da bu dönem tahliye edilmeleri, bunun göstergesi oldu. Önümüzdeki günlerde Çiller, Yılmaz, hatta Demirel bile ifade vermeye çağırılabilir, belki tutuklama bile çıkartılabilir. Ancak bu da bir dönemle hesaplaşmak için değil, AKP'nin karşısında yer alanların cezalandırılması şeklinde olacaktır.

AKP gibi bir düzen partisinin kendi iradesi ile, kontrgerilla cinayetlerini yargılaması mümkün değildir. Bu ancak, kitlelerin mücadelesiyle sıkışan hükümetler tarafından yapılabilir. Ya da bizzat halkın kendi iktidarı tarafından...

Çarkın, açıklamalarında, kendi ekibinden dört kişinin daha sonra öldürüldüğünü, kendisinin de son anda kurtulduğunu belirtiyor ve geçtiğimiz aylarda Silivri'de tutuklu iken ölen MİT mensubu Kaşif Kozi-noğlu'yu hatırlatarak, "onun gibi olmazsam, bu olayları inkar edenlerle mahkemede yüz yüze geldiğimde asıl sürprizi yapacağım" diyor.

Bir dönem kirli işlerini yaptırdıkları bu kişileri, ya böyle birer-ikişer ortadan kaldırıyorlar, ya da klik çekişmelerinin bir parçası olarak sözde yargılıyorlar. **Çarkın'ın itirafları da gerçekten pişmanlıktan, "vicdan azabı çektiği"nden değil, bu klik çekişmesine oynayarak kendi canını kurtarma telaşından kaynaklanıyor.**

Şu ya da bu nedenle de olsa, bu tür itirafların yapılması, elbette değerlendirilmesi ve üzerine gidilmesi gereken bir zemin yaratıyor. "Gözaltında kayıplar"ın kontrgerilla tarafından kaçırılarak ve işken-ce edilerek öldürüldüğü gerçeğinin, bizzat yapanlar tarafından itiraf edilmesi, devrimcilerin bu güne dek söylediklerinin doğruluğunu bir kez daha kanıtıyor. Ve bu cinayetlerin hesabının sorulması için verilen mücadelenin ne kadar haklı ve meşru olduğunu, geniş kitlelerin görmesini sağlıyor. Fakat bütün bunları yaparken, devletin amacının da teşhir edilmesi gerekiyor.

Son günlerde sıkça dillendirilen "devletin kendi geçmişiyi yüzleşmesi" gibi bir durumun olmayacağı, bunun ancak kitlelerin eylemleriyle kısmen sağlanabileceği, fakat **gerçek yargılamanın halkın iktidarıyla yapılabileceği anlatılmalıdır.** Aksi halde, kontrgerillanın bir dönemin işi olduğu ve devletin artık bu çeteleri yargıladığı gibi, tam da yaymak istenilen amaca hizmet edilmiş olur ki, reformizmin düştüğü durum da budur.

Gülsuyu'nda 19 Aralık anması

Proleter Devrimci Duruş okurları 19 Aralık katliamını lanetlemek için Gülsuyu'nda yürüyüş yaptı.

18 Aralık Pazar günü, Son Durak'da toplanan PDD okurları, "19 Aralık katliamının hesabını soracağız! Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük" pankartını açtılar. Flamalarıyla pankartın arkasında kortej oluşturulduktan sonra yürüyüş başladı. Yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmaları yapıldı. "19 Aralık katliamının hesabını soracağız", "Katil devlet hesap verecek", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük", "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganlarıyla Heykel'e kadar yürüyen kitle, 19 Aralık'da katledilen devrimci tutsaklar şahsında saygı duruşu yaptı. Eyleme ESP ve Partizan destek verdi.

Saygı duruşunun ardından basın açıklaması yapıldı. Açıklamada şunlar söylendi:

"19 Aralık 2000'de devlet tarafından 20 hapisaneye 'hayata dönüş' adı altında askeri operasyon düzenlendi.(...) Operasyonun amacını, o dönem Başbakan Bülent Ecevit 'IMF politikalarını uygulamak' şeklinde gayet net açıklamıştı. Operasyonların yıllar öncesinden planlandığı 'Tufan' vb. belgelerle gizlenemez hale geldi(...)"

19 Aralık 2000, aynı zamanda büyük bir direnişin tarihidir. Devrimci ve komünist tutsaklar F tipi saldırısına direneceklerini baştan ilan ettiler ve direndiler. 19 Aralık günü hapisanelerde barikatlar kurularak, sloganlar atılarak, kurşunların üzerine yürünerek, feda eylemleri gerçekleştirilerek yapıldı bu. 29 devrimci tutsak şehit düştü. Sonrasında Ölüm Orucu'nda 122 şehit verildi. Devlet, her şeye rağmen devrimci tutsakları teslim alamadı. (...)

Bugün de kriz koşullarında yaşıyoruz. Üzerimize zamlar, vergiler boca ediliyor. Asgari ücret günden güne eriyor ve açlık sınırının bile altında... Askeri operasyonlar ve kırımlarla Kürt halkı üzerindeki baskıyı arttırıyor, KCK operasyonu adı altında yüzlerce kişi gözaltına alınıyor ve tutuklanıyor. Gerillalar kimyasal silahlarla katlediliyor, öldürülüyor. Devrimcilere yapılan ev baskınları ve operasyonlarda mahalleler adeta ablukaya alınırken, halka da gözdağı ve tehditler savruluyor... Türkiye, füze kalkınını kurmayı kabul ederek, halkı savaşta ilk hedef haline getiriyor. (...)

Dünyada ve ülkemizde her türlü baskıya, saldırıya rağmen mücadele ve direniş hep oldu ve olacak. O çok korktuğunuz devrim fikri kitlelerin bilincinde yükselecek ve sizi yutacak. Ölüm pahasına direnenler, sokağa çıkanlar olduğu müddetçe, istediklerini yapamayacaklarınız! 19 Aralık katliamının hesabını soracağız! Yaşasın 19 Aralık direnişimiz! Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük! Yaşasın devrim ve sosyalizm!"

19 Aralık eylemleri anıldı

19 Aralık hapisane katliamının 11. yılında anma eylemleri gerçekleştirildi. İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Adana'da gerçekleştirilen eylemlerde operasyonu yapanların derhal cezalandırılması istendi. 19 Aralık katliamının üzerinden geçen zamanda birçok yalanlara başvuran devletin, ortaya dökülen belgelerde herşeyi aylar öncesinden örgütlediği ortaya çıkarken, suçu üç-beş askerin üzerine atma manevraları da boşa düştü. Hala operasyon sorumlusu yüksek rütbeli subaylar mahkemelere getirilmezken, zaman aşımı da onları kurtarmanın bir aracı haline getiriliyor.

19 Aralık İstanbul'da Bayrampaşa ve Taksim'de yapılan yürüyüşlerle protesto edilirken, Ankara'da Ulucanlar Hapishanesi önünde eylemler gerçekleştirildi. İstanbul'da 18 Aralık'da BDSP, 19 Aralık'da ise TKMP (Tecrite Karşı Mücadele Platformu) Sağmacılar Metro İstasyonu'nda toplanarak Bayrampaşa Hapishanesi önüne yürüdü ve basın açıklaması yaptılar. 18 Aralık'ta Mücadele Birliği, 19 Aralık'ta ise TUYAP ve İHD Taksim'de yürüyüş gerçekleştirdi.

Yapılan açıklamalarda, 19 Aralık'ın yapılmasındaki amaç anlatılırken, hukuki sürece değinilerek operasyon sorumlularının yargılanması ve tutuklanması istendi.

Maraş'ta katliam protestosuna saldırı

Maraş katliamının 33. yıldönümünde Maraş'ta eylem yapmak isteyen Alevi kurumları ve ilerici devrimcilerin önü asker barikatıyla kesildi. 24 Aralık'da Maraş merkezde gerçekleştirilmek istenen miting için gelen kitle, askerin gaz bombalı coplu saldırısına uğradı. Saldırıda gözaltılar yaşandı.

Alevi Bektaşî Federasyonu ve PSKAD tarafından düzenlenmek istenen miting için, devlet valilik aracılığıyla günler öncesinden tehditler savurmaya başlamıştı. Narlı Cemevi önüne gelene kadar otobüsleri durdurulup aranan kitle, burada açıklama yaptıktan sonra Maraş merkeze gitmek için yola çıktı. Antep-Maraş yolunda bir kez daha barikatla durdurulan kitle, asker barikatına yüklenince çatışma yaşandı. Askerin attığı gazbombaları sonucu bazı kişiler fenalık geçirirken, gözaltılar da yaşandı. "Maraş'ı unutma unutturma", "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarının atıldığı eylemin ardından açıklamalar yapıldı.

Kitle direncinin büyüklüğü karşısında devlet, ABF'nin de içinde bulunduğu bir grubun Maraş merkeze girmesine izin verdi ve basın açıklaması yapıldı.

33 yıl önce, 24 Aralık 1978'de, resmi rakamlara göre 176 kişinin katledildiği, binlercesinin yaralandığı, birçok kişinin evlerinden sürüldüğü Maraş katliamının yıldönümünde güvenliği bahane eden devlet, Maraş'ı yasakladı kitlelere. Ancak kitleler kararlı duruşlarını göstermeye devam ediyorlar. Geçtiğimiz yıl ilk kez, katliamda yaşamını yitirenleri anmak için miting düzenlenen Maraş'ta, bu kez devlet korkmuş olmalı ki, engellemeler çıkarttı. Alevi örgütlerinin de anmalar konusunda ayrışmalar yaşaması, devleti rahatlatan bir durum koyuyor ortaya. Son anma mitingine gidilirken PSKAD ve ABF ayrı ayrı tavırlar içinde hareket ettiler. Böyle olunca kitle gücü ve kararlılığı da bölünmüş oldu. Gelecek yıllarda bu ayrışmanın ortadan kaldırılması için gerekli çabalar gösterilmelidir.

Maraş Katliamı'nın anması İstanbul, Eskişehir, Ankara ve Tokat'ta da yapıldı. İstanbul'da HDK 24 Aralık'da Taksim'de yürüyüş düzenledi.

Eskişehir'de Maraş protestosu

Maraş Katliamı'nın 33. yıldönümünde Eskişehir'de Hamam yolu Saat Kulesi'nden Adalar Migros önüne yürüyüş gerçekleştirildi ve basın açıklaması yapıldı.

Saat Kulesi'nde aralarında alevi derneklerinin ve Proleter Devrimci Duruş'unda bulunduğu kitle 13:00'da "Maraş'ı unutmadık, unutturmayacağız!" pankartı açarak yürüyüşe geçti. Sık sık "Maraş'ı unutma, unutturma!", "Katil devlet hesap verecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Gün gelecek devran dönecek katiller halka hesap verecek!" sloganlarının atıldığı yürüyüş boyunca, ajitasyonlarla da TC devletinin katliamcı yüzü teşhir edildi. Adalar Migros önüne gelindiğinde basın açıklaması başladı. Açıklamada: "Maraş katliamı ne ilkti ne de son oldu. Günümüzde de devlette katliamcı anlayış egemendir. Sisteme, AKP'ye muhalefet edenler yine öldürülüyor; tutuklanıyor, uzun ve ağır hapis cezalarına çarptırılıyor. Kürt halkı başta olmak üzere tüm halkların; inanç gruplarının; işçilerin, gençlerin, kadınların demokratik talepleri demagoji, yalan, oyalama, baskı, inkar ve imha yöntemleri ile bastırılmak isteniyor. Sözde alevi açılımı yapan AKP, Maraş katliamı sanığı eski MHP milletvekili Ökkeş Şendiller'i çalıştaylara davet ederken; Alevilerin taleplerini dikkate almıyor. Maraş katliamının planlayıcıları, tetikçileri günümüzde devlet kadrolarında ve başta MHP, AKP, BBP gibi partilerin yöneticileri-üyeleri olarak var olmaya devam ediyor. Siyasi iktidarlar katliamcıları ödüllendirmeyi sürdürüyor" sözleriyle katliama katılanların bugün hala devlet içerisinde olduğu vurgulandı. Basın açıklaması sloganlarla birlikte tamamlandı.

Dersim direniştir

Dersim'deki '38 katliamı ile ilgili anlatımların temel hattı, katliamın büyüklüğü üzerine yoğunlaşmakta ve asıl olarak halk üzerinde estirilen vahşi terör anlatılmaktadır. Olayın tanığı ya da varisi Dersimlilerin anlatımları, katliamın dehşet verici kesitleri üzerinde yoğunlaşmaktadır.

Anlatılanların hepsi doğru, hatta eksiktir; orada yaşanan saldırının büyüklüğünü, estirilen terörün azgınlığını anlatmaya kelimeler yetmez, yaşananları tarife yürekler dayanmaz.

Bu anlatımlarda amaç, devlet terörünün boyutunu teşhir edebilmektir. Ancak anlatım tarzı eksiktir, kusurludur. Dersim tarihi '37'de başlamaz. Dersim katliamı da "gariban bir halka" uygulanan vahşetten ibaret değildir. Bu zaten eşyanın doğasına aykırıdır.

Alman soykırımına karşı tek bir direniş bile göstermeden kendi ayaklarıyla, kendi bavullarını hazırlayarak toplama kamplarına doğru yola çıkan Yahudiler bile, Sovyetlerde Alman ordusu geri püskürtülmeye başladıktan sonra, Nisan 1943'te Varşova gettosunda gerçekleştirdikleri ayaklanmayla anılırlar.

Dersim bir direniş odağıdır. Dersim'e saldırının nedeni de budur. Anlatımlarda sadece bir cümle ile geçen "devlete asker ve vergi vermiyordu" sözü, bunu aslında yeterince anlatmaktadır. Bir devlete vergi vermemek, ancak çok büyük direnişlerle örülmüş görkemli bir tarihin ulaştığı bir başarı düzeyidir. Dersim halkı savaşıdır. Ata binmekte, nişancılıkta, güreşte, at üstünde cirit oynamakta, yiğitlikte, kadınıyla erkeğiyle nam salmış bir halktır. Katliamın bu kadar boyutlu olmasının bir nedeni, katliamdan kısa bir süre önce köylerden silahların toplanması, bir diğeri ise, savunmasız yaşlı, kadın ve çocukların katliamla karşı karşıya kalmasıdır. Keza aşiretlerin kendi içinde bölünmesi de önemli bir unsurdur. Buna rağmen, '38'de katliamın bitmesinin ve tüm Kuzey Dersim halkının sürgüne gönderilmesinin arkasından uzun yıllar boyunca dağlarda çatışmalar sürmüş, küçük gruplar halinde direnen Dersim savaşçıları, devlet güçlerine kayıplar vermiştir.

Ancak bunlar çok fazla dile getirilmez. Bu günleri yaşayanlar ve yaşayanlardan dinleyenler bir bir eksildikçe, Dersim tarihinin bu yanı da eksilmektedir.

Dersim katliamı, ne kayıp kızlardan ibarettir, ne Seyit Rıza'nın asılmasından, ne de Kutu Deresi'nin kan akmasından... Bu katliamda Seyit Rıza'nın "... ben de sana boyun eğmedim" diyen sözleri de vardır, Alişer ile Zarife'nin direnişi, ellerindeki kırık dökük silahlarla dağlarda çatışmalar, tek başına tuttuğu bir kayalıktan, bir askeri birliği imha edenler de...

Devletin katliamcı yüzünün teşhiri önemlidir, zorunludur. Ancak katliamlar, gelecek kuşakların omuzlarına binmiş ağır bir yükür. Katliamlar sırasında yaşanmış direniş kesitleri, gelecek kuşakların bu yükü taşımalarını kolaylaştıran en önemli unsurdur. Direnişten yoksunlaştırılmış biçimde yapılan anlatımlar, teşhir rolü üstlenmekle birlikte, devletin gücünü gözde büyütme, içten içe korkuyu derinleştirme etkisi de yaratırlar. Ama en ağır koşullarda bile direnişin sürdüğünü, direniş odaklarının varolduğunu bilmek, sonraki kuşakların yeniden ayağa kalkarken kullanacağı basamaktır. Mesela 19 Aralık cezaevleri katliamı, kurşun yağmurları altında halay çeken devrimcilerle birlikte farklı bir anlama bürünür. Mesela 12 Eylül yılları sadece vahşetten, işkenceden ve katliamdan ibaret değildir; dağlardaki, şehirlerdeki çatışmalar, darağaçlarında devrim sloganlarıyla iskemleyi tekmeleyenler, cezaevlerinde tek tip elbiseye karşı ölümüne direnişler de vardır. Bu nedenle biz yazılarımızda çubuğu, tarihteki direniş unsurlarına bükmeye özen gösteriyoruz.

"Sözlü tarih" anlatımlarından, bir okurumuzun gönderdiği '38 öncesine ait bir kesiti paylaşıyoruz.

Dersim'den bir öykü...

1915 yılında, Birinci Dünya Savaşı sürerken, Rus Çarlığı Osmanlı imparatorluğunu işgale başlar.

Rus orduları, Kars, Van, Muş, Erzurum ve çevre köyleri-kasabaları alarak, doğru dürüst bir engelle karşılaşmadan ilerler. Erzincan'ın Tercan kasabasını alıp Sansa Deresi'ni geçince, Dersim sınırlarına dayanırlar. Çarlığın askerleri, bu kadar başarıdan iyice şırmamış ve kendine güvenleri artmıştır. Bağırba Dağı'nın Karadevrent bölgesi üzerinden bir alay askerle, Dersim'in Pülümür ilçesine saldırırlar. İlk saldırı anında hazırlıksız olan Pülümür halkı, kaçışmaya başlar. O sırada 7 yaşındaki oğluyla beraber alışveriş için ilçeye giden Girmo Ali, durumu görür. Yanındaki oğluyla beraber ilçenin alt yanındaki, aynı zamanda tek geçiş güzergahı olan kayalığın en stratejik noktasına yerleşir. Ruslar, sallana sallana naralar atarak, bu tek geçiş yoluna girerler. Girmo Ali, gelen askerlere ateş etmeye başlar, ilk kurşunu yiyen ölür. Seri ateşle karşılaşınca, Ruslar kendilerini yere atar. Başını kaldıran öteki dünyaya yolcu olur. Öğleye doğru haberi duyan köylerden gelen yardımla, Rus ordusu kırıdayamaz hale getirilir. Çünkü her başını kaldıran Dersim nişancısının kurşunundan kurtulamaz. Rus ordusunun karşısında sadece bir grup köylü vardır. Ama ateşin isabeti nedeniyle büyük ve güçlü bir birlikle karşılaştıklarını zannedeler. Bozguna uğramamak için, gece olunca Sansa Deresi'ne kaçarlar.

Pülümür yenilgisini unutmayan Ruslar, bü-

yük hazırlıklar yapıp Kasım ayında yeniden saldırıya

geçerler. Bu defa Dersim'i arkadan dolayarak kuşatmaya karar vermişlerdir. Erzincan'ın Girlevik semtinden Munzur Dağları'nı aşip Gürük Köyü'nün arkasında olan Meydanlar semtine kadar gelirler.

Bundan sonrasını olaya Ruslarla çatışmalara iştirak eden ve onların püskürtülmesini başaran köylülerimin anlatımından dinlediğim gibi anlatacım:

Rusların geldiğini duyunca evvela inanmak istemedik; Kasım ayının ortaları, yerlerde 3 metre kar var... Bu soğukta, karda kıyamette, ordunun hareket etmesi çok zordur, dedik. Köyün ileri gelenleri, birkaç kişiyi gözetlemek için Gaze ve Karagöz mevkilerine gönderdiler. Gidenler ikindi vakti döndüler. Asker çok... Dağı ve taşı kaplamışlar, Meydan yaylasını tamamen sarmışlar. Aşiretlere haber vermeden bunlarla baş etmenin zor olduğunu söylediler. Köylünün bir kısmı ise, Ruslar köye gelmeden daha gerilere ve dağlara çekilmenin doğru olacağını söyledi. Sonunda bir keşif kolunun Rusların yanına kadar gidip güçleri hakkında daha sağlıklı bilgi alınmasına karar verildi.

Dağ mezrasından (köye bağlı) beş kişi, köyden Seyithan ağa, Üsene İbrahim, Hiroğlu Aliaga, Temir ağa, Cemale Pasay, Musaye Apil, Aliye Alaverdi, Hıdre Aliye Üsiv gibi 10 kişi (diğerlerinin ismini unutmuşum) toplanıp çarıkları giydik, yün çorapları dize kadar çektik, barasor şalvarını ve saltalı cepkenini giydik (Barasor Ovacık ilçesine bağlı o dönemde ipek gibi ince yünden şal kumaş yaparlardı, 1938'den önce ben de aynı şalvarı giydim) lekenleri ayağımıza taktık. Akşamın ayazında yola çıktık. Hava

çok soğuk, insanın iliklerini donduruyor. Bildiğimiz kuytu ve derelerden geçerek, gece yarısını biraz geçe, Rusların arka tarafına, mekkare çadırlarına ulaştık. Baktık kimse görünmüyor, herkes keçelerinin altına girmiş uyuyor. İlk girdiğimiz çadırdan alabildiğimiz kadar silah, cephane, erzak, elbise gibi malzemeyi alıp geriye dönmeye başladık. Rusları geçip tehlikeli mıntıkeyi atlatınca, kol başımız Seyithan ağa (Seyithan ağa Seyit Rıza'yla birlikte milis kuvvetlerinde yüzbaşı rütbesiyle Rusları Erzurum'a kadar takip etmiş, Rus işgalini bitirmede büyük yararlar sağlamış bir yiğittir. 1938 senesi Dersim katliamında Erzincan'ın Kalecik Köyü'nde pusuya düşürülerek şehit edilmiştir) "buraya kadar geldikten sonra başıboş hiçbir şey yapmadan dönmek bize yakışmaz, şunlara birkaç kurşun atalım" dedi. Sonra belirli noktalara dağılıp mevzilendik; işareti alınca ateş etmeye başladık. Her taraf bembeyaz çarşaf gibi... Silah seslerine uyanan Ruslar, çadırdan yarı çıplak fırlayınca biz vuruyorduk. Üstelik de, deneme amacıyla Ruslardan aldığımız silahları kullanıyorduk. Beş dakika kadar sora biz ateşi kestik. Atların kişnemesi, katırların iplerini koparıp anırması, askerlerin hayhuyu içindeki kargaşa anlatılamaz bir durum yarattı. Rusların makineli tüfeklerinin başındaki askerler şaşırıp bizim olduğumuz bölgeye ateş edeceği yerde, kendi ordusunu taramaya başladı. Baş boşluk ve yaygara içinde herkesin can derdine düşmesi görülecek şeydi.

Bizler savaş ve kargaşanın sonunu beklemeden şafak sökerken köye döndük.

Sabahleyin köyden keşif için gönderilenler kısa zamanda geri geldi. Rusların hiç görünmediğini, konaklama yerinde yalnız malzemelerin bulunduğunu söylediler. Savaş alanına gidenler, Rusların en az yüzde 60 civarında ölü verdiğini, geri kalanlarının da kaçtığını söylediler. Ruslar beklemedikleri bir çatışma ile karşılaşınca, ilk andaki atış isabeti ve kayıpları da fazla olunca, bir de kendi makineli tüfeklerinin ateşi altında kalınca, çok büyük bir düşman kuvvetiyle çarpıştıklarını düşünerek geri çekilmişlerdi. Bu arada yiyecek ve silahların da önemli bir kısmını geride bırakmışlardı. Buradan kalan ganimet mallarını senelerce kullandık.

Ruslar bu olaydan sonra, yaz aylarında tekrar Erzincan Zini Gediği üzerinden aşır Mercan Deresi'ne inmeyi denemişlerse de, Mercan'dan gelen Dersimlilerin direnmesi sonucu geri çekilmişlerdir.

Olayı canlı anlatanlardan derleyen bir okur

28 Ocak 1921-Mustafa Suphi ve yoldaşları katledildi

Mustafa Suphi, Ethem Nejat, Hilmi Hakkı, Nazım İbrahim, Topçu İsmail Hakkı, Maksut, Bahattin ve Hayrettin'in içinde olduğu toplam onbeş komünist, 28-29 Ocak 1921'de Sovyetlerden Türkiye'ye gelmek üzere yaptıkları yolculukta, Kemalist burjuvazinin ajanları tarafından denizin ortasında katledildiler. Tarihçi M. Kutay'ın sözleriyle, "onları Ankara'ya sokmamak, Yunan'ı denize dökmek kadar önemliydi." Karadeniz'in karanlık sularına gömülen komünistler, bu topraklara komünizmin ve partisinin tohumlarını atmıştı.

Fransa'da eğitim gören Mustafa Suphi, İttihat ve Terakki yönetimine yönelttiği eleştiriler nedeniyle sürüldüğü Sinop'tan 1914'te kaçtı. Esir düştüğü Rusya'da Bolşeviklerle tanıştı ve onların safına katıldı. Rusya'da esir düşen Türk askerleri arasında sosyalist propaganda yaptı.

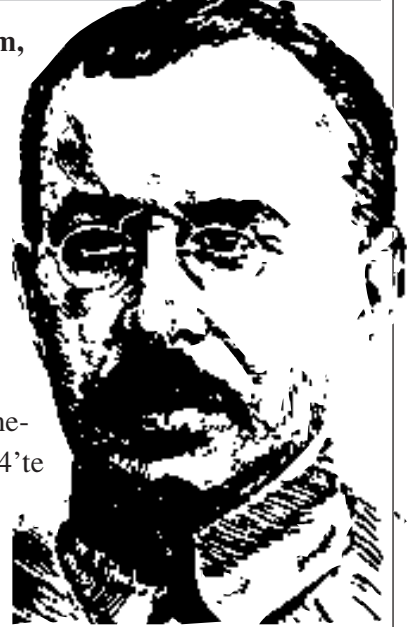
Doğu halkları içinde, özellikle de Türklerin bulunduğu yerlerde, ajitasyon-propaganda çalışmaları yürüttüğü; Denikin ve Petliayura çetelerine karşı çarpışan efsanevi 12. Orduya katıldığı; Sovyet Rusya'nın yaşaması için çeşitli ülkelerden gelen komünistlerle görüştüğü bu yıllar, onun yaşamında inancını sağlamlaştıran, komünizmin gücünü gösteren yıllar oldu.

1920 Eylül'ünde, TKP'nin kuruluşu niteliğindeki kongresi toplandı. Bu kongreye 15 örgütten 75 delege katıldı. Delegelerin 51'i İstanbul, Ankara, İnebolu, Zonguldak, Ereğli, Samsun, Trabzon, Rize, Erzurum, Eskişehir ve Konya örgütlerinden. 24'ü ise yurtdışındaki politik göçmenlerden oluşuyordu. Bu tablo, TKP'nin daha kurulurken, ülkede ve dışarıda hiç de yabana atılmayacak bir güce sahip olduğunu gösteriyordu.

Birinci Kongre'de TKP'nin ilk programı hazırlandı ve onaylandı. M. Suphi, Kongre'nin kapanış konuşmasında şunları söylüyordu: "Teşkilat dönemlerini geçiren ve şimdiye kadar birer grup halinde yaşayan Türkiyeli komünistler, bu kongreden teşkilatlı ve birleşmiş bir parti olarak çıkmakla, yeni bir yaşam dönemine ayak basıyorlar. Partinin önünde duran birinci görev, bundan sonra memleketimiz işçi ve rençberleri arasında fikrimizi kuvvetle ve hızla yayarak, halkın kaderini kendi eline verecek sebep ve kabiliyetleri hazırlamaktır.

Memleketimizin her türlü dereceden sınıf uzlaşmalarının ve yalanlarının ortaya döküldüğü böyle bir buhran döneminde, halkın kaderini kendi eline alarak iş görmesi bir zaruret haline geliyor. Bu işte doğru yolu gösterme görevi Komünist Parti'nin üzerine düşmektedir. Komünist Parti için memlekete musallat olan düşmanları kovmak nasıl bir görev ise, içte halkın sırtından geçinen yağmacı ve asalak sınıfları da hazır yiyecek halinden çıkarıp, yumruk altında çalıştırmak da o derecede esaslı bir görevdir."

Bu mücadeleyi yurttan sürdürmeyi görev bilen M. Suphi ve yoldaşlarının dönüş isteklerindeki azim ve kararlılık, Kemalist burjuvazinin sömürücü sınıflara özgü hile, ikiyüzlülük ve alçaklıkla karşılandı. Karadeniz on beş kere açtı göğsünü, 15 kere kapattı. Ve bugün mücadelemizde önder olan Mustafa Suphi ve 15 yoldaşı katledildi.

Göğsümde 15 yara var!..
Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak!
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!!!

Göğsümde 15 yara var!
Sarıldı 15 yarama
Kara kaygan yılanlar gibi karanlık sular!
Karadeniz boğmak istiyor beni,
Boğmak istiyor beni
Kanlı karanlık sular!!!

Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!..

Göğsümde 15 yara var!
Deldiler göğsümü 15 yerinden,
Sandılar ki, vurmaz artık kalbim kederinden.
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!!!

Yandı 15 yaramdan 15 alev,
Kırıldı göğsümde 15 kara saplı bıçak...
Kalbim
Kanlı kızıl bir bayrak gibi çarpıyor,
Çar-pa-cak!

Nazım Hikmet

☆ **1 Ocak 1906-Moskova ayaklanması başladı**
1905 Aralık ayında Rusya'da işçilerin Çarlık tarafından uygulanan baskılara karşı tepkileri büyümektedir. 8 Aralık'ta 100 bin işçiyi temsilen işçi sovyetleri, grev kararı aldı ve uyguladılar. Fakat bu ayaklanma, Menşevik önderlerin pasifist tutumlarından dolayı yenildi. Lenin ayaklanmanın çıkarılması gereken birinci dersin, "daha fazla silaha sarılmak" olduğunu tespit etti. Menşevik önderler ise silahlanmayı bir hata olarak gördüler. Bu ayaklanmanın deneyimini kuşanan Bolşevikler, 1917 Ekim devrimine giden süreci örmeye başladılar.

☆ **1 Ocak 1959-Küba devrimi**

Amerikan işbirlikçisi Batista diktatörlüğüne karşı, 1950 yıllarında Fidel Castro ve Che Guevara önderliğinde gerilla savaşı başladı. Ve 31 Aralık gecesi, bu mücadele zaferle taçlandı. Batista, 1 Ocak'ta ülkeyi terk ederken, Castro 6 Ocak'ta devletin başına geçti.

☆ **1 Ocak 1949 Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu**
1921 yılında Komüntern'in yardımıyla Çin Komünist Partisi Şanghay'da kuruldu. ÇKP, "komünist" adını taşımakla birlikte, gerçekte "köylü devrimcisi" bir çizgiye sahipti ve milli burjuvazinin temsilcisi Çan Kay Şek'in başında bulunduğu hükümete destek verdi. 1931'de Japonya Mançurya'yı işgal edince, Çan Kay Şek, Japonlara karşı direnmeme kararı aldı. ÇKP, işgale karşı köylü direnişini örgütlemeye başladı. Japonlarla karşı direniş ile birlikte ÇKP de büyüdü ve kısa zamanda birçok bölgeyi "kurtarılmış" ilan etti. 1949 yılında Mao önderliğindeki ÇKP, Çin devrimini gerçekleştirdi ve Çin'de yeni bir dönem başladı.

☆ **1 Ocak 1965- Filistin'de silahlı ayaklanma başladı**

1948 yılında İsrail tarafından işgal edilen Filistinliler, kendilerini pazarlık konusu yapan Arap işbirlikçilerinin pasifist çizgisine karşı, Filistinli örgütler etrafında örgütlenmeye başladılar. 1964'te El Fetih silahlı eylemlere başlama kararı aldı. 1 Ocak 1965'te ise Ürdün nehrinin yatağını değiştirmek için İsraililerin yaptığı tesislere saldırarak ilk ateşi yakmış oldular.

☆ **4 Ocak 1991-Zonguldak maden işçilerinin yürüyüşü**

48 bin işçi adına yürütülen TİS sürecinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 36 gündür direnişte olan maden işçileri, Ankara'ya yürüyüş kararı aldı. 3 Ocak'ta yapılan genel grevin ardından başlayan yürüyüş, Bolu Mengen'de jandarma barikadı tarafından en-

gellendi. İşçilerin bu barikadı aşabilecek kararlılığı varken, işbirlikçi sendikacılar eylemi bitirdiler. Bu yürüyüş '89 bahar eylemlerinin zirvesini de oluşturdu.

☆ **5 Ocak 1996-Ümraniye Cezaevi'nde katli**

Artan hak gasplarına karşı devrimci tutsaklar, eyleme başladılar ve devletin saldırısı üzerine barikatlar kurdular. '96 ÖO şehidimiz Osman Akgün'ün ön saflarında yer aldığı eylem sırasında, DHKP-C militanları Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin ve Orhan Özen ve Gütekin Beyhan şehit düştü.

☆ **6 Ocak 1969-Commer'in arabası yakıldı**

"Vietnam Kasabı" olarak bilenen ABD büyükelcisi Commer, bir konferans için ODTÜ'ye geldiği bir sırada, öğrenciler makam arabasını ateşe verdiler. Commer, 19 Ocak'ta görevinden istifa etti ve Amerika'ya döndü. Bu eylem, gençliğin anti-emperyalist mücadelesinin simgelerinden biri oldu.

☆ **8 Ocak 1996-Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe gözaltında katledildi.**

☆ **9 Ocak 1905- Rusya'da "Kanlı Pazar"**

Çar'a dilekçe vermek için saraya yürüyen 140 bin işçinin üzerine ateş açıldı ve binlerce işçi öldürüldü. İşçiler bu yürüyüşe önderlik eden ve Çar'ın ajanı olduğu anlaşılan Papaz Gapon'un oyununa gelmişlerdi. Fakat bu olay 1905 devrimini tetikledi ve işçiler Papaz Gapon'u öldürdüler.

☆ **10 Ocak 1969-Singer fabrikasında işgal**

4 işçinin işten atılmasının ardından işçiler fabrikayı işgal ettiler. Polisler işçilere saldırınca, Kartal halkı da desteğe koştu. Bu saldırıya birlikte direnerek yanıt verdiler.

☆ **19 Ocak 2007-Hrant Dink katledildi**

Agos gazetesinin Genel yayın yönetmeni olan Hrant Dink, yükseltilem şovenist kampanya sonucu katledildi. Bu cinayet, kitlelerin büyük tepkisiyle karşılaştı. Cenazesi yüz binlerin katılımıyla gerçekleşti ve ölüm yıldönümünde binlerce kişi devletten hesap sormak için sokaklara aktı. Devlet göstermelik olarak katilleri

15 Ocak 1919-Rosa Luksemburg ve Karl Liebknecht katledildiler

I. Enternasyonal'in döneklerinin başında gelen Alman sosyal demokratları, "vatan savunması" adı altında I. emperyalist savaşta kendi burjuvalarına destek verdiler. Savaşın ardından da Alman burjuvazinin yardımına koşup hükümete girdiler. Hükümete gelir gelmez ilk yaptıkları iş ise, işçi sınıfının önderlerine azgınca saldırmaktı. 1919'da yükselen devrimci dalga'nın önüne geçebilmek için her yolu denediler. Rosa ve Karl işte böyle bir sürecin ardından katledildi.

Yılların birikimini taşıyan her iki önder de, gerek emperyalist savaş öncesi, gerek emperyalist savaş sırasında Alman sosyal demokratlarının izlediği politikaları şiddetle eleştirerek savaşa karşı olduklarını açıklamışlardı. Sovyet devriminin gerçekleştiği o koşullarda Alman emperyalizminin de devrimle yıkılması, tüm dünya işçi ve emekçilerine yepyeni umutlar açacak, Sovyetler Birliği'nin dünya gericiiliği karşısında tek kalmasını da önlemiş olacaktı. Ancak Alman devrimi yenilgiyle sonuçlandı ve sosyal demokrat hainler, Hitler'e iktidarı teslim ederek faşizmin Almanya ve dünya üzerinde azgın bir terör estirmesine zemin hazırladılar.

Bugün Almanya'da yüzbinlerce kişi onları özlemle, sevgiyle anıyor. Sosyal demokrat hainler ise halkların nefretini kazanarak tarihteki yerlerini aldılar.

yargılamak zorunda kaldı. Fakat bu cinayetin arkasında yer alan üst düzey görevliler halen yerlerinde duruyor.

☆ **21 Ocak 1924-Ekim devriminin önderi Lenin öldü.**

☆ **21 Ocak 1980-Tariş direnişi**

Öncü işçileri işten atarak faşist kadrolaşma yaratmak isteyen patronlara karşı, eyleme geçen işçilere polisler saldırdı. 50 işçi yaralanırken, 600 işçi gözaltına alındı. İşçiler bu saldırıya karşı fabrikayı işgal etti ve halkla birlikte direnişe geçti. Bu direniş ve işgal eylemi, sınıf hareketi açısından önemli etkiler bıraktı.

☆ **22 Ocak 1946- Mahabad Kürt Cumhuriyeti ilan edildi.**

☆ **23 Ocak 1983- TKP-ML Hareketi militanı Ali Aktaş Adana Kapalı cezaevinde idam edildi.**

☆ **28 Ocak 1963-Kavel direnişi**

Fabrikada hak gasplarına karşı işçiler fabrikayı işgal ettiler. İşgal eylemine polisler saldırdılar. Direnişe halk da destek verdi.

☆ **29 Ocak 1983-Üçüncü Yol davasından yargılanan Ramazan Yukarıgöz, Ömer Yazgan, Erdoğan Yazgan ve Mehmet Kanbur İzmit'te idam edildiler.**

☆ **31 Ocak 1906-Bolşevik işçi önderlerinden Babuşkin, Çarlık tarafından kurşuna dizildi.**

☆ **31 Ocak 1966-Paşabahçe Şişecam fabrikasında 2400 işçi greve başladı.**

2011 başkaldırı yılı oldu DEVİRİM YILLARINA HAZIRLANALIM!

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) Merkez Yayın Organı 'İhtilalci Komünist'in Kasım-Aralık 2011 tarihli sayısının başyazısını, güncel öneminden dolayı kısaltarak yayınlıyoruz.

Emperyalist sistemin artan krizi ve bunu atlatabilmek için savaş dahil, işçi ve emekçiler üzerinde arttırdığı sömürü ve baskı koşulları bir yanda; buna karşı ezilen halkların, işçi ve emekçilerin yükselen eylemleri diğer yanda olmak üzere, sınıf mücadelesinin olabildiğince keskinleştiği bir yıl oldu 2011...

En genel hatlarıyla baktığımızda, yıla damgasını vuran gelişmenin, Kuzey Afrika halklarının isyanları olduğunu söyleyebiliriz. Her ne kadar bu isyanlar, sonrasında emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından, kendi amaçları doğrultusunda kullanılsa da, on yıllardır iktidarda olan diktatörlerin kitle eylemleriyle yıkılması, kitlelerin kendine güvenini arttıran bir rol oynadı. Daha da önemlisi **DEVİRİM**, bir kez daha kitlelerin özlemi olarak en sık telaffuz edilen kavram oldu. Güncel bir sorun haline geldi ve çeşitli yönleriyle tartışıldı.

Tunus'tan başlayıp Mısır'a, oradan Yemen, Bahreyn gibi Ortadoğu ülkelerine doğru yayılan **halk isyanları**, diktatörleri yıkmakla birlikte, varolan düzende köklü bir değişiklik yapamadığı, halkın iktidarını kuramadığı için, **DEVİRİM** olarak

nitelendirilemezdi elbette. Sonraki gelişmeler, böyle olmadığını somut olarak da ortaya koydu. **Fakat kitlelerdeki devrim özlemi ve isteğinin, uzun yıllardan sonra ilk kez bu kadar kitlesel ve yaygın olarak ifade edilmesi, son derece önemli bir gelişmeydi.** Bunların emperyalistler tarafından kullanılmasından bağımsız olarak, başlı başına bir önem arz ediyordu. Nitekim Mısır'da yılın başında patlak veren ilk isyanda, kitleler Mübarek rejimini devirmeyi esas alırken, Mısır ordusu bir manevra yaparak kitlelerin yanındaymış gibi göründü ve desteğini kazandı. Ancak Mübarek sonrası iktidarı ele alıp da benzer uygulamaları devam ettirdiğinde, Mısır halkı yeniden ayaklandı. Bu kez askeri rejime ve orduya karşı eylemler yükseldi. Askeri rejim, en kısa sürede seçim yapacağını açıklamak zorunda kaldı.

Tunus'tan Mısır'a gerçekleşen halk isyanları sonrasında yapılan seçimlerde, İslamcı partilerin birinci çıkması, sorunların burjuva parlamenter sistemle çözülemeyeceğini, kitlelere gösteren yeni bir gelişmedir. Uzun yıllardır diktatörlükle yönetilen bu halklar için, seçimle işbaşına gelecek hükümetler, bir kurtuluş gibi sunuldu. Ardından ABD'nin şekil-

lendirdiği "ılımlı İslam" modeline uygun, bizdeki AKP benzeri partiler, bu ülkelerde başa geçmeye başladılar. Oysa ılımlısı-radikali ile İslamcılar, Arap halklarının ayaklanmaları sırasında geride duran, 'tarafsız' kalan kesimlerdi, isyanların başarıya ulaşacağı belli olduktan sonra harekete dahil oldular. Mısır'da ilk isyan dalgasında olduğu gibi, ikincisinde de "Müslüman Kardeşler" barışçıl mitingler yaptıktan sonra, geri çekildi. Fakat seçimlerde, "ılımlı İslamcı"ların ardından ikinci sıraya oturdu.

Mısır halkı, bu yılın son aylarında, "devrimimizi çaldılar" diyerek askeri rejime karşı yeniden ayaklandı. Fakat asıl "devrimi çalan"lar, ABD modeli İslamcı partilerdi. Elbette halkın bunu anlaması da uzun sürmeyecektir. Daha şimdiden seçim sonuçlarına karşı tepkiler başlamıştır. Seçimlerde hile yapıldığı kanısı yaygındır.

İsyanlara bu kadar mesafeli duran İslamcı partilerin, sandıktan birinci çıkmaları, seçimlerin kitleleri aldatmaya dönük bir burjuva oyunu olduğunu açık biçimde göstermektedir. Bu gerçeğin daha geniş kesimler tarafından görülmesi ile, kitlelerin "burjuva demokrasisi"ne karşı da eylemleri artacak ve devrimin gerçek niteliği daha iyi kavranacaktır. Kitleler, sokakta kazandıklarının, sandıkta yok edilmesini önlemenin tek yolunun, kendi iktidarlarını kurmak olduğunu kavradıkça, **DEVİRİM** sadece bir özlem ve istek olmaktan çıkıp ete-kemiğe bürünecektir.

Arap halklarının isyanları, kitlelerin kendi gücünü görmesi bakımından büyük bir değer taşımaktadır. **Kendi gücünün farkına varan kitleler, burjuva ayak oyunlarını fark ettikçe, onlarla baş etmesini de öğrenirler.** Diğer yandan bu isyanlar, sadece Arap halklarında değil, tüm ezilen halklarda, işçi ve emekçilerde yankı bulmuş, güç ve moral aşılacaktır. Mısır'daki halk ayaklanmasının simgesi Tahrir meydanı, sonrasında dünyanın her hangi bir yerindeki bir direnişte, kitlelerin "burası Tahrir" diyerek atıfta bulunmalarına neden olmuştur. Amerika'daki "Wall Street'i işgal et" eylemcileri, Tahrir'den esinlendiklerini söylemektedirler.

*Yıla damgasını vuran gelişmenin, Kuzey Afrika halklarının isyanları olduğunu söyleyebiliriz. Her ne kadar bu isyanlar, sonrasında emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından, kendi amaçları doğrultusunda kullanılsa da, on yıllardır iktidarda olan diktatörlerin kitle eylemleriyle yıkılması, kitlelerin kendine güvenini arttıran bir rol oynadı. Daha da önemlisi **DEVİRİM**, bir kez daha kitlelerin özlemi olarak en sık telaffuz edilen kavram oldu. Güncel bir sorun haline geldi ve çeşitli yönleriyle tartışıldı.*

Yine Amerika’da eylemlerin arttığı Orta-Batı eyaletleri, “*Burası Orta-Batı değil, Orta-Doğu*” diyerek, egemenleri korkutmaktadır. Bizde de Mısır isyanından sonra gerçekleşen Ankara mitinginde, en sık ve gür atılan slogan; “*Erdoğan sonun Mübarek olsun!*” du. Kısacası, başta Mısır olmak üzere Kuzey Afrika halklarının isyanları, dünyanın dört bir yanındaki halklara örnek olmuş, kendi gücüne güven duygusunu canlandırmıştır.

Bu aynı zamanda son yirmi yıldır baskın olan burjuva ideolojisine vurulan güçlü bir darbedir. Hatırlanacağı üzere, 80’li yılların sonunda “Doğu Bloku”nun yıkılmasının ardından, sosyalizmin öldüğü, emperyalist-kapitalist sistemin zafer kazandığı, artık “tarihin sonu”na gelindiği, “tek kutuplu bir dünya”nın hüküm süreceği türünden ipe-sapa gelmez bir dolu tez, ortalığı kaplamış ve bunlar solcu geçinen kesimlerin de çabasıyla iyice yayılmış, kabul görmüştü. Emperyalist sistemin içine düştüğü kriz ve 11 Eylül sonrası yaşananlar, bu tezleri sarsmıştı, ancak son birkaç yılda gelişen isyanlar, direnişler, eylemler, sonunu getirdi. En son ve vurucu darbeyi ise, Arap halklarının ayaklanmaları indirdi. Ardından Yunan işçi ve emekçilerinin büyük bir kararlılıkla sürdürdükleri genel grev ve genel direnişleri, Avrupa’dan Latin Amerika’ya uzanan öğrenci eylemleri ve son olarak Amerika’da başlayan “işgal et” protestoları, burjuva ideoloğlarının bu tezlerini bir paçavraya çevirdi, onlar tarafından bile savunulamaz hale getirdi.

Şimdi, isyan, ayaklanma, işgal, direniş, grev ve DEVRİM sözcüklerinin dolaştığı bir döneme girmiş bulunuyoruz. Her ne kadar burjuvazi bu kavramları kendi çıkarları doğrultusunda kullanarak içini boşaltmaya çalışıyorsa da, kitlelerin uyanışı ile birlikte, bunu başarmakta daha fazla zorlanacaktır. Giderek artan oranda kendi gücünün farkına varan kitleler, burjuvazinin “çözüm” diye önlerine koyduğu yöntemlerin hiçbirinin çözüm olmadığını gördükçe, bir bütün olarak burjuva sisteme karşı ayaklanacaktır.

İşte tam da bu noktada tayin edici sorun, **ÖNDERLİK** sorunudur. Mısır’dan Yunanistan’a, ABD’den Avrupa’ya ayağa kalkan kitlelerin gerçek anlamda başarıya ulaşamamasında, ge-

Tayin edici sorun, ÖNDERLİK sorunudur. Mısır’dan Yunanistan’a, ABD’den Avrupa’ya ayağa kalkan kitlelerin gerçek anlamda başarıya ulaşamamasında, gelip dayanılan yer, önderlik boşluğudur. Komünist ve devrimci bir önderliğin olmayışı, halk isyanlarını, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin oyunlarına açık hale getirmiştir. Sokakta kazanıp sandıkta kaybetmelerinin de, “devrimimizi çaldılar” diye isyan etmelerinin de nedeni budur. Elbette kitleler kendi deneyimleri ile öğrenecek ve kendi önderlerini yaratacaktır. Ancak ML, bir bilimdir ve kitlelere ‘dışarıdan’ verilir. Bunu yapacak olan da ML perspektif ile örgütlenmiş öncü güçlerdir. Son yirmi yılda sadece niceliksel olarak değil, ideolojik olarak da büyük bir sarsıntı geçiren devrimci ve komünist öncülerin kendilerini toparlayıp, gelişen halk hareketine önderlik yapacak hale gelmeleri, önümüzdeki dönemin en ciddi sorunu ve temel görevidir.

lip dayanılan yer, önderlik boşluğudur. **Komünist ve devrimci bir önderliğin olmayışı, halk isyanlarını, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin oyunlarına açık hale getirmiştir.** Sokakta kazanıp sandıkta kaybetmelerinin de, “devrimimizi çaldılar” diye isyan etmelerinin de nedeni budur. Elbette kitleler kendi deneyimleri ile öğrenecek ve kendi önderlerini yaratacaktır. Ancak **ML bir bilimdir ve kitlelere ‘dışarıdan’ verilir.** Bunu yapacak olan da ML perspektif ile örgütlenmiş öncü güçlerdir. **Son yirmi yılda sadece niceliksel olarak değil, ideolojik olarak da büyük bir sarsıntı geçiren devrimci ve komünist öncülerin kendilerini toparlayıp, gelişen halk hareketine önderlik yapacak hale gelmeleri, önümüzdeki dönemin en ciddi sorunu ve temel görevidir.**

Savaş çanları çalıyor

Bu genel bakışın ardından, 2011 yılında yaşanan gelişmeleri kendi içinde inceleyecek olursak, her şeyden önce emperyalist-kapitalist sistemin en kritik yıllarından birini geçirdiğini söyleyebiliriz. Bu, hem artan savaş tehlikesi, hem de şiddetlenen kriz açısından böyledir.

2011 yılı, emperyalistlerin başta Ortadoğu olmak üzere dünyayı yeniden paylaşma kavgasında önemli bir eşiğe getirdi. ABD ve AB emperyalistlerinin Suriye ve İran üzerindeki baskıları arttı. Buna karşı Rusya ve Çin emperyalistlerinin bu iki ülkeye arka çıkan tutumları, giderek daha açık bir hal aldı ve restleşmeler başladı. **Bütün bunlar, 11 Eylül sonrası şiddetlenen emperyalistler arası çelişkileri yeniden alevlendirdi, alttan alta süren savaşı, daha görünür kıldı.**

11 Eylül sonrası, Afganistan ve Irak işgalleri ile dünyanın yeniden paylaşımı kavgasında, saldırgan emperyalist olarak sahneye çıkan ABD, ‘sonun başlangıcı’nda olduğunu göstermişti. Özellikle Irak işgali sırasında, başta Almanya ve Fransa olmak üzere AB ülkelerinden yeterince destek alamamış, BM ve NATO gibi kurumlardan istediği kararları çıkaramamıştı. Üstelik hem Irak, hem de Afganistan’da işgale karşı gelişen direniş, yıllarca sürmüş, askeri ve siyasi olarak büyük bir darbe yemişti.

Buna bir de ekonomik kriz eklenince, ABD’nin emperyalist-kapitalist sistemdeki mutlak üstünlüğü sarsıldı, “tek kutuplu dünya”nın “imparatoru” unvanını yitirdi. Daha da önemlisi halklar nezdinde prestij kaybetti, ideolojik-kültürel hegemonyası sarsılmaya başladı. ABD’nin ikinci emperyalist savaş sonrası ele geçirdiği üstünlük; “Marshall Planı” adıyla başlattığı ekonomik yardımlarla birlikte, siyasi olarak “demokrasi” adıyla çok partililik ve seçimlere dayanıyordu ve bunlar, “yeni sömürgecilik” sisteminin temellerini oluşturuyordu. Ancak 11 Eylül sonrası işgalleri, ABD’nin “demokrasi” adına yaptıklarının; halkları birbirine kırdırma, vahşi katliamlar ve işkence olduğu gerçeğini daha fazla gözler önüne serdi. İşgal altındaki ülkelerde, “Kahrolsun Demokrasi” pankartlarıyla yürüyüşler düzenlendi, “demokrasi götürme” kalıbı, işgal, katliam, işkence ile birlikte anılır oldu.

ABD; yaşadığı çok yönlü sarsıntıyı ve bunların bir sonucu olarak yitirdiği prestiji, yeni bir başkan ve yeni bir imaj ile kurtarmaya çalıştı. Siyah ve “demokrat” bir başkan, bu sürecin bir sonucu olarak işbaşına getirildi. Buna uygun bir demagojik söylem de tutturuldu. ABD artık “yumuşak güç” olacaktı, işgal ettiği ülkelere en kısa sürede çıkacak, ilişkilerinde ikna yöntemini esas alacak, sorunları şiddetle değil, diyalogla çözecekti, vb... İçte ise, halkçı politikaları öne çıkartacak, başta sağlık ve işsizlik olmak üzere Amerikan halkının en çok şikayet ettiği konulara çözüm getirecekti. **Bunların birer demagojiden ibaret olduğu kısa sürede anlaşıldı. Obama yönetimi, söylemleri dışında Bush’un politikalarını aynen takip etti.** Devlet hazinesinden yardımlarla büyük tekeller kurtarılrken, krizin yükü daha fazla işçi ve emekçilere yıkıldı. Amerika’nın en büyük şehirlerinde, gökdelenlerin yanında evsiz kalanların kurdukları çadırlar, bu tezatlığı resmediyordu.

İçte bunlar yaşanırken, dış politika da da **emperyalistler arası paylaşım savaşı tüm hızıyla sürdü. Tek fark, işgallerle yol alamayan ABD yönetiminin, işbirlikçilerini daha aktif kılma çabasıydı.** 2011 yılı, ABD açısından bu çabaların en üst düzeye çıktığı

ve belli bir mesafe de aldığı bir yıl oldu.

Yıla, Kuzey Afrika ülkelerinde başlayan halk isyanları ile girildi. Mübarek gibi yıllarca ABD'nin işbirlikçisi olmuş bir diktatörün, halk ayaklanması ile yıkılmakla karşı karşıya kalması, ABD'yi başlangıçta rahatsız etti. Mübarek'e bir seçimle daha yumuşak bir geçişin önünü açması tavsiye edildi. Fakat Mübarek, bu manevralarda gecikince ve isyanın ulaştığı nokta Mübarek'in her tür manevrasını aşan boyuta ulaşınca, ABD, Mübarek'ten elini çekmek zorunda kaldı. Ülke yönetiminde söz sahibi olan orduyu devreye soktu, bir yandan da AKP benzeri "ılımlı İslam" modeline uygun partileri kurdurdu. Bu noktada Türkiye'yi ve Başbakan Erdoğan'ı "model ülke-karizmatik lider" olarak parlattı. Öyle ki bu isyanlardan sonra Kuzey Afrika turuna çıkan Erdoğan, büyük gösterilerle karşılanıyor ve yaptığı açıklamalarda, açıkça "laik-demokratik bir ülke olmalısınız" diyerek, ABD'nin isteklerini dile getiriyordu. **Türkiye, bu ülkelerdeki İslamcı partilere her tür desteği sundu.** Seçimler sırasında, propaganda yöntem ve araçlarına kadar maddi-manevi yardımlarda bulundu. Ve sonuçta, Tunus ve Mısır'daki seçimlerden, adı bile AKP ile aynı olan bu partiler, birinci olarak çıktılar.

ABD, Türk işbirlikçilerini de kullanarak, Arap halklarının başkaldırısından kendi çıkarları koruyarak sıyrılmasını başardı. Aynı zamanda diktatörlere karşı ayaklanan halkın taleplerine sahip çıkıyormuş gibi görünerek, yıpranan prestijini tamir etmeye çalıştı. Fakat ABD'nin 11 Eylül'den bu yana daha açık biçimde hedefe çıktığı iki ülke, Suriye ve İran idi. Ortadoğu'da hakimiyet kurabilmek ve diğer emperyalistlere karşı üstünlüğü yeniden tesis etmek için, bu iki ülkeyi şu ya da bu biçimde ele geçirmesi gerekiyordu.

Obama yönetimindeki ABD, hedefe çıktığı ülkelerde, iç karışıklık yaratarak ve ardından dıştan kuşatarak amacına ulaşmayı denedi. Libya'da Kaddafi yönetimini bu şekilde alaşağı etmeyi başardı. İran'da ise iç karışıklık yaratma çabaları sonuç vermedi. Çıkan bazı olayları İran rejimi kısa sürede bastırdı. Suriye konusunda ise çok daha çapraşık bir yol izledi. Önce Türkiye aracılı-

Füze kalkanı, ABD'nin Ortadoğu'yu ele geçirme savaşında en önemli araçlarından biriydi. İran ve Suriye'ye karşı başlatacağı savaşta, bu ülkelerden İsrail'e veya bölge ülkelerindeki ABD üslerine karşı yapılacak karşı saldırıyı durdurmak için geliştirilmişti. Türkiye ise, sözde İsrail'e kafa tutuyor, onunla diplomatik ilişkilerini en alt düzeye indiriyordu, fakat en başta İsrail'in işine yarayacak bir sistemi kendi ülkesinde kurmayı kabul ediyordu. Esasında AKP'nin ve Erdoğan'ın İsrail'e karşı geliştirdiği tutum, başta Arap halkları olmak üzere bölgedeki halkların sempatisini toplamaya dönük danışıklı bir dövüştü. Bunun en açık göstergesi, füze kalkanı oldu. Aynı zamanda ABD'nin AKP yönetimindeki Türkiye'yi, bölge ülkelerine "model ülke" olarak sunması, Erdoğan'ı "karizmatik lider" olarak pazarlaması da bu sayede gerçekleşti.

ğı ile Esad rejimini yakın markaja aldı. Ortak bakanlar kurulu toplantıları yapıldı, vizeler kaldırıldı vb... Suriye, Türkiye'nin en sıcak ilişkiler yürüttüğü ülke oldu. Öyle ki Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun "komşularla sıfır sorun" politikasına, somut örnek olarak Suriye gösterildi. Daha dün kadar kavgalı olduğumuz Suriye ile ne kadar iyi ilişkiler yürütülüyordu! Öcalan'ın Suriye'de olduğu dönemde savaşa ramak kalmıştı da, şimdi en yakın dostumuz olmuştu! vb...

Türkiye, adeta kuzu postuna bürünmüş bir kurt gibi ABD tarafından Suriye'nin içine sokuldu. Ancak bu şekilde Esad rejimini ABD'nin işbirlikçisi haline getiremediler. Bu kez iç kargaşa yaratma, Esad karşıtı muhalifleri destekleme, halkta yönetime karşı oluşan huzursuzluğu kullanarak, rejimi yıkacak bir düzeye getirme çabaları başladı. Adeta ikinci bir Libya örneği yaratılıyordu. Fakat Libya'daki gibi NATO müdahalesi gerçekleşmiyor, Türkiye daha aktif bir şekilde bu oyuna dahil ediliyordu. Suriyeli muhalifler, Türkiye'de resmi düzeyde kabul görüyor, toplantılar yapıyor, bir üs gibi kullanılıyordu. Silahlı güçler eğitiliyor, milisler kuruluyor, bunlar silah, para, mekan vb. olarak Türkiye'den besleniyordu.

Türkiye, ABD'nin Ortadoğu'yu ele geçirme planlarının en önemli parçası olmuştu. ABD, Irak işgali sırasında Türkiye'ye yaptırmayı başaramadıklarını, AKP'nin klik savaşında ele geçirdiği üstünlük ile daha kolay biçimde yapabiliyordu. Son yıllarda Türkiye-ABD trafiği öylesine arttı ki, Obama'dan Dışişleri Bakanı Clinton'a, Genelkurmay'dan CIA şeflerine kadar, gelmeyen kalmadı. Bu sıklaşan trafiğin sonucunda, ABD'nin daha önce Doğu Avrupa ülkelerinde kurmayı deneyip de başaramadığı "füze kalkanı"nın Türkiye'ye kurulacağı, bu yılın başında açıklandı. Doğu Avrupa halklarının eylemleri ve Rusya'nın da baskısıyla bu ülke yönetimlerince reddedilen füze kalkanı, Malatya'nın Kürecik ilçesindeki NATO üssüne yerleşecekti.

Füze kalkanı, ABD'nin Ortadoğu'yu ele geçirme savaşında en önemli araçlarından biriydi. İran ve Suriye'ye karşı başlatacağı savaşta, bu ülkelerden İsrail'e veya bölge ülkelerin-

deki ABD üslerine karşı yapılacak karşı saldırıyı durdurmak için geliştirilmişti. Türkiye ise, sözde İsrail'e kafa tutuyor, onunla diplomatik ilişkilerini en alt düzeye indiriyordu, fakat en başta İsrail'in işine yarayacak bir sistemi kendi ülkesinde kurmayı kabul ediyordu. Esasında AKP'nin ve Erdoğan'ın İsrail'e karşı geliştirdiği tutum, başta Arap halkları olmak üzere bölgedeki halkların sempatisini toplamaya dönük danışıklı bir dövüştü. Bunun en açık göstergesi, füze kalkanı oldu. Aynı zamanda ABD'nin AKP yönetimindeki Türkiye'yi, bölge ülkelerine "model ülke" olarak sunması, Erdoğan'ı "karizmatik lider" olarak pazarlaması da bu sayede gerçekleşti.

ABD, Türkiye'yi şişirerek öne sürerken, İran ve Suriye, Türkiye'yi tehdit etmeye başladılar. Suriye'de Türkiye büyükelçiliği önünde gösteriler yapıldı, Türk bayrakları yakıldı. Türkiye sınırından Suriye'ye geçen silahlı muhalif güçleri durdurmak için sınıra asker yığdıkları açıklandı. İran ise, kendilerine dönük herhangi bir saldırıda Türkiye'ye kurulacak olan füze kalkanını vuracağını ilan etti. Benzer bir açıklama Rusya'dan da geldi. Rusya, savaş gemilerini Akdeniz'e çıkarak, Suriye ve İran'a askeri yönden de destek olacağını ortaya koydu.

Bütün bu gelişmeler, her an savaşın patlak vereceği bir ortamın içinde olduğumuzu gösteriyor. Ve Türkiye'nin daha önceki emperyalist savaşlarda olduğu gibi, yine savaşın tam ortasında yer aldığını...

Kriz tüm sistemi sardı

Önümüzdeki yıl, bu açıdan çok kritik bir yıl olacaktır. 2012, yeni bir emperyalist savaşın açıktan başladığı yıl olarak tarihe geçebilir. 11 Eylül'den sonra başlayan, fakat gerek tüm dünyada savaş karşıtı gelişen hareket, gerekse işgal edilen ülkelerdeki direnişlerle, belli sınırlar içinde ve örtük biçimlerde süren bu savaş, Suriye ve İran'ın içine çekilmesiyle birlikte, bir dünya savaşı halini alabilir. Böylesi bir durumda Türkiye, ilk hedeftir ve savaşın içine girmesi kaçınılmaz görünmektedir.

Bu kaçınılmazlık, krizin şiddetiyle de doğrudan bağlantılıdır. 2008 yılında ABD'de patlak veren kriz, bu yıl kendini en derin biçimde AB ülkelerinde

hissettirdi. Öyle ki, AB'nin geleceği tartışılır oldu. Yunanistan'dan sonra, İtalya, İspanya, İrlanda gibi ülkelerin iflası gündemde. Buralarda yükselen işçi-emekçi hareketini durdurmakta güçlük çektiler, çekiyorlar. En son Yunanistan ve İtalya'da "teknokratlar hükümeti"nin kurulması, bununla ilintilidir. Krizin yükünü kitlelerin sırtına yıkmakta güçlük çektikçe, hükümetler devrilmekte, yeni yöntemler devreye sokulmaktadır. Ancak hala derin bir nefes alabilmiş değildir.

Kriz, başta ABD ve AB olmak üzere bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sistemi sarmış durumda. Burjuvazinin krizi aşmada başvurduğu son silahı, savaştır. Bugüne dek çıkan bütün savaşlar, şiddetli krizlerin sonucu olarak yaşanmıştır. O yüzden de kriz dönemlerinde bütün sektörler gerilerken, bir tek savaş sanayi durmaksızın çalışır. Savaş, elde biriken silah stokunun eritilmesi yönüyle olduğu kadar, üretim araçlarının tahribi açısından da sömürücü sınıfların en etkili yöntemidir. Savaş sonrası gerçekleşen yıkımın üzerinden, krize sürüklenen sektörler canlanır, burjuvazi yeni sömürü alanları ve vurgunlarla karlarını arttırır. Fakat bu, yine belli bir süreyi kapsar, ardından daha şiddetli bir kriz, kapıyı yeniden çalar. I. ve II. paylaşım savaşı, emperyalist sistemi kısmen rahatlatmışsa da, arka arkaya patlak veren devrimlerin de etkisiyle daha şiddetli krizlerin doğmasını engelleyememiştir. Kriz, kapitalizmin doğasında, işleyiş yasasında vardır çünkü. Bir de halk hareketleri ve devrimlerle karşılaşınca, daha fazla zorlanmakta, etkisini daha derin ve uzun süreli yaşamaktadır.

Emperyalizm, krizden kurtulmanın son çaresi olarak savaşa başvurur, fakat bu, kısa erimli bir çaredir. Hatta "Dimyat'a pirince giderken, evdeki bulgurdan olmak" da vardır. Onun paradoksu da buradadır. Her çözüm yöntemi, eskisinden daha büyük sorunları beraberinde getirir. Fakat bunlar, onun iradesinden bağımsızdır. Azami kar dürtüsü ile yeni pazarlar arayacak, paylaşılmış toprakları yeniden paylaşmak için savaşıacak ve her defasında daha şiddetli krizleri yaşayacaktır. Ta ki, sistem tümüyle yıkılana dek...

Lenin'in çok net biçimde ifade ettiği gibi; "ya devrimler savaşları önler,

Burjuvazinin krizi aşmada başvurduğu son silahı, savaştır. Bugüne dek çıkan bütün savaşlar, şiddetli krizlerin sonucu olarak yaşanmıştır. O yüzden de kriz dönemlerinde bütün sektörler gerilerken, bir tek savaş sanayi durmaksızın çalışır. Savaş, elde biriken silah stokunun eritilmesi yönüyle olduğu kadar, üretim araçlarının tahribi açısından da sömürücü sınıfların en etkili yöntemidir. Savaş sonrası gerçekleşen yıkımın üzerinden, krize sürüklenen sektörler canlanır, burjuvazi yeni sömürü alanları ve vurgunlarla karlarını arttırır. Fakat bu, yine belli bir süreyi kapsar, ardından daha şiddetli bir kriz, kapıyı yeniden çalar. Kriz, kapitalizmin doğasında, işleyiş yasasında vardır çünkü. Bir de halk hareketleri ve devrimlerle karşılaşınca, daha fazla zorlanmakta, etkisini daha derin ve uzun süreli yaşamaktadır.

ya da savaşlar devrimlere yol açar."

Yeni bir emperyalist savaşı önlemenin tek yolu, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltmek ve devrimlerle burjuva iktidarları yerle bir etmektir. 11 Eylül sonrası dünya ölçeğindeki savaş karşıtı hareket ve işgal edilen ülkelerdeki direnişler bile, saldırgan emperyalistleri geriletmeyi, dünya savaşını ötelemeyi başardı. Bu hareketlerin devrimlerle taçlanması durumunda, savaşı önlemenin mümkün olduğunu, aradan geçen 10 yıllık süre göstermektedir.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da halkın diktatörlere karşı başlattığı ayaklanmalar, emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından bastırılmış, farklı yönlelere çekilmişse de, kitlelerin devrim isteği ortadan kalkmış değildir. **Çıkacak bir dünya savaşı, bu isteği daha yakıcı hale getirecek ve zincir, en zayıf halkasından kopacaktır.** Birinci emperyalist savaşta Ekim devrimi, ikincisinde Doğu Avrupa ve Çin devrimleriyle sarsılan dünya, yeni devrimlere gebe.

2012, krizin artan şiddeti, savaşın açık biçimde ve dünya ölçeğinde yaşanma tehlikesi kadar, yeni ayaklanmalar ve devrimlerin de yılı olabilir. 2011, bunun işaretlerini vermiştir. Bu yıl en çok kullanılan sözcüklerden biridir DEVRİM. Kitlelerin devrim talebi, sadece Afrika ve Ortadoğu'da değil, Avrupa ve Amerika'da bile duyulmaktadır artık. Burjuvazi, bir kez daha devrim korkusunu hissetmeye başlamış, onu yok etmek için her çareye başvurur olmuştur. Savaşla bu korkuyu yenmeye çalışacak, bu ise onun sonunu hızlandıracaktır.

Devrim yıllarına hazır olmalıyız! Kriz ve savaş dönemleri, komünist ve devrimci önderliğe, her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyulan dönemlerdir. Bir yerde insanlığın geleceğini belirleyen bir rol oynanacaktır. İkinci emperyalist savaşta, Stalingrad direnişiyle sadece Nazi Almanyası'nın saldırısı değil, faşist bir barbarlığın tüm dünyayı teslim almasının durdurulması gibi, tarihi bir görev üstlenilecektir.

Bu bilinçle yeni kavga yılına girmeliyiz. **Kitlelerin artan eylemlerinin, isyanlarının gerici önderliklerle farklı mecralara akıtılmaması, emperyalistler tarafından kullanıl-**

mamasını istiyorsak, var gücümüzle çalışmalıyız. Kitlelere daha fazla nüfuz etmeli, mücadelelerinin içinde olmalı, kendi deneyimleri ile eğitilmelerini, ML bilinçle birleştirmeli, nitel sıçrama yapmalarını sağlamalıyız.

Burjuvazi ve tüm gerici, tepeden tırnağa örgütlenir ve silahlanır, kitleleri örgütsüz ve silahsız bırakırlar, hatta bunu teşvik ederler. **Burjuvazinin şu an en büyük avantajı, kitlelerin örgütsüz-önderliksiz oluşudur.** Sendikal örgütlülük bile, son derece sınırlıdır, varolan örgütlülükler de gerici ve faşistlerin, liberal ve reformistlerin hakimiyetindedir. Sendikal, mesleki örgütlenmeler başta olmak üzere, kitleleri her biçimde örgütlemek ve taban örgütlenmelerini kurmak, olmazsa olmazdır.

Devrim kitlelerin eseri olacaktır. Ancak ML partinin önderliğinde örgütlenmiş kitlelerin... O halde temel görevimiz, kitleleri her biçimde örgütlemek olmalıdır. Devrim yıllarına hazırlanmanın, ilk adımı budur.

Türkiye'de toplumsal hareket

Dünya ölçeğinde isyanlar ve ayaklanmalar yayılırken, Türkiye'deki işçi-emekçi hareketi, daha geriden seyretmektedir. Mücadele, daha sancılı ve zikzaklı biçimde geçmektedir. Bilindiği gibi 2011 yılına, "torba yasası" olarak geçen ve içinde bir dizi hak gaspını barındıran yasaya karşı mücadele ile girilmişti. Metal işkolunda ise, grev hazırlığı yapılıyordu.

Torba yasasına karşı birçok protesto gösterisi ve miting yapıldı. Ankara'daki miting, Arap halklarının isyanının da etkisiyle oldukça kitlesel ve coşkulu oldu. Polis engeline takılan miting, saatler süren çatışmaya sahne oldu. Yoldaşlarımız da bu çatışmada en önde dövüştüler. Miting dağıldıktan sonra çeşitli yerlerde, diğer devrimci gruplarla birlikte barikatlar kurdular, polisle çatıştılar. Bu militan eylemlere rağmen, sendikaların üretimden gelen gücü ortaya koymamaları sonucu, "torba yasası" küçük değişikliklerle meclisten geçti ve yasallaştı.

Metal grevi ise, beklenenden daha sönük geçti. Mücadeleci bir geçmişe sahip olan metal işçileri, yürüyüşlerle ve çeşitli eylemlerle iyi bir başlangıç yaptılar. 23 iş yerinde grev kararı alındı. Fakat bu işkolunda ör-

gütlü bulunan faşist sendika Türk-Metal, her zamanki gibi, işverenle kısa bir süre sonra anlaştı. Ardından Birleşik Metal sendikası, ekonomik olarak nispeten daha ileri bir ücret artışı ile sözleşmeyi imzaladı ve grevler bitirildi.

Yıl boyunca çeşitli işyerlerinde direnişler gerçekleşti. Bunların büyük çoğunluğu sendikalaştıkları için işten atılan işçilerin, fabrika önlerindeki eylemleriydi. Bazen çadır kurarak, bazense belli bir yerde oturarak sürdürülen bu direnişler, uzun sürmekle birlikte etkili değildi. Başlangıçta destek güçlerle canlı geçiyor, fakat aradan geçen sürede giderek sönümleniyordu. Fabrika önlerinde sadece mesai saatlerinde bulunmaları, dolayısıyla hafta sonları olmamaları, destekleri azaltan bir diğer faktördü. Ayrıca sendikalar, gerekli ilgiyi ve desteği sunmuyordu. Ağırlıklı olarak hukuksal sürece bel bağlanıyor ve işçiler pasifize ediliyordu. Böyle olunca bu tür direnişler de etkisini bir süre sonra kaybeden ve eriyip giden direnişler oldu. (...)

Sıkça belirttiğimiz gibi, direniş dönemleri, işçilerin politikaya ve örgütlenmeye en açık olduğu dönemlerdir. Fakat önemli olan, burada kurulan ilişkilerin devamının gelmesidir. İşçileri örgütlemenin bir yolu da, direniş yerlerinde başlayan tanışmanın, sonrasında sürmesi ve gelişmesidir. Ne var ki, bu konuda başarılı örnekler çok azdır. Bunda işçilerin direniş sonrası kendilerini geri çekmelerinin de payı vardır. Ancak asıl olan, bizlerin onlarla kurduğumuz ilişkidir...

Bu yönleriyle işçi sınıfı açısından 2011 yılının çok parlak geçmediğini söyleyebiliriz. Hatta hak gasplarının arttığı bir yıl olmuştur. Son olarak kıdem tazminatının gaspına yönelik girişimler de çeşitli eylemlerle protesto edilmekle birlikte, güçlü bir karşı kouya dönüşemedi.

Benzer bir durum emekçi memur hareketi için de geçerlidir. Devletin kamu emekçilerine dönük birçok hak gaspı vardır ve yeni saldırılar söz konusudur. Buna karşın basın açıklamaları, kokart takma eylemi, ya da iç boşaltmaya dönük Ankara mitingleriyle geçiştirilmektedir. Gerek işçi, gerekse memur hareketindeki bu durgunluğun en önemli nedeni, sendikalar başta olmak üzere örgütlülükteki zayıflıktır. Gerici ya da reformist sendikalar, tep-

Kitlelerin artan eylemlerinin, isyanlarının gerici önderlikler ile farklı mecralara akıtılmaması, emperyalistler tarafından kullanılmamasını istiyorsak, var gücümüzle çalışmalıyız. Kitlelere daha fazla nüfuz etmeli, mücadelelerinin içinde olmalı, kendi deneyimleri ile eğitilmelerini, ML bilinçle birleştirmeli, nitel sıçrama yapmalarını sağlamalıyız. Burjuvazi ve tüm gericiler, tepeden tırnağa örgütlenir ve silahlanırken, kitleleri örgütsüz ve silahsız bırakırlar, hatta bunu teşvik ederler. Burjuvazinin şu an en büyük avantajı, kitlelerin örgütsüz-önderliksiz oluşudur. Sendikal örgütlülük bile, son derece sınırlıdır, gerici ve faşistlerin, liberal ve reformistlerin hakimiyetindedir. Sendikal, mesleki örgütlenmeler başta olmak üzere, kitleleri her biçimde örgütlemek ve taban örgütlenmelerini kurmak, olmazsa olmazdır. Devrim kitlelerin eseri olacaktır. Ancak ML partinin önderliğinde örgütlenmiş kitlelerin... O halde temel görevimiz, kitleleri her biçimde örgütlemek olmalıdır. Devrim yıllarına hazırlanmanın, ilk adımı budur.

kileri sürekli geriye çeken, kitleleri pasifize eden bir rol üstlenmiş durumdadır. Tabandan gelen basıncın yeterince güçlü ve örgütlü olmayışı da onları rahatlattır. O yüzden işyerlerinde taban örgütlerinin kurulması, devrimci güç birlikleriyle muhalif sendikal hareketlerin yaratılması çok önemlidir. **Türk-İş içinde ortaya çıkan “Sendikal Güç Birliği Platformu”** AKP karşıtı olan sendika yönetimlerinin birliği şeklinde ve Türk-İş Genel Kurulu’na dönük şekillendiği için, bu talebi karşılamaktan uzaktır. **İçinde yeralan sendika yöneticilerinin bir kısmı, direnişleri kıran, kendi içlerinde devrimci şube yöneticilerini tasfiye eden sendikacılar. Buna karşın böyle bir platformun kurulmuş olması bile, işçi sınıfı içinde sınıf sendikacılığı arayışının göstergesidir.**

Bir yanda kıdem başta olmak üzere yeni hak gaspları, diğer yanda sendika yasasında değişiklikler ile var olan örgütlülüğü de budamaya dönük hazırlıklar, buna karşın sendikaların etkisizliği; hem işçi sınıfında, hem de emekçi memurlarda tepkileri arttırmaktadır. Türk-İş’in “genel grev nedeni” olarak açıkladığı kıdem gaspına karşı yaptıkları ortadadır. Sadece Türk-İş değil, diğer sendikalar da benzer durumdadır. **KESK, yeni toplu sözleşme yasası ile, memur hareketi içindeki gücünü iyice yitirmekle karşı karşıyadır.** Tabanda artan hoşnutsuzluğun da etkisiyle Aralık ayında “genel grev” kararı alınmıştır. Bu grev ve TTB (Türk Tabipler Birliği) de katılacağını açıklamıştır. Grevin etkili olabilmesi için, tüm emekçi memurları içine çekmesi ve diğer kesimlerin de güçlü bir şekilde desteğini alması gerekmektedir.

Esasında **hak gaspına uğramayan ve buna karşı sesini yükseltmeyen kesim yok gibidir.** Doktorlardan eczacılara, mühendislerden öğretmenlere, geçmişte görel olarak daha iyi koşullarda çalışan meslek sahipleri bile, bugün zor durumdadır ve tepkilerini çeşitli eylemlerle ortaya koymaktadır. **Bütün mesele, bunları birleşik bir güç haline getirip, sonuç alınmaya kadar eylemleri sürdürebilmektir.** Tıpkı Yunanistan gibi... Önümüzdeki yıl, krizin Türkiye’ye etkilerinin çok daha belirgin bir şekilde his-

sedileceği düşünülürse, ayları, yılları bulacak eylemlere, genel grev ve genel direnişlere hazırlanmak gerektiği açıktır.

2011 yılında öne çıkan **bir diğer direniş odağı ise, HES’lere karşı mücadele oldu.** Doğayı tahrip eden her tür santrale karşı başlayan direnişler, bu yıl içinde daha yaygın ve kitlesel bir hal aldı. Sadece Karadeniz’de değil, ülkenin dört bir yanında mücadele yükseldi. Erzurum gibi gerici kesimlerin baskın olduğu illerde bile, eylemler görüldü. Devletin saldırılarına karşı militan bir direniş sergilenmesi ve bunun genç-ihtiyar tüm halk tarafından yapılması, önemli bir gelişmeydi. Bunların içinde Sinop-Gerze halkı öne çıktı. Onbinlerin katıldığı mitingler yapıldı.

Geçmişten beri devrimci-demokrat bir yapıya sahip ve son yıllarda HES’lere karşı mücadeleyle öne çıkan Artvin-Hopa’da ise, seçim döneminde AKP’ye karşı protestolar sırasında Metin Lokumcu’nun öldürülmesi, bu yılın en önemli olaylarından biriydi. Hopa, bu kimliği ve HES’lere karşı mücadelesinden dolayı hedef seçildi. Sonrasında da arka arkaya gerçekleşen operasyonlar, yoğun tutuklamalar, bunun bir kanıtı oldu. Fakat bu durum yurdun dört bir yanında protestolarla karşılandı. Ve devletin Hopa saldırısı, büyük oranda püskürtüldü.

Öğrenci gençlik de mücadele alanlarındaydı bu yıl. YGS şifreleri, uzun yıllardan sonra liseli gençliği de hareketin içine çekti. Üniversite gençliği ise, harçlara karşı mücadele ile yeni öğretim yılını açtı ve devlete bu konuda geri adım attırdı. Ayrıca üniversite açılışları, YÖK’ün toplantı yerleri, öğrenci protestolarının mekanları oldular. Her ne kadar bu eylemlerde “yumurtalı protestolar” öne çıkarıldıysa da, öğrenci gençlik militan sokak gösterileriyle de önemli bir toplumsal dinamik olarak sınıf kavgasında yer almaya başladı. Reformist kesimlerin, sulandırılmış pasif eylemlerinin miadı da giderek dolmaya başladı.

2011 1 Mayıs’ı, Taksim’de ve beş yüz bini aşkın kitle ile gerçekleşti. **Hem kitleselliği, hem de kürsü hakimiyeti ile devrimci bir 1 Mayıs yaşandı.** Özellikle gençlerin yoğun katkı-

lım göstermesi, gelecek açısından umut vericiydi. Ayrıca Kürt halkı da bu 1 Mayıs'a kitlesel bir katılım gösterdi. Genel seçimlerin öngününe denk gelmesinin de bir rolü vardı kuşkusuz. Fakat yıl boyunca Kürt halkının sürekli eylem halinde olması ve bu eylemlerde devrimcileri yanında görmesi, en önemli faktördü.

Kürt halkı, bu yıl da çok önemli eylemler gerçekleştirdi. Gerillaların cenazelerini sahiplenişleri, bunların başında geliyor. **Cesetleri bile tanınmaz hale gelen ve kendilerine teslim edilmeyen cenazelerini almak için dağ-tepe yürüdüler, askerlerin kurşunları altında sınırları aşarak cenazelerini almayı başardılar.** Bu, Kürt halkının cenazelerini gösterilerle karşılayıp defnetmesinden sonra, bir eşiğin daha aşılmasıydı. **Seçim döneminde ise veto edilen milletvekili adaylarını seçtirmek için sokaklara döküldüler.** Günlerce süren dişe diş bir mücadeleden sonra vetolar geri alındı ve 36 milletvekili meclise gönderildi. Bunların içinde Hatip Dicle başta olmak üzere 6 KCK tutuklusunu da vardı. Seçilen milletvekillerinin tahliye edilmesi için de birçok gösteri yapıldı, BDP meclisi boykot etti. Fakat bu tavrın arkası gelmedi, bir süre sonra eylemler durdu, BDP'li vekiller de yemin ederek meclise girdiler. Bu yöndeki mücadelenin kesintiye uğramasından dolayı, tutuklu milletvekilleri halen çıkabilmiş değiller.

Devlet, Kürt halkı üzerindeki baskıyı yıl boyunca KCK operasyonları adı altında sürdürdü. Yaklaşık 4 bin kişinin bu operasyonlarda tutuklandığı belirtiliyor. KCK davası sanıklarının Kürtçe savunma istekleri de mahkeme tarafından reddedildi. AKP'nin geçtiğimiz yıllarda ortaya attığı "Kürt açılımı" yerini tutuklama terörüne ve sınır-ıçi, sınır-ötesi operasyonlara bıraktı. Bu operasyonlarda siviller de hedef alındı, gerillalar kimyasal silahlarla katledildi. Birçoğunun cesedi, aileleri tarafından teşhis edilemez hale getirildi.

Bütün bu teröre, baskı ve şiddete rağmen Kürt halkının mücadelesi yükselerek devam ediyor. Barış söylemleri, eski gücünü yitirdi. Devletin politikaları, düzen-ıçi çözüm umutlarını tüketti. Arap halklarının isyanları da, ayrı bir moral taşıdı. Kürt halkı, haklarını mücadele ile kazandığının bilinciyle, bundan sonra daha sertleşen biçimlerle mü-

Kürt halkı, bu yıl da çok önemli eylemler gerçekleştirdi. Gerillaların cenazelerini sahiplenişleri, bunların başında geliyor. Cesetleri bile tanınmaz hale gelen ve kendilerine teslim edilmeyen cenazelerini almak için dağ-tepe yürüdüler, askerlerin kurşunları altında sınırları aşarak cenazelerini almayı başardılar. Bu, Kürt halkının cenazelerini gösterilerle karşılayıp defnetmesinden sonra, bir eşiğin daha aşılmasıydı. Seçim döneminde ise veto edilen milletvekili adaylarını seçtirmek için sokaklara döküldüler. Günlerce süren dişe diş bir mücadeleden sonra vetolar geri alındı ve 36 milletvekili meclise gönderildi. Bunların içinde Hatip Dicle başta olmak üzere 6 KCK tutuklusunu da vardı. Seçilen milletvekillerinin tahliye edilmesi için de birçok gösteri yapıldı, BDP meclisi boykot etti. Fakat bu tavrın arkası gelmedi, bir süre sonra eylemler durdu, BDP'li vekiller de yemin ederek meclise girdiler.

cadelesini yükseltecektir. Diğer yandan Kürt halkının Türkiye'den kopuşu derinleşmektedir. Van depremi ve sonrası gelişmeler de bunun bir göstergesi olmuştur. Devlet yetkililerinin ilgisizliği, BDP'yi dışlamaları, şoven yaklaşımlar vb. aradaki mesafeyi daha da açmıştır. Bununla birlikte başta devrimci, demokrat kesimler olmak üzere Türkiye'nin dört bir yanından gönderilen destek ve dayanışma örnekleri, halklar arasında kardeşliğin sürdüğünü göstermektedir. Keza BDP ve Kürt burjuvazisinin deprem sonrası tutumları, sorunun sınıfsal boyutunu bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Önümüzdeki yıl, Kürt sorunu, yeni bir boyut kazanabilir. Bunda dış faktörlerin de etkisi olacaktır. Irak'tan sonra Suriye'de özerk bir Kürt yönetimi kurulma ihtimali, Türk egemenlerinin en büyük korkusudur. Ancak bu ihtimal, Esad yönetimi kalsa da gitse de güçlüdür. Hatta İran yönetimi bile, yaşadığı kuşatmayı yarmak için kendi bölgesinde Kürtlere belli haklar tanıyabilir. Bu durumda, Türkiye dışında Kürtlerin yaşadığı tüm bölgelerde, Kürtler bir statü kazanmış olacaktır ki, bu da Türkiye'yi bugünden daha fazla sıkıştıracaktır. Kaldı ki Türkiye'de Kürtler, diğer tüm bölgelerden daha kalabalık bir nüfusa ve mücadele dinamiğine sahiptir. Bölgedeki bu gelişmeler, Kürt halkının geleceği açısından önemli gelişmelere yol açabilir.

Türkiye'nin ABD'nin taşeronu olarak savaşın içine çekileceği; emperyalist sistemi saran krizin, önümüzdeki aylarda Türkiye'ye yansımalarının daha şiddetli olacağı, şimdiden belli olmuştur. Bu durum, işçi ve emekçilere, artan işsizlik, açlık ve ölüm olarak fatura edilecektir. Elbette buna kitlelerin tepkisi de, eylemleri de büyük olacaktır. Dünyayı etkisi altına alan isyan ateşinin, Türkiye'ye de sıçrama ihtimali yüksektir. Hem Kürt halkı, hem de işçi-emekçi cephesinden bunun nesnel zemini güçlenmiş durumdadır.

* * *

Dünyada ve ülkedeki gelişmeler, dönüp dolaşıp devrimci, komünist bir öncüye duyulan ihtiyacın yakıcılığını ortaya koyuyor. Bu durumda asıl olarak dönüp kendimize bakmamız ve kendimizi tahkim etmemiz gerektiği açıktır. (...)

Savaş ve kriz ortamına girdiğimiz bu dönemde, bütün sorunların gelip dayandığı nokta, örgütlenme gücüdür. Bunu başarabildiğimizde ancak, komünist bir öncü rolünü oynayabilecek ve kitlelerin mücadelesinin farklı mecralara akıtılıp heba edilmesini önleyebileceğiz. **Dönemin bize yüklediği bu misyonu tüm hücrelerimizde duyumsamalı, bunu hep aklımızda tutarak faaliyetlerimizi yürütmeliyiz...**

Devrim ve sosyalizm mücadelesi, inişleri çıkışları, yükselişleri gerileyişleri ile son derece meşakkatli bir yoldur. **Ancak ufukları ML bilimle açık olanlar, kitlelere ve kendilerine güvenenler, en zor şartlar altında inançlarını yitirmeyenler, bu uzun soluklu ve engebeli yolu aşabilirler.** Bizim 12 Eylül direnişimizin, tasfiyeciliğe karşı mücadelemizin ve yıllardır ML ilkelerden sapmadan yürüyüşümüzün, altında yatan gerçek budur.

Tasfiyeciliğin baskın hale geldiği, her tür anti-ML görüşün yaygınlık kazandığı, kitle hareketinin çok yavaş seyrettiği devrimin gerileme yıllarında, ML örgütlerin güç kaybetmesi doğaldır. Bu, hemen her ülkede böyle olmuştur. Ancak devrimin yeniden doğruluğuyla birlikte bu örgütler, hızla eski güçlerine (hatta onu da aşan bir güce) ulaşmışlar, kitlelere önderlik edecek duruma gelebilmişlerdir. **Bunu her koşulda örgütsel yapılarını korumalarına, kadrolarını ML bilinçle donatmalarına, doğru politika ve taktiklerle döneme müdahale etmelerine borçludurlar.** Bu örnekler, bize ışık tutmalıdır. Örgütlenme alanında yaşadığımız sorunları aşmak için, bir yandan bu deneyimleri öğrenmeli ve özümsemeliyiz, bir yandan da kendimizle, alışkanlıklarımızla amansız bir savaşım yürütmeliyiz. Örgütümüzün bu konudaki eleştiri ve uyarılarını dikkate alarak, önümüze koyduğumuz işleri, zamanında ve en iyi şekilde yapmaya çalışmalıyız. Tek tek kadroların bu konuda aldığı her mesafe, bir bütün olarak örgütümüzü büyütecektir.

Yeni kavga yılına, bu sorumluluk ve bilinçle girelim! Kendi misyonumuzun farkında olarak, kitlelerin içinde olalım, öğretip öğrenelim, savaşıp, savaşalım!

Tutsaklara yeni yıl mesajımız

"Sizlere selam olsun
Sürgünler, mahkumlar, hastalar...
Sizlere selam olsun
Hürriyeti yazan eller, dizen eller...
Bu gülünç, aşağılık,
Namussuz şeyler dışında...
Sana selam olsun
Zincirin, zulmün kar etmediği,
Büyük tahammül!"

Yeni bir yıla, ozanın dizelerinde
gibi, "zincirin, zulmün kar
etmediği" direnişlerle, grevler-
le, isyanlarla giriyoruz... Dün-
yanın dört bir yanında işçiler,
emekçiler, ezilen halklar, sö-

mürücü zorbalara karşı ayaklanmış du-
rumdalar. Hem de bu kez sadece Ortadoğu ve Afrika gibi
geri bırakılmış bölgelerde değil, Avrupa ve ABD gibi emper-
yalist-kapitalist sistemin merkezlerinde bile... Emperyalistlerin
ve işbirlikçilerinin krizin faturasını halka ödetmesine, savaş ha-
zırlıklarına, artan baskılarına karşı, hemen her gün eylemler,
sokaktalar... Eşit ve özgür yaşayabilmek için... Savaşı ve sö-
mürsüz bir dünya için...

Bu kavga en önünde dövüşen ve onun için esir alınmış
olan siz devrimci tutsakları, halkların yükselen bu coşkusuyla
selamlıyoruz... Tunus'tan Mısır'a tüm Arap coğrafyasının saran
isyanlarda, halkın ilk hedeflerinden biri, hapishaneler oldu. Dik-
tatörlerin hapsettiği evlatlarını, öncülerini kurtarmak için, önce
zindanlara yöneldiler.... Fransız Devrimi'nin, Bastil zindanının
basmasıyla başlamasından bu yana, tüm halk ayaklan-
malarında, önce zindanlar boşalıyor. Dışarının özgürleşmesiyle,
içerinin özgürleşmesinin birbirine ne kadar bağlı olduğunu,
en somut bu örneklerde görüyoruz.

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de zindanların boşala-
cağı günler gelecektir elbet... Yeni bir yıla, gelecek güzel gün-
lere dair umutlarımızın arttığı bir ortamda giriyoruz. Bu duygu-
larla tüm devrimci tutsak dostlarımızın, yoldaşlarımızın yeni
kavga yılını kutluyoruz. Ve bir kez daha diyoruz ki;

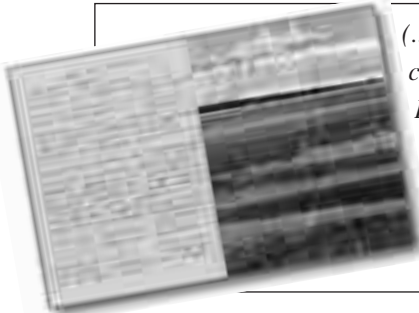
EN GÜZEL GÜNLER, KAVGASINI VERENLERİN OLSUN....

**Proleter DEVRİMCİ DURUŞ
Yediveren Yayınları**

(...) Yeni bir yıla girerken, ezilenlerin
saflarında omuz omuza mücadele
ettiğimiz siz Proleter Devrimci Duruş
çalışanlarının yeni yılını kutluyor, yeni
yılın kavga dolu günler getirmesi
dileğiyle diyoruz.

Halil Şahin Sincan 1 No.lu F Tipi

(...) Yeni kavga yılını komünarca
coşkuyla selamlayıp kutluyorum. (...) Hepimize başarı, sağlık ve direnç dolu,
özgürlük ve umutların büyütüldüğü
günler getirmesi dileklerimizle.
Haydar Sönmez Erzurum H Tipi

Tutsaklardan mesaj var

Yoldaşlar,
Bir yılı daha
geride bıraktık.
Yeni yıla büyük
umutlarla giriyor-
ruz.

Geride bırak-
tığımız yıl, kapi-
talizmin içine
girdiği ekonomik
krizin giderek de-

rinleştiği, derinleşen kriz nedeniyle emper-
yalistlerin dünyayı yeniden paylaşmak için
savaşı ve işgali turmandırdıkları bir yıl ol-
du. Ama yıla damgasını vuran, işçi emek-
çilerin isyanları, militan sokak eylemleri,
grevler ve halkların ayaklanmalarıydı..
Dünyanın neredeyse bütün ülkelerinde ka-
pitalizme karşı işçi-emekçilerin yükselttik-
leri isyan ateşi, burjuva saraylarının etek-
lerine dolandı. Ayaklanan kitleler, Kuzey
Afrika'da ve Ortadoğu'da diktatörleri de-
virerek bir kez daha tayin edici güç olduk-
larını gösterdiler. Diktatörleri deviren kit-

leler geri çekilmediler, şimdi de hedefleri-
ne emperyalist-kapitalist sistemi koydular.
Açlar ordusu, "öfkeli", "sosyal adalet"
arayanlar, "krizin faturası burjuvaziye"
diyenler yürüyorlar; emperyalist-kapitaliz-
me karşı yürüyorlar, faşizme karşı yürü-
yorlar, gericiliğe karşı yürüyorlar. Ellerin-
de kırmızı bayraklar, dillerinde kurtuluşun
türküleri var. Devrim ve sosyalizmin bir
ütopya olmadığını haykırıyorlar. Umut bü-
yüyor, umudu büyütüyorlar.

Yeni yıla devrim ve sosyalizm umudunu
büyüterek giriyoruz. Devrim ve sosyalizm
yolunda çelik adımlarla yürüyen Fatih
Öktülmüş'ün, Osman Yaşar Yoldaşcan'ın,
İsmail Cüneyt'in, Sezai Ekinci'nin yoldaş-
ları... Selma'nın, Nilgün'ün, Remzi'nin,
Yunus'un ve diğer şehitlerimizin yoldaşla-
rı! Yeni kavga yılını kutluyor, özlemle
sevgiyle kucaklıyorum sizi.

Devrimci dostların ve işçi-emekçilerin
de yeni yılını kutluyor, mücadelelerinde
başarılar diliyorum.

İhtilalci Bolşevik Tutsak 16.12.2011

(...) Zorlu ama bir o kadar da güzel olan gele-
ceğimizi yaratma inancıyla 2012 yılında hepi-
nize başarılar diliyoruz. Devrimci selamlar

Kandira 1 No.lu F Tipi Hapishanesi
MKP dava tutsakları

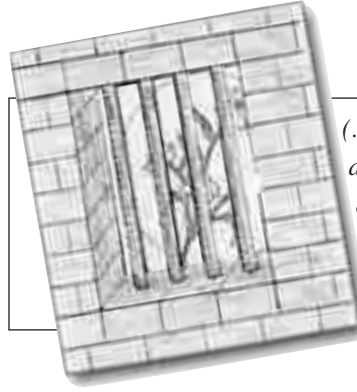

(...)Özgürlük kavgasında siz
dostlara başarılar diliyoruz.

Yeni yılınızı kutluyoruz.

Devrimci selamlar 21.12.2011

Tahir Laçin Sincan 1 No.lu F Tipi

(...) Sınıfsız, sınırsız bir dünyada özgür yaşama
dair umut ve ideallerimizin boy vereceği bir yıl
olması dileklerimizle, yeni mücadele yılınızı kut-
luyor, başarılar diliyoruz. Devrimci selamlar
Resul Kocatürk Bolu F Tipi

(...) Siz yürek dostlarımız olan Devrimci
Duruş'un tüm emekçilerinin şahsında
işçilerin, emekçilerin, Kürt halkının ve ezilen
dünya halklarının yeni yılın en içten devrimci
duygularla kutluyoruz.
Ser sala we piroz be.
Mehmet Yamaç Erzurum H Tipi

*Lenin'le
Yazın gün ışığına dalar gibi
Hayatın içine dalmak...
"Niçin dünyaya geldim,
Niçin yaşıyorum"un
Karşılığını bulmak...
Genç kalmak,
Gelen günler gibi genç kalmak,
Kalan günlerle beraber
Genç kalmak...*

*Bir toprak yeşil,
Bir bayrak kıızıl,
Bir güvercin ak,
Lenin'le aynı türküden,
Aynı ırmaktan,
Aynı siperden
Aynı yapı yerinden olmak...*

Nazım Hikmet

21 Ocak 1924...

LENİNİZİM YAŞIYOR!